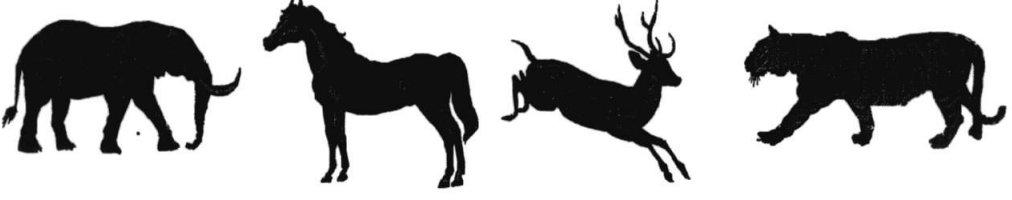
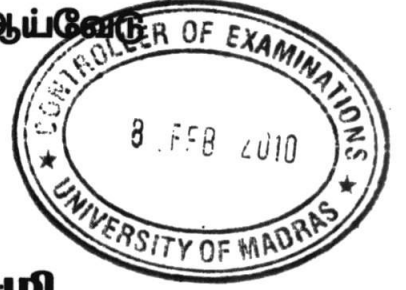


சங்க இலக்கியத்தில் உயிரினங்கள்



சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு முனைவர் (பி.எச்.டி)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு



நெறியாளர்

முனைவர் தி. மகாலட்சுமி

இணைப் பேராசிரியர்
இலக்கியம் (ம) சுவடிப்புலம்

MLL
PT-386

ஆய்வாளர்

ப. பிரபு கண்ணன்



உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

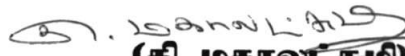
தரமணி, சென்னை-600 113

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் தி. மகாலட்சுமி
இணைப் பேராசிரியர்
இலக்கியம் (ம) சுவடிப்புலம்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
தரமணி, சென்னை-600 113.

திரு. ப. பிரபுகண்ணன் அவர்கள் “சங்க இலக்கியத்தில் உயிரினங்கள்” என்னுந் தலைப்பில் செய்துள்ள இவ்வாய்வேடு அவர்தம் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக என் மேற்பார்வையில் செய்யப்பட்டது என்றும், இவ்வாய்வு இவரது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறெந்தப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை. என்றும் சான்று வழங்கப் பெறுகின்றது.

இடம் : சென்னை
நாள் : 08-02-10


(தி. மகாலட்சுமி)
நெறியாளர்

முனைவர் தி. மகாலட்சுமி எம்.எ., எம்.பி., பிஎச்.டி.,
வெடி, வெளி பெயர்ப்பு, இத்தியகில் பட்டமம்
இணைப் பேராசிரியர்
சுவடிப்புலம் பொறுப்பாளர்
தமிழ் இலக்கியம் மற்றும் சுவடிப்புலம்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சிபிடி. வளாகம், தரமணி, சென்னை - 113.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

ப. பிரபுகண்ணன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை-600 113.

“சங்க இலக்கியத்தில் உயிரினங்கள்” என்னுந் தலைப்பில் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக நிகழ்த்தப்பட்ட இவ்வாய்வு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்குமுன் வேறெந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு வழங்கப்பெறவில்லையென உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : சென்னை
நாள் : 08-02-10


(ப. பிரபுகண்ணன்)
ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் முனைவர் பட்டம் பயில வாய்ப்பளித்த மேனாள் இயக்குநர் முனைவர் ம. இராசேந்திரன் அவர்களுக்கும் மற்றும் இந்நாள் இயக்குநர் முனைவர் கரு. அழ குணசேகரன் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஒரு பயிற்சியாளராகவும், களத்தில் நின்று உற்சாகம் கொடுக்கும் இராசிகராகவும் என்னை வழிநடத்தியவர் என் அன்புருவான நெறியாளர் முனைவர் தி.மகாலட்சுமி அவர்கள். தன்னிடம் வரும் எல்லாக் குதிரைகளையும் வெற்றிபெற வைக்கும் வல்லமை அவரிடம் உண்டு. நான் தட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுப் பயிற்சி செய்யப்பட்ட குதிரை. கடுகளவு செய்த செயல்களைப் பணையளவு போற்றி மகிழ்பவர் அவர். அவர் என்னைக் கடிந்து கொண்டிருந்தால் காயப்பட்டிருப்பேன். ஆய்வும் ஊனப்பட்டிருக்கும். ஆனால், என்னைப் பாராட்டியே முன்னேற்றியவர் என் நெறியாளர். அவரை நான் "அம்மா" என்று அழைப்பது வழக்கம். அது 'Madam' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் தமிழாக்கமன்று. என் உள்ளத்தின் அடியாழத்தில் இருந்து வெளிவரும் விளிச்சொல். இப்படியான அதிகப் பாசத்தால் என்னவோ சில நேரங்களில் என்னையுமறியாமல் தவறிழைத்து நிற்பேன். சிறு முகவாட்டத்தில் கண்ணிறக்கத்தில் என் தவறுகள் அனைத்தையும் சுட்டிக்காட்டிக் களைந்து விடுவார். என் மன நிறைவுகளுக்குக் காரணமானவர்களை வெளிப்பட பாராட்டாமல் மனத்துக்குள் அடைத்துக் கொள்வேன். வெளிப்படச் சொன்னால் முகத்துதி ஆகிவிடும் என்று கருதி உள்ளத்தில் அடக்கிக் கொள்வதைத் தன்னடக்கம் என்று நினைத்துக் கொள்வதுண்டு. ஆனால் தன்னடகத்திற்கும் தலைகனத்திற்கும் உள்ள நூலிழை வேறுபாட்டை உணர்த்தியவர் என் நெறியாளர். நன்றிகளை மனமுவந்து பாராட்ட வேண்டும். நன்றி செய்தவர்களைக் கைகுலுக்கிப் போற்ற வேண்டும் என்பதை கற்றுக் கொடுத்தவர் என் நெறியாளர். அவர் பயிற்றுவித்த வாழ்வியல் நெறிகள் ஆய்வியல் நெறிமுறைகளைவிட நீண்டது. அவருக்குத் தலைவணங்கி எனது நன்றிகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஆனால் இது போதாது, என் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு படியிலும் அவரை நினைத்துத் தொழுது செயல்படவேண்டும்.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் ஆய்வாளராகச் சேர்ந்ததிலிருந்து எனக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்து வளர்த்த உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனப் பேராசிரியர்களையும் வேண்டிய நூல்களை வேண்டியபோதெல்லாம் நல்கி ஆய்விற்கு உறுதுணையாய் நின்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகர்களையும், அலுவலக உதவிகளை இன்முகத்துடன் செய்துதவிய நிறுவன அலுவலர்களையும், நன்றியோடு வணங்குகின்றேன்.

எனக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் தந்து உறுதுணையாக நின்று ஆய்வை முடிக்கச் செய்த என் தந்தையார் அவர்கள், மேலும் பல்வேறு நிலையில் உதவியாக இருந்த என் சகோதர, சகோதரிகளையும் வணங்குகின்றேன். மற்றும் எனக்குப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் உற்றத்துணையாக இருந்து செயல்பட வைத்த நண்பர்களையும் நன்றியோடு வணங்குகின்றேன்.

என்னுடன் ஆய்வுத் தொடர்பான பணிகளைச் செய்து உதவிய நண்பர் ஜெபமனோபன் அவரையும் நன்றியோடு வணங்குகின்றேன்.

இவ்வாய்வேட்டை அச்சிட்டுக் கொடுத்த அடையார் கோல்டன் கிராபிக்ஸுக்கும், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவன பணியாளர்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

பொருளடக்கம்

பக்க எண்

முன்னுரை

சுருக்க விளக்கக் குறியீடு

இயல் ஒன்று	உயிரினங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	1
இயல் இரண்டு	விலங்குகளும் மனித சமூகமும்	34
இயல் மூன்று	இலக்கியங்களில் விலங்குகள்	75
இயல் நான்கு	உயிரினங்கள் வழி அகப்பாடல்கள்	137
இயல் ஐந்து	உயிரினங்கள் வழி புறப்பாடல்கள்	184
	முடிவுரை	230

துணைநூற்பட்டியல்

பின்னிணைப்புகள்

முன்னுரை

பிரபஞ்சத்தில் சூரியனை சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் பூகோளத்தில் மட்டும்தான் உயிரினங்கள் உள்ளன. வேற்று கிரகங்கள் எதிலாவது உயிரினங்கள் உள்ளனவா என்றும் உயிர்வாழ்வதற்கான சூழல் ஏதேனும் உள்ளனவா என்றும், இயற்கை விஞ்ஞானத்தில் ஆய்வுகள் நடந்தவண்ணம் உள்ளன. அவை ஒருபுறமிருக்க பூமியில் வாழும் உயிரினங்கள் குறித்த அறிவும் அவசியமாகிறது. இவ்வுயிரினங்கள் குறித்தும் இயற்கை விஞ்ஞானம் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு வருகிறது. அவ்வாய்வுகள் உயிரியல் (Biological) முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் இலக்கியத்துறையிலும் உயிரினங்கள் குறித்த ஆய்வுகள் தேவைப்படுகின்றன.

ஆய்வுநோக்கம்

பூகோளத்தில் பல்வகைப்பட்ட உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. அதுபோலவே அதில் வாழும் உயிரினமாகிய மனிதன் படைக்கின்ற இலக்கியங்களிலும் உயிரினங்கள் இருக்கின்றன. முற்குறிப்பிட்டபடி பூமியில் வாழும் உயிரினங்களைப் பற்றி இயற்கை அறிவியல் ஆய்வுகள் மேற்கொள்கின்றன. ஆனால் இலக்கியத்தில் உள்ள உயிரினங்களை ஆய்வது குறைவு. அங்ஙனம் வரினும் அவ்வாய்வும் உயிரியல் ஆய்வாக அமைகிறதே அன்றி இலக்கிய ஆய்வாக இல்லை. எனவே இலக்கியத்தில் காணப்படும் (இலக்கிய ஆசிரியனால் செய்யப்படும்) உயிரினங்களை இலக்கிய முறைமையில் ஆராய்வது தேவையாகிறது. இலக்கியத்தில் உள்ள உயிரினங்கள் இலக்கிய முறையில் ஆராய்ச்சி உலகிற்கு அறியப்பட வேண்டும் என்றும் நோக்கிற்காக இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வு தலைப்பு

இலக்கியத்தில் உயிரினங்கள் வகிக்கும் பங்கினை விளக்குவது ஆய்வின் பொதுவான நோக்கமாக இருப்பினும் ஆய்வு எல்லைக்குட்பட்டு “சங்க இலக்கியத்தில் உயிரினங்கள்” என்னும் தலைப்பைக் கொள்கிறது இவ்வாய்வேடு.

ஆய்வு எல்லை

இதுவரை மனிதனால் படைக்கப்பட்டுள்ள எல்லா இலக்கியங்களிலும் தவறாமல் உயிரினங்கள் பயின்று வந்துள்ளன. எனினும் அவற்றை எல்லாம் மொத்தமாக வைத்து ஆய்வது தேவையற்றது. தமிழ் இலக்கிய பரப்பு முழுவதிலும் பயின்று வந்துள்ளமை என்றாகுபட பார்க்கத் தேவையில்லை. ஏனெனில் இலக்கியத்தில் உயிரினங்கள் வருவதன் காரணகாரியத்தை பார்ப்பதே ஆய்வு நோக்கம். அதற்கிணங்க தமிழில் கிடைக்கும் தொடக்க இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்களை சரிவர அலசிநாலே இவ்வுண்மையை கண்டறிந்துவிடலாம். எனவே சங்க இலக்கியங்கள் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன. ஆக, சங்ககாலம் கால எல்லையாக அமையும். மேலும் உயிரினங்களின் தோற்றம் பற்றிய பார்வையும் ஆய்விற்கு நெருக்கமானதால் அக்கால கட்டங்களும் ஆய்வுக்கு உட்படுகின்றன.

ஆய்வுத் தரவுகள்

சங்க இலக்கியங்களாக வரையறுக்கப்படும் தொகை நூல்கள் எட்டும், பாட்டு பத்தும் இவ்வாய்விற்கு முதன்மை தரவுகளாக அமைகின்றன.

சங்க இலக்கியத்திற்கே இலக்கணம்போல் அமைந்துள்ள தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கியத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள குறிப்பிட்ட பிற உயிரினங்கள் (யானை, மயில், தாவரங்கள்) முதலிய ஆய்வுகளும் துணைமை தரவுகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியத்தில் உயிரினங்கள் பயின்று வருவதன் காரண காரியம் அறிவது ஆய்வின் நோக்கமாக உள்ளமையால் “காரணகாரிய முறையில்” ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அத்துடன் வரலாற்றியல் அணுகுமுறையும் கையாளப்படுகிறது.

ஆய்வேட்டு அமைப்பு முறை

முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாக பகுத்து இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

முன்னுரை

ஆய்வேட்டின் சுருக்க விளக்கம் போல் ஆய்வேட்டைப் பற்றி இப்பகுதி கூறுகிறது. ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுத் தரவுகள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள் முதற்கொண்ட ஆய்வு பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகிறது இப்பகுதி.

இயல் ஒன்று

ஆய்வின் தொடக்கமாக அமையும் இப்பகுதியில் உயிரினங்கள் பூமியில் தோன்றிய விதம், உயிர் என்பதன் விளக்கம், தொல்காப்பியத்தில் காட்டப்பெறும் உயிர் பாகுபாட்டு முறைகள் முதலியன ஆராயப்படுகின்றன. அதற்கேற்ப உயிரினங்களின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் என்பது இவ்வியலின் தலைப்பாகிறது.

இயல் இரண்டு

“விலங்குகளும், மனித சமூகமும்” என்றும், இவ்வியலில் விலங்குகளும் மனித இனமும் பகுத்துப் பிரிக்கப்படுகின்றன. விலங்குகள் ஏன் மனிதனைப் போல் சமூகமாக மாறவில்லை எனவும், விலங்குகளுக்கும், மனித சமூகத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் என்னென்ன எனவும் இவ்வியல் நுணுகிப் பார்க்கிறது.

இயல் மூன்று

“இலக்கியத்தில் விலங்குகள்” என்றும் இவ்வியலில் தொடக்கம் முதல் இன்று வரை தமிழில் வரப்பெற்ற வகைமாதிரியான இலக்கியங்களில் எவ்வகை

காரணங்களால் விலங்குகள் வந்துள்ளன. அவை எவ்வித பயனை விளைவித்தன என்பன பார்க்கப்படுகின்றன.

இயல் நான்கு

“உயிரினங்கள் வழி அகப்பாடல்” என்னும் இவ்வியல் சங்க இலக்கியத்தின் இருபக்கங்களில் ஒரு பக்கமாகிய அகப்பாடல்களை செய்வதற்கு விலங்குகள் கட்டுமானப் பொருட்களாக பயன்பட்டவிதம், விலங்குகளைக் கொண்டு அக உணர்வுகளை இலக்கியத்தில் உள் எழுப்பும் விதமும் ஆராயப்படுகின்றன.

இயல் ஐந்து

“உயிரினங்களின் வழி புறப்பாடல்” என்னும் இக்கடைசி இயல் முந்தைய இயல் சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு பக்கமாகிய அகப்பாடல்களில் விலங்குகளின் தொடர்பை ஆராய்ந்ததைப்போல் மறுபகுதியாகிய புறப்பாடல்களை ஆராய்கிறது.

நிறைவுரை

இப்பகுதியில் முன்னர் ஐந்து இயல்களில் உயிரினங்களைப் பற்றி ஆய்ந்து பெற்ற முடிவுகள் உரைக்கப்படுகின்றன.

கருதுகோள் விளக்கம்

இலக்கியத்தில் விலங்குகள் இடம் பெறுகின்றன. இவ்விலங்குகள் உயிருடன் உலவும் நடமாடும் பிராணிகள் அல்ல. இவை இலக்கிய ஆசிரியரால் படைக்கப்பட்டவை. இவ்விலங்குகளை இவர் படைப்பதன் நோக்கம் விலங்குகளைக் கொண்டு மனித வாழ்வின் உண்மைகளை கலாமுறையில் உரைப்பதுதானா என்பதை இவ்வாய்வேடு கருதுகோளாய் கொள்கிறது.

சுருக்க விளக்கக் குறியீடு

நற்	-	நற்றிணை
குறுந்	-	குறுந்தொகை
ஐங்	-	ஐங்குறுநூறு
ஐந்-எழு	-	ஐந்திணை எழுபது
ஐந்-ஐம்	-	ஐந்திணை ஐம்பது
திணை.மொ.ஐம்	-	திணைமொழி ஐம்பது
கைந்	-	கைந்நிலை
கா.நா.	-	கார் நாற்பது
க.நா.	-	களவழி நாற்பது
கம்	-	கம்பராமாயணம்
பதிற்	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி	-	பரிபாடல்
கலி	-	கலித்தொகை
அகம்	-	அகநானூறு
புறம்	-	புறநானூறு
திருமுருகு	-	திருமுருகாற்றுப்படை
பொரு	-	பொருநராற்றுப்படை
பெரும்பாண்	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
சிறுபாண்	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
முல்லை	-	முல்லைப்பாட்டு
மதுரை	-	மதுரைக்காஞ்சி
நெடுநல்	-	நெடுநல்வாடை
குறிஞ்சி	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
பட்டி	-	பட்டினப்பாலை
மலை	-	மலைபடுகடாம்
குறள்	-	திருக்குறள்
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
நா	-	நாற்பா
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
பொருள்	-	பொருளதிகாரம்
இளம்	-	இளம்பூரணர்
மரபு	-	மரபியல்
மணி	-	மணிமேகலை
நாலடி	-	நாலடியார்
பாரதி	-	சுப்பிரமணிய பாரதியார்
பா.தா.	-	பாரதிதாசன்
கடிகை	-	நான்மணிக்கடிகை
மூலம்	-	சிறுபஞ்சமூலம்
ஆசார	-	ஆசாரக்கோவை
பழமொழி	-	பழமொழி நானூறு
சீவ	-	சீவகசிந்தாமணி
திணை மா.நா	-	திணை மாலை நூற்றாம்பது
மொ. பெர்	-	மொழி பெயர்ப்பாளர்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்

இயல் ஒன்று

உயிர்வாழ்களின் தோற்றமும்

வளர்ச்சியும்

இயல் ஒன்று

உயிரினங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

உலகம் என்பது உயிரினங்களின் வாழ்விடம் எனப் பொருள்படும். உலகம் தோன்றியது குறித்து அறிவியலார் பல்வேறு கருத்துகளைக் கொண்டுள்ளனர். இவர்களில் குறிப்பாக மானுடவியலார், சமூகவியலார் ஆகிய இருவரும் உயிர்களின் தோற்ற ஆய்வில் அதிகக் கவனம் செலுத்தி உயிர் வகைகளில் மானுட இனம் என்று தோன்றியது என்பதை வரையறை செய்யப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு, அவ்வாய்வுகளின் வழியாக ஏற்படைய சில கருத்துகளை உறுதி செய்துள்ளனர்.

இந்நிலவுலகம் என்னும் இப்பூமியின் காலத்தைக் கடல்நீரின் உப்பளவின் விகிதத்தைக் கொண்டு ஒரு காலவரையறைச் செய்யப்பட்டது. இதனடிப்படையில் இப்பூமி தோன்றிய காலம் 450 கோடிக்கு முற்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்றக் கருத்துமுன் வைக்கப்பட்டது. இக்காலக்கட்டத்தில் மண்ணில் எவ்வித உயிரினமும் தோன்றவில்லை என்பது அறிவியலார் கருத்து.

1.1 உயிர்த்தோற்றச் சூழ்நிலை

பிரபஞ்சத்தை ஆய்வு செய்த அறிவியலார், பூமியின் மேற்பரப்பு காற்று மண்டலமும், நீராவி மண்டலமும் அமைந்த ஓர் இராசாயன பெளதீகச் சூழ்நிலையைப் பெற்றிருந்ததாகவும், இந்தச் சூழ்நிலையே உயிரின் மூலக்கூறுகளான அணுக்கள் (Molecules of Life) உருவாவதற்கு ஏற்ற தன்மையுடையதாக விளங்கியதாகவும் கூறுவர். இதனை இன்றைக்குச்

சொல்லப்படும் பாக்டீரியா (Bacteria) என்றனர். அதுவே தொன்மை நிலையில் அறிவியலாளர்களால் அணுக்கள் எனப் பேசப்பட்டனர்.

இது குறித்து தொடர்ந்த ஆய்வின் பல்நோக்குச் சிந்தனைக்குக் காரணமாக இத்துறை அறிஞர்கள் தாவரத்தை உற்றுநோக்கி, அதன்கண்ணே நிகழும் ஒளிச்சேர்க்கையை மையமாக வைத்து, ஆதிகாலப் பாக்டீரியாக்கள், தாவரங்கள் போன்றோ அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு முறையிலோ உயிர் வாழ்ந்தனவா என ஆராயத் தொடங்கினர். ஆனால் அந்த ஆய்வில் ஒரு சிறந்த முடிவை எட்ட முடியவில்லை. இதற்கிடையில் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட களிமண் பாறைகளுக்கிடையே சிலபல உயிர்கள் ஆய்வாளர்களால் அறியப்பட்டன. ஆகவே மண் இறுகிப் பாறையாக மாறிய காலக்கட்டத்திலே உயிர்கள் தோன்றியிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு அறிவியலாளர்கள் வந்தனர்.

இத்தகைய பெருஆய்வின் காரணமாக அறிஞர்கள் உயிர்களின் தோற்றத்தைப் பலவகையாக எடுத்தியம்பினர். சித்தமருத்துவம் தொகுதி-1 வரலாறு என்ற தமிழ்வளர்ச்சிக் கழக வெளியீடாக 2003இல் வெளிவந்த நூலின் கருத்தினை இது தொடர்பாக இங்குச் சிந்திப்பது ஏற்புடைத்தாகும். அது வருவருமாறு: "உலகத்தில் தோன்றிய உயிரினங்களின் காலத்தை இந்நூல் ஏழுவகைகளாகப் பிரித்துக் காட்டுகின்றது. அவை முறையே உயிரினம் தோன்றாக் காலம் (சுமார் 3000 கோடி ஆண்டு) முதல் உயிரினம் கடற்பாசி, அம்பா போன்ற உயிரினம் தோன்றிய காலம் (சுமார் 2000 கோடி ஆண்டு), இரண்டாவது உயிரினம் அதாவது புழு பூச்சி, கடலில் தோன்றிய உயிரினங்கள், காலப்போக்கில் நீரிலும், நிலத்திலும் வாழும் தகுதியுடைய தவளை போன்றன தோன்றிய காலம் (சுமார் 1000 கோடி ஆண்டு), பலவகை உயிரினம் இவ்வுலகில் தோன்றிய காலம் (சுமார் 500 கோடி ஆண்டு), பறவை உயிரினம் இம்மண்ணில் தோன்றிய காலம் (சுமார் 300 கோடி ஆண்டு), விலங்கு உயிரினம் தோன்றிய காலம் (சுமார் 200 கோடி ஆண்டு) இவற்றிற்குப் பின்னேதான் மனித உயிரினம்

கிறித்து பிறப்பிற்குமுன் 100 கோடி ஆண்டுகளுக்குமுன் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுவதாக அந்நூல் விளக்குகிறது.

உயிரி என்ற தமிழ்ச்சொல்லுக்கு இணையாக ஆங்கிலத்தில் (Animal) என்ற சொல் வழக்கிலுள்ளது. இச்சொல்லுக்கு இயக்கமுடையது என்றும், மூச்சு சுவாசம் உடையது என்றும் பொருளமையும். ஆயின் ஆங்கிலத்தில் விலங்குகள், பறவைகள் போன்ற உயிரிகளை (Fauna) என்றும், தாவரங்களை (Flora) என்றும் இவற்றை இரண்டையும் இணைத்து ஒரு சொல் தொடராக (Flora Fauna) என்றழைக்கின்றோம். இத்தொடர் இலத்தீன் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலம் கடன் வாங்கியது.

தமிழில் பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் மரவிடை, மாவிடை என்ற ஒரு தொடர் காணப்படுகிறது. இது ஆங்கிலத்தில் அமையப்பெற்ற (Flora Fauna) என்ற தொடருக்கு இணையாகக் கருதலாம்.

1.2 உயிர் என்ற சொல் விளக்கம்

எந்த உயிராக இருந்தாலும் அணுமுதல் யானைவரை அவ்வுயிரானது அமையப்பெற்ற உடம்பு இயங்கப் பெறுவதாக இயற்கையிலேயே அமையப்பெற்று காற்றைச் சுவாசித்தல் என்ற நிலையை அடிப்படையாக வாழ்நாள் முழுவதும் கொண்ட ஒன்றை உயிர் எனக் கூறுகிறோம். சுவாசித்தல் என்ற இயக்கத்தை நடைமுறையில் கொள்ளாத பொருள் உயிர்ப்பொருளாகக் கருதப்படுவது இல்லை. ஆகவேதான் தமிழில் அசையும் பொருள், அசையாப்பொருள் என்றும், வடமொழியில் ஸ்ட்ராபர, ஜங்கம் பொருள் என்றும் குறிப்பர். எடுத்துக்காட்டாகச் சிற்றுவிரான ஏறும்பு, பெருமரம், மானுடன் இவையெல்லாம் உயிருடையவை. மலை, கல் போன்றன உயிரற்றவையாக நகரும் தன்மை, சுவாசத்தன்மையற்றனவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

உயிரி தொடர்பான தமிழர் சிந்தனை

தமிழரின் வரலாற்றுக் காலமாகச் சொல்லப்படும் சங்ககாலம் கி.மு. 10 என்றும், கி.மு. 5 என்றும், கி.மு.3 என்றும் மேல்வரையறையிட்டு, கீழ்க்கால வரையறையாக கி.பி.2003ஆம் நூற்றாண்டைச் சுட்டுவர். உலகில் உயிரினங்கள் தோன்றியது உயிரினங்களின் ஒருவகையாகக் கருதப்படும் மனித இனம் தோன்றியதும் வரலாறு என்று ஒன்று எழுதப்படாக்காலத்திற்குமுன்னே பல ஊழிக்காலங்கள் சென்றடைந்துவிட்டன என்பதை, ஈண்டு நினைவுக்கொள்ள வேண்டியதாகும். உலகில் வரலாறு எழுதப்பட்ட காலக்கட்டத்தைக் கருதும்போது உலக நாகரீகங்களில் ஒன்றாய் விளங்கும் திராவிட நாகரீகத்தின் மண்ணின் மைந்தராய் விளங்கும். தமிழர்தான் வரலாற்றையுடைய மக்களாக அறியப்படுகின்றனர். அத்தகையத் தமிழரின் மாண்புறு வரலாற்றுக் காலமாகச் சங்ககாலம் முதன்மை பெற்று விளங்குவதாக அறிஞர்கள் கூறுவர்.

அவ்வகையில் தமிழ் மாந்தர்தம் மொழிக்கும், பண்பாட்டிற்கும் இலக்கணம் கண்ட தொல்காப்பியர் மண்ணின் உயிர்கள் தோன்றிய வரலாறு பற்றியும் சிந்தித்துள்ளார். உயிரினங்களை அவற்றின் உருவ அமைப்பைக் கொண்டு வகைப்படுத்தாமல், அவற்றின் இயக்கப் போக்கை வைத்து வகைப்படுத்தாமல், அவற்றின் செயற்பாட்டிற்கு முதன்மைக் கருவியாக விளங்கும் அறிவு என்பதனை மையமாக வைத்து உலக உயிரினங்களை ஆறுவகையாகத் தொல்காப்பியர் பிரித்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த ஆய்வு முறை அறிவியல் அறிஞர்களாலும், சமூகவியல், மானிடவியல் வித்தகர்களாலும், தமிழ் வல்ல சான்றோர்களாலும் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றது.

இவ்விடத்தில் ஒரு தனிப்பாடல் ஒன்றைப் பற்றிச் சிந்திப்பது ஏற்றதாகும்.

“ஊர்வ பதினொன்றா மொன்பது மானுடம்

நீர்ப்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்துச் - சீரிய

பந்தமாம் தேவர் பதினா லயன் படைத்தை
அந்தமில்சீர் தாவரமா லைந்து ” - தனிப்பாடல்

இந்தப் பாடலில் உயிரினங்களின் வகைகள் பற்றித் தொகை வடிவில் கூறப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு முதலியன பதினொரு லட்சம் வகை, மனிதர்கள் ஒன்பதுலட்சம் வகை, நீர் வாழியினங்கள் பத்துலட்சம் வகை, பறவைகள் பத்துலட்சம் வகை, விலங்குகள் பத்துலட்சம் வகை, தேவர்கள் பதினான்குலட்சம் வகை, தாவரங்கள் இருபது லட்சம் வகை என்பது. உலகுயிர்களின் வகை எண்பத்து நான்குலட்சமாகும்.

மேலே சொல்லப்பட்ட உயிர்வகை எண்பத்து நான்குலட்சம் என்பது ஒரு யுகமாகத்தான் கொள்ள முடியும். ஆனால் மண்ணில் தோன்றிய உயிரிகளைத் தொல்காப்பியர் தன்நுண்மான் நுழைபுலம் கொண்டு ஆறு வகைகளாக வகைப்படுத்தியிருப்பது அறிவியல் சார்ந்த ஆய்வு நோக்கமாகும்.

“புல்லு மரனு மோரறி வினவே”

“நந்து முரளு மீரறி வினவே”

“சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே”

“நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே”

“மாவு மாக்களு மையறி வினவே”

மக்கள் தாமே யாறறி வுயிரே” - மரபு (28.33)

புல்லும் மரமும் தொட்டறியும் ஓரறிவுடையன என்பதும், நத்தையும், இப்பியும் உற்றறிதலோடு நாவறிவையுமுடையது என்பதும், சிதலும், எறும்பும் மூக்கறிவோடு மூவறிவுயினங்கள் என்பதும், நண்டும் தும்பியும் கண்ணறிவோடு நான்கறிவுயினங்கள் என்பதும், விலங்குகளும் விலங்கு போன்ற இயல்புடைய மாக்களும் செவியறிவோடு ஐயறிவுயினங்கள் என்பதும், மக்கள் மனவுணர்வோடு ஆறறிவுயினங்கள் என்பதும் அறிந்து கூறியுள்ளமை காண்க. இதனால் மரங்கள்

முதலிய தாவரங்கள் நாக்கும், மூக்கும், கண்ணும், செவியும் இல்லாதன என்பதையும், நத்தையும், இப்பியும், செவியும், கண்ணும், மூக்கும் இல்லாத உயிர் என்பதையும், சிதலும், ஐறும்பும், கண்ணும், செவியும் இல்லாதன என்பதையும் வண்டும், நண்டும், செவியில்லாதன என்பதையும், மாவும், மாக்களும், மன அறிவு இல்லாதன என்பதையும் தொல்காப்பியர் நன்கறிந்து உணர்த்தியுள்ளார் என்பது புலனாகும்.

மரபியலில் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள உயிர் வகைகள் மூங்கா (கீரி), வெருகு (பூனை), எலி, மூவரியணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி, ஆடு, குதிரை, நவ்வி, உழை, புல்வாய், கோடுவாழ்குரங்கு, யானை, கழுதை, கடமை, ஆன், எருமை, மரை, கவரி, கராம் (முதலை), முசு, ஊகம், ஓட்டகம், சுறாமயில், எழால் (புல்லாறு), கோழி, கடகை என்ற முப்பத்தொரு உயிர்வகைகளை உணர்த்தியுள்ளார். இவற்றில் சில உயிர்களின் அமைப்பையும், வாழ்விடத்தையும் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை நோக்கும்போது எந்த உயிரியாக இருந்தாலும், அதாவது ஐறும்புமுதல் யானைவரை, மானுடன் உட்பட அந்த உயிருக்கமைந்த உடம்பை (உருவம்) வைத்தே உணவு, உறைவிடம், காமம், பிணி முதலிய செயல்பாடுகள் அமைகின்றன. மேற்சொன்னவற்றையெல்லாம் பெறுவதற்கு அவ்வுயிர் செயல்படுவதற்கு அடிப்படையாக அமைவது அறிவு என்ற சிந்தனை ஓட்டமாகும்.

உயிர்களிடத்துக் காணப்படும் இந்த அறிவுத்திறத்தை ஒன்றோடொன்றாகவும், ஒன்றோடு பலவாகவும், தொல்காப்பியர் கூர்ந்தாய்ந்தே, அறிவினை முதன்மையாக வைத்து உயிர்களை ஆறுவகையாகப் பிரித்திருக்கிறார்.

தொல்காப்பியமும் - உயிரின விளக்கமும்

தொல்காப்பியம் உயிர்களின் உடற்கூறு பற்றிய ஆய்வுபற்றிய சிந்தனையைக் காட்டிலும் அவற்றின் வாழ்வியல் அணுகுமுறைகளைச் சிந்திப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டியுள்ளது எனலாம்.

உயிரின வகையில் ஓர் இனமாக விளங்கும் மானுடம் பற்றிச் சிந்திக்கும் போதும் கற்கால மனிதர் குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் வாழத்தொடங்கி, கற்களை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி வேட்டையாடவும், தங்களது எதிரிகளை அழிக்கவும் கற்றிருந்தனர். பின்னர் தோன்றிய இரும்புக்காலம் இம்மனிதர்களின் வளர்ச்சியில் பெரும் மாற்றத்தை உருவாக்கியது. நாகரீகம் வளர வளரக் கற்களால் ஆன ஆயுதங்களைவிடுத்து இரும்பின் துணைகொண்டுத் தற்காப்பிற்கும் உணவு வேட்டைக்கும் எதிரிகளை அழிக்கவும் பலவிதமான ஆயுதங்களை உருவாக்கினர். இக்காலத்தை ஒட்டியே நெருப்பின் பயன்பாடும் மனிதர்களால் அறியப்பட்டது. இவையெல்லாம் மனிதனின் வாழ்க்கைக்கும், வளர்ச்சிக்கும் பெருந்துணையாக அமைந்தன.

இயற்கையாகவே தற்காப்பு உணர்வு அமையப்பெற்ற மனிதன் தன்னை மேலும் வலுப்படுத்திக் கொள்ளவும், பிணி, மூப்பு, சாக்காடு இவற்றிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவும் தன் உடல்பற்றியும் உடலின் இயக்கத்திற்கு காரணமான சக்தியைப் பற்றியும் (உயிர்) ஆழமாகச் சிந்திக்கலானான். அதன் பயனாகப் பசிப்பிணியைத் தன்தொழில் மூலம் வெல்ல முயன்றான். உடற்பிணியை வெல்லுவதற்குத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சுற்றுப்புறத்தையும் அதன்கண் வாழும் உயிரினத்தையும் உற்று நோக்கினான்.

ஆற்றிவுக்குக் குறைவான விலங்குகள் குறிப்பாக ஆடு, மாடு, பூனை, நாய் போன்ற விலங்குகள் தன் நாவினால் தன் உடலை நக்கியும், கீரி, பாம்பு போன்றன

தன்உடம்பில் சார்ந்த விடத்தைக் குறிப்பிட்ட புல்லின்மேல் புரண்டும், யானை சேற்றையும், புழுதியையும் தன்மேல் பூசிக்கொண்டும் கழுதை, குதிரை போன்றன மண்ணில் புரண்டும், பறவைகள் தங்கள் சிறகை அலகுகளால் சீர்ப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம் பிணியலிருந்தும், சோம்பலிலிருந்தும் தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளும் நுட்பத்தைக் கண்ட மனிதன் இதுபோன்ற பல விடயங்களை விலங்கினங்களிடமிருந்து அறிந்து கொண்டான்.

தன் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உணவு உற்பத்திக்கு, விலங்குகளின் பயன்பாடு பெரிதும் தேவையென்பதை, அவன் வேட்டைத்தொழிலை விட்டு, ஓரிடத்தில் நிலையாக வாழக் கற்றுக்கொண்ட இடத்தில் உணரலானான். இந்த உணர்வே மனிதன் விலங்கினங்களின்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய உணர்வை உருவாக்கியது. இதன் வெளிப்பாடாக மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றைக் கூறும்பொழுது, மண்ணின் அமைப்பைப் பற்றியும், அதன் சுற்றுச்சூழல் பற்றியும் உலக இலக்கிய வரலாற்றில் முதன்மையாகவும், முன்னதாகவும் கரு, உரிப்பொருள் என்ற நிலையில் மானுடவாழ்வியல், புவியியல் அமைப்பைப் பட்டியலிட்டுத் தொல்காப்பியம் காட்டுகிறது.

தொல்காப்பியர் தமிழகத்தை ஐந்து திணைகளாக வகுத்து அந்நிலப்பரப்பில் வாழும் மனிதன் முதல் ஐறும்பு ஈறாக வாழும் உயிரினங்கள் அந்தந்த நிலத்தில் தான்வாழும் வாழ்க்கைச் சூழலைப் பெற்று விளங்குகின்றன என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

உயிரினங்களின் தன்மைக்கேற்ப அவற்றிற்கு அமையப்பெற்ற அறிவுத்திறன் குறித்தும், இன்ன உயிரினத்தின் இளமைக்காலப் பெயரைச் சுட்டிக்காட்டும் விதமும் தொல்காப்பியரின் உயிரினம் குறித்த ஆய்விற்குத் தகைமைச் சான்றுகளாக இவை அமைகின்றன. அவ்வகையில் தொல்காப்பியர்

சிலபல உயிரினங்களின் இளமைக்காலப் பெயர்களைச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. அவை வருமாறு :

தொல்காப்பியர் உயிரினங்களின் இளமைப் பெயர்களை ஆண்பாற்பெயர்கள், பெண்பாற் பெயர்கள் என உயிரினங்களைப் பிரித்துக் குறிப்பிடுகிறார்.

வ. எண்	ஆண்பாற் பெயர்கள்	ஆண்பாற் பெயர்கள் பெறும் உயிரினங்கள்
1.	பார்ப்பு	பறப்பவை, தவழ்பவை, குரங்கு
2.	புறழ்	மூங்கா, வெருகு, எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி, குரங்கு
3.	குட்டி	மூங்கா, வெருகு, எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி, குரங்கு
4.	குருளை	நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி
5.	கன்று	யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, ஆன், எருமை, மரைஆ, கவரி, கராம், ஒட்டகம், மரம், செடி, கொடி
6.	பிள்ளை	பறப்பறவை, தவழ்பறவை, பன்றி, புலி, முயல், நரி, குரங்கு, மரம், செடி, கொடி
7.	மகவு	குரங்கு, மக்கள்
8.	மறி	யாடு, குதிரை, நவ்வி, உழை, புல்வாய்
9.	குழவி	யானை, ஆ, எருமை, கடமை, மரைஆ, குரங்கு, முசு, ஊகம், மக்கள், மரம், செடி, கொடி
10.	போத்து	மரம், செடி, கொடி

நெல், புல்லுக்கு இளமைப் பெயர்களில்லை. புல் - இங்குப் பயிர்வகை மரவகையன்று.

வ. எண்	இளமைப் பெயர்கள்	இளமைப் பெயர்கள் பெறும் உயிரினங்கள்
1.	எருது	காளை
2.	ஒற்றை	ஆண் இனம் அனைத்தும்
3.	களிறு	வேழம், கேழல்
4.	ஏறு	பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி, எருமை, மரை, ஆ, பெற்றம், சுறவு
5.	ஒருத்தல்	புல்வாய், புலி, உழை, மரைஆ, கவரி, கராம், யானை, பன்றி, எருமை
6.	சே	காளை
7.	சேவல்	பறவையினம் (ஆண் மயில் தவிர்த்து)
8.	இரலை	புல்வாய் (மான்)
9.	கலை	கலை (மான்), உழை (மான்) முசு (குரங்கு)
10.	மோத்தை	யாடு (ஆடு)
11.	தகர்	யாடு
12.	உதள்	யாடு
13.	அப்பர்	யாடு
14.	கண்டி	எருமை
15.	கடுவன்	குரங்கு
16.	ஆண்	ஆண்பால் அனைத்தும்
17.	போத்து	பெற்றம், எருமை, புலி, மரை, புல்வாய், சுறா, முதலை, இடங்கர், கராம், வரால், வாளை, மயில், எழால்

வ. எண்	பெண்பாற் பெயர்கள்	பெண்பாற் பெயர்கள் பெறும் உயிரினங்கள்
1.	பேடை	ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை, பறவை
2.	பெடை	ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை, பறவை
3.	பெட்டை	ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை, பறவை
4.	ஆ	பெற்றம், எருமை, மரை
5.	பெண்	மக்கள்
6.	மூடு	யாடு
7.	நாகு	எருமை, மரைஆ, பெற்றம், நத்து (நத்தை)
8.	கடமை	யாடு
9.	அளகு	கோழி, கூகை, மயில்
10.	மந்தி	குரங்கு, முசு, ஊகம்
11.	பாட்டி	பன்றி, நாய், நரி
12.	பிணை	புல்வாய், நவ்வி, உழை, கவரி
13.	பிணவல்	பன்றி, புல்வாய், நாய்
14.	பிணா	மக்கள்
15.	பிணவு	பன்றி, புல்வாய், நாய்
16.	பிடி	பெண்யானை

சிறப்பு நிலையில் ஓர் உயிரினத்திற்கு உரிய அக்காலத்தில் வழங்கிய பிற மாற்றுப் பெயர்களையும் ஒரு சொல் பன்மொழிப்போல விளக்கியிருப்பதன் மூலம் சங்கத் தமிழர் தமக்கு அமையப்பெற்ற சுற்றுச்சூழலை எந்த அளவிற்கு உன்னிப்பாக உற்று நோக்கி வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதைக் காணமுடிகின்றது. அக்கால மக்களால் பெரிதும் அறியப்பெற்ற பறவைகள் விலங்குகள் குறித்த மாற்றுப் பெயர்கள் ஒரு சில வருமாறு.

சில புதிய வழக்குகளாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பன.

கூகை	-	கோட்டான்
கிளி	-	நத்தை
வெருகு	-	பூசை
குதிரை	-	சேவல்
பன்றி	-	ஏனம்
எருமை	-	கண்டி

பெண், ஆண், பிள்ளை என இரு திணைக்கும் பொதுவானவையாயிருந்து பிறகு மக்களுக்காக உரியனவாயின.

மரவகையில் புறத்தே வயிரம் பாய்ந்து, அகத்தே துளையும், திண்மையும் உடையவை "புல்" வகை எனப்படும். உள்ளும் புறமும் வயிரம் பாய்ந்தவை "மரம்" எனப்படும். "புல்" வகை மரங்களின் உறுப்புப் பெயர்கள்.

தோடு	மடல்	ஓலை
ஏடு	இதழ்	பாளை
ஈர்க்கு	குலை	

"மர" வகை மரங்களின் உறுப்புப் பெயர்கள்.

இலை	முறி	தளிர்	கோடு
சினை	குழை	பூ	அரும்பு
நனை			

இரண்டிற்கும் பொதுவானவை.

காய்	பழம்	தோல்	செதில்
வீழ் (விழுது)			

இவ்வாறாக உயிரினங்களின் பிரிவுகளை (அ) வகைகளைத் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்துகின்றனர்.

தொல்காப்பியர் கண்ட இவ்வாய்வைத் தொடர்ந்து இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியரும், வீரசோழியத்தாரும் தங்கள் காலக்கட்டத்தில்

கண்ட செய்திகளைப் பட்டியலிட்டு உள்ளனர். அதனைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

தொல்காப்பியமும் இளம்பூரணமும்

திணை	முதற்பொருள்		கருப்பொருள்	உரிப்பொருள்
	நிலம்	பொழுது		
மூல்லை (நா.6)	காடுறை உலகம்	கார் (ஆவணி, புரட்டாசி) மாலை (இராப்பொழுதின் முதற்கூறு) (நா.6)	தெய்வம், உணர், மா, மரம் புள் பறை செய்தி யாழின் பகுதி (நா.20) துணைநிலைப்பெயர் (நா.22)	இருத்தல்
குறிஞ்சி (நா.7)	மைவரை உலகம்	கூதிர் (ஐப்பசி, கார்த்திகை) பனி எதிர்ப்பருவம், (மார்கழி, தை) யாமம் (இராப்பொழுதின் நடுக்கூறு) (நா.7,8)		புணர்தல் (இவற்றின் நிமித்தம் நா.16)
மருதம் (நா.9)	தீம்புனல் உலகம்	வைகறை (இராப்பொழுதின் பிற்கூறு), விடியல் (பகற்பொழுதின் முற்கூறு) (நா.9)		ஊடல்
நெய்தல் (நா.10)	பெருமணல் உலகம்	எற்பாடு (பகற்பொழுதின் பிற்கூறு) (நா.10)		இரங்கல்
பாலை (நா.11)	நிலம் இல்லை (நா.2)	வேனில் இளவேனில் (சித்திரை, வைகாசி), முதுவேனில் (ஆனி, ஆடி), பின்பனி (மாசி பங்குனி), நண்பகல் (பகற்பொழுதின் நடுக்கூறு) (நா.11,12)		பிரிதல்

❖ பருவம் வரைந்தோதாமையின், அறுவகைப் பருவமும் கொள்ளப்படும். இது நெய்தற்கும் ஒக்கும். 6 பெரும்பொழுது - ஓர் ஆண்டை நிறைவு செய்கிறது 6 சிறுபொழுது - ஒரு நாளை நிறைவு செய்கிறது. - (நூ.9 இளம் உரை)

தொல்காப்பியம் - கருப்பொருள் (நூ.5 + நூ.20-ம் இளம் உரையும்)

கரு	மூல்லை	குறிஞ்சி	பாலை	மருதம்	நெய்தல்
தெய்வம்	மாயோன்	சேயோன்	கொற்றவை	வேந்தன்	வருணன்
உணர்	வரகு, முதிரை	தினை, ஐவனம், வெதிர் நெல்	ஆறலைத்தலான் வரும்பொருள்	நெல்	உப்புவிலை மீன்விலை
மா	மான், முயல்	யானை, புலி, பன்றி, கரடி	வலியழிந்த யானை வலியழிந்த புலி வலியழிந்த செந்நாய்	எருமை, நீர்நாய்	சுரா, சுறா
மரம் புள்	கொன்றை, புதல், குருந்து, கானாங்கோழி	வேங்கை, கோங்கு, மயில், கிளி	பாலை, இருப்பை, கள்ளி, குரை, எருவை, பருந்து	மருது, காஞ்சி, அன்னம், அன்றில்	புன்னை, கைதை கடற்காக்கை
பறை	ஏறுகோட்பறை	வெறியாட்டுப்பறை தொண்டகப்பறை	ஆறலைப்பறை, குறைகொண்டபறை	நெல்லரிப்பறை	நாவாய்ப்பறை
செய்தி	நிரைமேய்த்தல்	தேனழித்தல்	ஆறலைத்தல்	உழவு	மீன்பிடித்தல் உப்புவிளைத்தல்
யாழின் பகுதி (பண்) இளம்	சாகாரி	குறிஞ்சி	பாலை	மருதம்	செவ்வழி
பிறவும் பூ	மூல்லை, பிடா, தளா	வேங்கை, காந்தள், குறிஞ்சி	மரா	தாமரை	நெய்தல்
நீர்	கான்யாறு	சுனைநீர், அருவிநீர்	அறுநீர்க்கூவல் அறுநீர்ச்சுனை	கழுநீர், ஆற்றுநீர், பொய்கைநீர்	நெய்தல், கேணிநீர், கடல்நீர்

*குறிஞ்சி மைவரையுலகமும் கூதிர்காலமும் நள்ளிருளும் கூறினமையான் அந்நிலத்தினும் காலத்தினும் நிகழ்பவை கொள்க.

*பாலை இந்நிலங்களில் வேனிற்காலத்து நிகழ்வன கருப்பொருளாகக் கொள்ளப்படும்.

இறையனார் அகப்பொருள் (நூ.1 உரையில்)

கருப்பொருள்	குறிஞ்சி	நெய்தல்	பாலை	முல்லை	மருதம்
தெய்வம்	முருகவேள்	வருணன்	(பிறர்) பகவதி ஆதித்தன்	வாசுதேவன்	இந்திரன்
உணர்	ஐவனநெல், தினை	மீன் விலைப் பொருள், உப்பு விலைப்பொருள்	ஆறலைந்தன ஊரெறிந்தன	வரகு, சாமை	செந்நெல், வெண்ணெல்
மா	புலி, பன்றி, யானை	சுறா, முதலை	வலியழிந்தயானை புலி, செந்நாய்	முயல், சிறுமான்	எருமை, நீர் நாய்
மரம்	அகில், ஆரத்திமிசு தேக்கு, வேங்கை	புன்னை, நாழல், சுண்டல்	இருப்பை, ஓமை	கொன்றை, குருந்து	வஞ்சி, காஞ்சி, மருது
புள்	கிளி, மயில்	அன்னம், அன்றில் மகன்றில்	கழுகு, பருந்து, புறா	காணங்கோடு மயில், சிவல்	நீர்க்கோழி தாரா
பறை	வெறியாட்டுப்பறை தொண்டகப்பறை குரவைப்பறை	மீன்கோட்பறை நாவாய்ப்பறை	பூசற்பறை ஊரெறிப்பறை நிரைகோட்பறை	ஏறுகோட்பறை முரசு	மணமுழவு நெல்லரி திணை
செய்தி	தேன் அழித்தல் கிழங்கு அகழ்தல் குன்றம் ஆடுதல் தினைக்கிளிகடிதல்	மீன் விறற்ல் உப்பு விறற்ல் அவை படுத்தலும்	நிரைகோடல் சாத்தெறிதல் சூறையாடல்	வரகுக்குக்களை கட்டல், அவை அறுத்தல், கடா விடுதல், நிரை மேய்த்தல்	நெல்லரிதல் கடாவிடுதல் பயிர்க்குக் களைகட்டல்
யாழ் / பண் (பிறவும்)	குறிஞ்சியார்	விளரியார்	பஞ்சாரம் (பண்)	முல்லை (பண்)	மருதயாழ்
தலைமகன் பெயர்	கொடிச்சி, குறத்தி	நுளைச்சி பரத்தி	எயிற்றி, பேதை	கிழத்தி, மனைவி	கிழத்தி, மனைவி
நீர்	அருவிநீர், சுனைநீர்	உவர்க்கழி, மணற்கிணறு	அறுநீர்க்காவல் அறுநீர்ச்சனை	கான்யாறு	மனைக்கிணறு பொய்கை
ஊர்	சிறுகுடி, குறிஞ்சி	கல்மேறுபட்டினமும் சிறுகுடியும், பாக்கமும்	கொல்குறும்பு	பாடி, சேரி	பேரூர்
பூ	குறிஞ்சி, காந்தள் வேங்கை, சுனைக்குவளை	வெள்ளிதழ், வைகை, நெய்தல்	மரம்பூ, குரம்பூ, பாதிரிப்பூ	முல்லை, தோன்றி	தாமரைப்பூ செங்கழுநீர்ப்பூ
மக்கள்பெயர்	குறவர், இறவுளர், குன்றவர்	பரதர், பரத்தியர், நுளையர், நுளைச்சியர்	எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர்	இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர்	கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர்

*தொல்காப்பியர் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர், வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பகவதியையும், ஆதித்தனையும் தெய்வம் என வேண்டுவர்.

வீரசோழியம்

(ஒரே நூற்பாவில் ஒரு திணைக்குரிய முதல் கரு, உரி ஆகிய மூன்றும் உள்ளன)

கருப்பொருள்	குறிஞ்சி (நூ.90)	பாலை (நூ.91)	முல்லை (நூ.92)	மருதம் (நூ.93)	நெய்தல் (நூ.94)
நிலம்	மலை	வெம்பரல்	காடு	பழனம்	கடல்
பொழுது	இருள், முன்பனி, கூதிர்	வேனில், பின்பனி	கார், மாலை	வளர்பனி	பனி
தெய்வம்	முருகன்	கன்னி	நீடுமால்	இந்திரன்	வருணன்
உணர்	தேன்	-	-	செந்நெல்	மீன்
மா	யானை	கலை, செந்நாய்	-	எருமை, நீர்நாய்	திமிலம்,சுறா, முதலை,
மரம்	மூங்கில்	அகில்	கொன்றை, குருந்தம்	-	புன்னை, கண்டல்
புள்	மஞ்ஞை	பருந்து	-	மகன்றில்	அன்னம்
செய்தி	திணை (எடுத்தல்) சுனை (ஆடல்)	-	நிரைமேய்த்தல்	-	-
யாழ்	குறிஞ்சி	பாலை	முல்லை	-	விளரி
தலைவன்	வெற்பன்	விடலை	-	ஊரன்	கொண்கன்
பு	வேங்கை, காந்தள், இலவம்	-	தோன்றி	தாமரை, செங்கழுநீர்	கைதை
மக்கள்	குன்றவர்	வேடர், குறும்பர்	இடையர்	கடைசியர்	நுளையர்
உரிப்பொருள்	புணர்தல்	பிரிதல்	மனையிருத்தல்	ஊடல்	இரங்கல்

நம்பியகப் பொருள் (நா. 7-25)

ஐந்திணைக்கும் உரிய பொருள்கள் (நா.7)

திணை நிலம் முதற்பொருள் (நா.2) கருப்பொருள் வகை உரிப்பொருள்
பெரும்பொழுது (நா.10) (நா.19) (நா.25)
வகை (நா.11) சிறுபொழுது
வகை (நா.12)

குறிஞ்சி	வரை	கூதிர், முன்பனி (நா.13)	யாமம்	ஆரணங்கு உயர்ந்தோர் அல்லோர் புள் விலங்கு ஊர்(நா.20)	நீர் பு, மரம் உணா பறை யாழ் பண்,தொழில் (நா.21)	புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும்
பாலை	சுரம்	வேனில், பின்பனி (நா.14)	நண்பகல்	"		பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும்
மூல்லை	புறவு	கார்(நா.15)	மாலை	"	(நா.22)	இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும்
மருதம்	பழனம்	கார், கூதிர் முன்பின் பின்பனி, இளவேனில் முதுவேனில் (நா.16,18)	காலை	"	(நா.23)	ஊடலும், ஊடல் நிமித்தமும்
நெய்தல்	திரை	" (நா.17,18)	எற்பாடு	"	(நா.24)	இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமும்

நம்பியகப் பொருள்

கருப்பொருள்	குறிஞ்சி (நா-20)	பாலை (நா-21)	முல்லை (நா-22)	மருதம் (நா-23)	நெய்தல் (நா-24)
ஆரணங்கு	சேய் (முருகன்)	கன்னி (துர்க்கை)	நெடுமால்	இந்திரன்	வருணன்
உயர்ந்தோர்	பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன், குறத்தி, கொடிச்சி	விடலை, காளை, மீளி, எயிற்றி	குறும்பொறை நாடன், தோன்றல், மனைவி, கிழத்தி	ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி	சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, நுளைச்சி
அல்லோர்	குறவர், கானவர், குறத்தியர்	எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர்	இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர்	உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைச்சியர்	நுளையர், நுளைச்சியர், பரதர், பரத்தியர், அளவர், அளத்தியர்
புள்	கிளி, மயில்	புறா, பருந்து, எருமை, கழுகு	காட்டுக்கோழி	வண்டானம், மகன்றில், நாரை, அன்னம், பெருநாரை, கம்புள், குருகு, தாரா	கடற்காகம்
விலங்கு	புலி, கரடி, யானை, சிங்கம்	செந்நாய்	மான், முயல்	எருமை, நீர்நாய்	சுறாமீன்
ஊர்	சிறுகுடி	குறும்பு	பாலி	பேரூர், மூதூர்	பாக்கம், பட்டினம்
நீர்	அருவிநீர், சுனைநீர்	நீரில்லாக்குழி, நீரில்லாக் கிணறு	குறுஞ்சாளை கான்யாறு	யாற்றுநீர், கிணற்றுநீர், குளத்துநீர்	உவநீர்க்கேணி கவர்நீர்
பூ	வேங்கை, குறிஞ்சி, காந்தள்	குரா அ, மரா அ	குல்லை, முல்லை தோன்றி, பிடவம்	தாமரை, கழுநீர், குவளை	நெய்தல், தாழை, முண்டகம், அடம்பம்
மரம்	சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நாகம், மூங்கில்	உழிஞை, பாலை, ஓமை, இருப்பை	கொன்றை, காயா, குருந்தம்	காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம்	கண்டல், புன்னை, ஞாழல்
உணர்	மலைநெல், தினை, மூங்கிலரிசி	வழியிற்பறித்த பொருள், பதியிற் கவர்ந்த பொருள்	வரகு, சாமை, முதிரை	செந்நெல்லரிசி வெண்ணெல்லரிசி	மீனும் உப்பும விற்புப் பெற்ற பொருள்
பறை	தொண்டகப்பறை	துடி	ஒற்றுப்பறை	நெல்லரி தினை மணமுழவு	மீன் கோட்பறை நாவாய்ப்பறை
யாழ்	குறிஞ்சியாழ்	பாலையாழ்	முல்லையாழ்	மருதயாழ்	விளரியாழ்
பண்	குறிஞ்சிப்பண்	பஞ்சுரம்	சாதாரி	மருதப்பண்	செவ்வரிப்பண்
தொழில் (நா-29)	வெறியாடல், மலை நெல், விதைத்தல், திணைகாத்தல், தேனழித்தெடுத்தல் கிழங்கு கிண்டி எடுத்தல், அருவி நீராடல், சுனை நீராடல்	போர் செய்தல் பகற் குறை- யாடுதல்	சாமை, வரகு, விதைத்தல், அவற்றின் களை கட்டல், அரிதல், கடாவிடுதல், கொன்றைக் குழலாதல், மூவினை மேய்த்தல், கொல்லேறு தழுவுதல், குரவைக் கூத்தாடுதல், கான்யாறாடல்	விழாச்செய்தல் வியற்களை கட்டல் நெல்லரிதல், கடா விடுதல், குளம் குடைதல், புதுப்புனலாடல்	மீன்பிடித்தல், உப்புப் படுத்தல், அவை விற்பு, மீன் உலர்த்தல் அவற்றை உண்ண வரும் பறவைகளை ஓட்டுதல், கடலாடல்

தமிழ்ச் சமூகம்

சங்க காலத்தில் தமிழகம் ஐவகை நிலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டன. அந்தந்த நிலத்து இயற்கை சூழல்களுக்கு ஏற்ப மக்களின் வாழ்க்கைமுறை அமைந்திருந்தது. அவ்வாழ்க்கைமுறை திணை எனப்பட்டது. “திணையாவது ஒழுக்கம்” என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார் (தொல்-பொ.ப.4). அவை அகம், புறம் என இருவகைப்படும். அகம் என்பது காதல் வாழ்க்கை முறையையும், புறம் என்பது காதலைத் தவிர ஏனைய வாழ்க்கை முறைகளையும் குறிக்கின்றனவாக அமைகின்றது.

அகத்திணைகளாக ஏழு திணைகளையும், இவற்றிற்கு முறையே தனித்தனி ஒழுக்கங்களையும் குறிப்பிடுவர். ஏழு அகத்திணைகளுக்கேற்பப் புறத்திணையும் ஏழாகும். அவையாவன: வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்பனவாகும். இவற்றுள் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகிய நான்கும் போர் வகைகளையும், முறைகளையும் அவற்றின் பண்பாட்டையும் உணர்த்துகின்றன. வாகை பார்ப்பனர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆகியோரின் இயல்புகளைக் கூறுவதாகும். காஞ்சி இவ்வுலக நிலையாமையையும், பாடாண்திணை வாழ்த்தியல், செவியறிவுறுத்தல், ஆற்றுப்படை, பரிசிறுமுறை போன்றவற்றையும் விளக்குகின்றன. எனவே வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய மூன்று திணைகளின் விளக்கங்கள் மக்கள் வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாடுகளைப் புலப்படுத்தும் வாயில்களாக விளங்குகின்றன. இவ்வுண்மைகளைத் தொல்காப்பியம் புறத்திணையில் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

நிலத்திற்கேற்றத் தொழிலும் பெயரும்

ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களும் அந்நிலத்திற்கு ஏற்றவாறு பெயர் பெற்றனர். முல்லை நிலத்து மக்கள் ஆயர், வேட்டுவர் எனப்படுவர். இவர்கள் செய்யும்

தொழில் பற்றி இப்பெயர்கள் அமைந்தன. பசுவினை மேய்ப்பவர் ஆயர் எனப்படுவர். வேட்டுவர் என்பவர் வேட்டைத்தொழில் செய்பவர்கள். முல்லை காடாகலின் காட்டில் பசுவை மேய்ப்பதும் வேட்டையாடுவதும் அந்நிலத்திற்குரிய தொழிலான குறிஞ்சி அல்லது மலைநிலத்தின் மக்கட்பெயர் குறவன் குறத்தி என்பன. தேன் திரட்டுதல் உண்ணுதற்குரிய கிழங்குகளை அகழ்ந்தெடுத்தல் இந்நிலத்து மக்கள் தொழில். மலைநாடன், வெற்பன் என்பன தலைமக்கள் பெயர்களே. பாலை நிலத்தின் மக்கட்பெயர் எயினன், எயிற்றியர் என்பனவாகும். போரிடுதலும், வழிப்போக்கரைக் கொள்ளை அடிப்பதும் அவர்கள் தொழில். தலைமக்கள் பெயர் மீளி, விடலை எனப்படும். மருத நிலத்தின் மக்கள் உழவர், உழுத்தியர் இம்மக்கள் தொழில் உழவு. தலைமக்கள் பெயர் ஊரன், மகிழ்நன். நெய்தல் நிலத்து மக்கள் பெயர் நுளையர், நுளைச்சியர். இவர்கள் தொழில் மீன்பிடித்தல், உப்பு விற்றல்; தலைமக்கட்பெயர் சேர்ப்பன், துறைவன்.

முல்லை

முல்லை நில வாழ்மக்களை ஆடுகள் மேய்க்கும் ஆயர் குறும்பர் மற்றும் புல்லினத்தாயர் என்றும், ஆநிரை மேய்ப்போர் நல்லினத்தாயர் என்றும் மற்றும் கோவினத்தாயர் என்றும் கூறப்பட்டனர். (கலி.107:1-2, 110:1, 111:5, 107:3, 113:10) ஆயர் திருமணக் காலத்தில் எருமையின் கொம்பை நட்டு வழிபாடு செய்வர். ஏறுதழுவலில் வெற்றி பெற்ற ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் தாதெரு மன்றத்தில் கையிணைத்துக் குரவை ஆடுவர் (கலி-114:12-14, 103:56-62). முல்லை நிலமக்களின் வாழ்வியல் ஆடு, மாடுகளைப் பெரும் செல்வமாகப் போற்றும் பண்பு நிலவியது.

மாயோன் மேய மன்பெருஞ்சிறப்பிற்

றாவா விழுப்புசும்பு பூவை நிலை - தொல்பொருள் - இளம். நூ13:4-10

எனக் கூறுவது கொண்டு மன்னனைத் திருமாலுக்கு உவமிக்கும் நெறிக்குத் திருமால் காத்தல் தொழிலுடையவர் என்ற கருத்தே காரணம் என்பதறியப்படும். எனினும் சிவனைப் பற்றியும் நான்முகனைப் பற்றியும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடவில்லை. ஆடு, மாடுகளைக் கொன்று அவற்றை உணவாக்கிக் கொள்ளும் நிலையிலிருந்து அவற்றைப் பால் பயனுக்குப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய காலத்தில் ஆநிரைகள் விழுமிய செல்வமாயின; கோவலர் காவலராயினர். அவர்களின் கைக்கோல் செங்கோலாயிற்று. இந்நிலையில் மக்களைக் காக்கும் வேந்தன் கறவை காவலனாகிய மாயவனோடு உவமிக்கப்பட்டான். மன்னர் அடிப்படையில் ஒழுகிய சமுதாயம் ஆதலால் சங்க காலச் சமூகம் மன்னனுக்கு உவமையாகத் திருமாலை மிகுதியாகப் பேசுகிறது.

குறிஞ்சி

குறிஞ்சி நில மக்கள் குன்றவர், கானவர், வேட்டுவர் எனப்பெயர் பெறுவர். குன்றவர் என்ற பெயரே நாளடைவில் குறவர் என மருவி வழங்கியிருக்கலாம். இவர்கள் தங்கியிருக்கும் பகுதி சிறுகுடி என்றழைக்கப்படும். இவர்கள் தொழில் தினை விதைத்தலும், தேனெடுத்தலுமாகும். தினைப்புனங்காக்க, இளைய குறமகளிர் போதல் உண்டு. குறவர் கவணுமிழ் கருங்கல்லால் விலங்குகளை விரட்டுவர். தேன், தினை, கிழங்கு, நெய்யில் வெந்த இறைச்சி ஆகியன குறிஞ்சி நிலத்தவர் உணவாகும். பெண் நாய் பிடித்து வந்த உடும்பின் இறைச்சி, கடமானின் கொழுமிய இறைச்சி, பன்றியின் தசை ஆகியவற்றை உண்டனர் என்றும். தேக்கள், தேறலையும், தோப்பிக்கள்ளையும் அருந்தினர் என்றும் பலாவின் விதை, மா, புளிநீர், மோர் ஆகிய மூன்றும் கலந்த குழம்பொடு மூங்கிலரிசிச் சோற்றை அருந்தினர் என்றும் மலைபடுகடாம் கூறும் (மலை-522-566).

தலைவியர் சந்தன உலக்கையும், யானைத் தந்தமும் கொண்டு நெல்குற்றுவர். அப்போது மலைநாட்டின் சிறப்பைப் பாடுவர். இப்பாட்டில் தமக்குரிய தலைவரைப் பெயர் குறியாது குறிப்பிலறியும் வண்ணம் பாராட்டியும் தாம்கொண்ட காதலைக் குறித்தும் பாடுகின்றனர். இத்தகைய செல்வமகளிரும் குறிஞ்சியிலுண்டு. நல்கூர்ந்தார் செல்வமகளுமுண்டு (கலி-43:1-7, 5011-14, 56:12).

மருத நிலம்

உழவர், களமர், கருங்கை வினைஞர், கடைசியர் என மருதநில மக்கள் குறிக்கப் பெற்றனர் (பெரும் 197, 223 மதுரை 260, புறம் 6:1). பெரும்பாணாற்றுப்படையில் உழவுத் தொழிற்குரிய செயல்முறை வரிசையாக கூறப்படுகிறது ; காரேறு பொருத சேற்று நிலத்தை நிரவுதல், நாற்றை நடுதல், களைபறித்தல், செந்நெல்லின் தாள் அறுத்தல், கடாவிடுதல், வைக்கோலும் கூளமும் நீக்குதல், தூசறத் தூவுதல் ஆகிய செயல்கள் சொல்லப்படுகின்றன. (பெரும் 228-242) நெல்லறுக்கும் காலத்தில் பறை கொட்டும் வழக்கத்தை மதுரை (261-262) கூறும். கழனியிலும், இலஞ்சியிலும், பொய்கையிலும் கிடைக்கும் மீன்களைக் களமர்விற்பர் இதனைப்பெரும்பாணாற்றுப் படை (255-256) கூறும். வெண்ணெற் சோறும், கோழிப் பொறியலும் கொண்டு உழவர் விருந்தோம்புவர். இதனை மதுரைக்காஞ்சி (247-255) கரும்பையும் அவலையும் குறிஞ்சி நிலத்தார்க்குக் கொடுத்து அவற்றுக்கு ஈடாக மருதநிலத்தவர் மான்தசையையும் கள்ளையும் பெறுவர் இதனைப் பொருநராற்றுப்படை (216-217) கூறும். கடைமடைக்கண் கொள்ளப்பட்ட வாளையும், உழுபடையால் மறிக்கப்பட்ட ஆனமயம் சுற்றத்தார்களுக்கு உணவாகக் கொடுக்கப்படும். இதனைப்புறநானூறு (42:13-18) கூறும் இம்மருத நிலத்தின் கருப்பொருள்களான வண்டும், நண்டும், கரும்பும், தாமரையும், வள்ளையும், வயலையும், எருமையும், புலவர்களால் உள்ளுறையாக வைத்துப் பாடப்பெறுகின்றன. நானிலங்களிலும் வருவாய் மிக்க

நிலம் மருத நிலம். மேலும் நாடு, ஊர் என்று குடும்ப வாழ்வை மேற்கொள்ளும் நிலம் மருத நிலமாகும்.

நெய்தல்

இந்நிலத்து ஆடவர்கள், நுளையர், திமிலர், பரதவர் என்றும், பெண்டிர், நுளைத்தியர், நுளைச்சியர், பரத்தியர் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றனர் என்றும், ஆடவர்களில் தலைமக்கள் கொண்கண் துறைவன், சேர்ப்பன், புலம்பன், மெல்லம்புலம்பன் என வழங்கப்படுகின்றனர் என்றும், இவற்றுக்கு நிகராகத் தலைவியைக் குறித்த பெயர்கள், சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்றும் ஆய்வறிஞர் முத்து கண்ணப்பர் குறிப்பிடுவர் (சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம் ப.168-1978).

நுளைமகள், பரதவர், மடமகள் என்று தலைவி குறிக்கப்பெறுதலே காணப்படுகிறது என்பர் முத்துகண்ணப்பன் (ப.169). மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல், முத்துக்குளித்தல் மழைவளமுள்ள நெல்விளைத்தல் ஆகியன நெய்தல் நில ஆடவர்களுக்குரிய தொழிலாகும். உப்பிட்டு மீன் உலர்த்துதல், பிற நிலங்களிற் சென்று உப்பு விற்பல் ஆகியன மகளிர் தொழில்களாகும். பரதவர் வாழ்க்கை இடர்ப்பாடு மிகுந்தது. முகில் சூழ்ந்த இரவிலும் அவர்கள் மீன்பிடி மேற்கொள்வர் என்றும், சுடர் விளக்குகளையுடைய படகுகளில் சென்று இரவில் திமிங்கிலங்களை ஈட்டியால் எறிவர் என்றும் நற் (388:7-10) கூறுகின்றது.

மீன் பிடித்த களைப்பு நீங்கப் பரதவர் சுற்றத்தாருடன் கள்ளருந்துவர். மீன் பிடிக்கும் வலைகளில் கிடைக்கும் முத்துக்களைக் கள்ளருக்கு விலையாக்குவர். (அகம்-296:8-10) சுறா மீன்களுக்கு அஞ்சாது கடலில் மூழ்கும் பரதவர் வலம்புரிச்சங்குகளைக் கொணர்வர் (அகம் 350:10-11). விலை வளம் தப்பிய

காலத்தில் சினைச்சுறவின் கோடு நட்டு மகளிர் கிளையுடன் வருணனை வழிபடுவர் என்று பட்டி (85-93) கூறும்.

பாலை

வேனிற்கால வெப்பமிகுதியால் முல்லையும் குறிஞ்சியும் தம்இயல்பும் நீர்மையும் கெட்டுப் பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும் என்பர் இளங்கோவடிகள் (சிலம்பு 11:62-66). மலையும் கானமும் வளங்குன்றிப் பயன் நல்காத கோடை நீடிய பருவத்தில் அங்கு வாழ்வோர் ஆறலைக் கள்வராகின்றனர். இப்பகுதி ஆடவர் எயினர் என்றும், பெண்டிர் எயிற்றியர் என்றும், உரைக்கப்பெறுவர் (அகம்-79:14 பெரும்-94). வலியழிந்த யானையும், புலியும், செந்நாயும், கழுகும், பருந்தும், புறாவும், வற்றிய இருப்பையும், ஓமையும், உழிஞையும், நெமையும், மராவும், குராவும் பாலை நிலத்து விலங்குகளாகும் (தொல்-பொருள்-நூ.18).

வானம் பொய்த்தமையாலும், வாழ்வதற்கு வேறு வழியின்மையாலும் குறிஞ்சி நிலத்து வேட்டுவர் இத்தகைய கடுமனம் உடையவராக மாறியிருக்கின்றனர். மான்களையும் குறுமுயல்களையும், பன்றிகளையும் வேட்டையாடியவர்கள் உள்ளத்தில் இயல்பாகவே மறவுணர்வு அமையப்பெற்றதால் யானை தாக்கினாலும், அரவு தன்மேற் சென்றாலும், வலிய உருமேறு இடிப்பினும் சூல்கொண்ட எயிற்றி அஞ்சாற்பா என்று பெரும் (134-136) கூறும்.

மறவுணர்வும் இரக்கமின்மையும் வாய்க்கப்பெற்றாலும் தன் சுற்றத்தார்களுக்குச் செந்நெற்சோறும் உடம்புக்கறியும் விருந்தளிப்பர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை (95-105) கூறும்.

பண்டைத் தமிழர்களின் புறத்திணை வாழ்வு அவர்கள் வாழ்ந்த நிலத்தையும், நிலஞ்சார்ந்த கருப்பொருள்களையும் பொறுத்து அமைந்தமையினை அறியலாம்.

சங்ககால ஆடவர் தொழில் புரிந்து பொருளிட்ட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடையவர். இல்லற வாழ்வின் செம்மைக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்றும் கருதினர். அவர்கள் உடலை வருத்தியும், கடத்தற்கரிய காடுகளைக் கடந்தும், பிரிவதற்கரிய சுற்றத்தைப் பிரிந்தும் பொருள் தேடுதலைத் தம் கடமை எனக் கருதினர். அக்கால ஆடவர் இவ்வாறு வெளியுலகில் பற்பல வினைபுரிந்து பொருளிட்டும் ஆடவர்க்குப் பின்புலமாகவும், அவர்களின் வாழ்க்கைச் சக்கரத்திற்கு அச்சாணியாகவும், கொலைஞராகவும் மாறுகின்றனர். உழைப்பதற்கு வாய்ப்பில்லாத பாலையிலும், உழைப்பு மிகுதியின்றிச் செல்வம் பெருகும் மருதத்திலுமே இத்தகைய பண்புத்திரிபு மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன.

உயர்ந்தோர்

உயர் குலத்தவர்க்கு காலைப்பொழுது விடிவதை மதுரைக்காஞ்சியில் நாட்காலையில் பூக்களில் தாதுண்ணும் தும்பிகளைப்போல அந்தணர் வேதமோதுவர். குதிரைவீரர் கவளம் கொண்டு குதிரைகளை உண்பிப்பர். குருகும் அன்னமும் கரையும், அணிமயில் அகவும், பிடிபுணர் பெருங்களிறு முழங்கும். கூட்டில் உறையும் கரடியும், புலியும் குழுமும். வேந்தனோ ஏம வைகறைத் துயிலெழுந்து, நாட்காலைக் கடன் முடித்துத் தெய்வ வழிபாடியற்றிப் படைத்தலைவரும் பிறகும் வாழ்ந்த அவைக்களம் புகுந்து படை மறவர்க்கும், களிநெறித்த காளையர்க்கும், பெருஞ்செய் ஆடவர்க்கும், அறங்கூறவையத்தார்க்கும் வரவு கூறி எளியனாய் இருப்பன். பாணர் முதலான கலைஞாக்கும் இரவலர்க்கும் தேரும் களிறுமாகப் பரிசில் நல்குவான், வளமனைகளில் ஊனுணவும், நெய் கமழும் பொரிக் கறிகளும்

சமைக்கப்படும். மதுரை மாநகரின் செல்வச் செழிப்புமிக்க வளமனைகளிலும் அரண்மனைகளிலும் தோன்றும் காலைக்காட்சி இதுதான் (மதுரைக்காஞ்சி 655-686).

எளியோர்

“ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பு” (புறம்-164:1) என்ற அடிகள் இம்மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை உணவு தேடுவதிலேயே கழித்திருக்கின்றது என்பதை உணர்த்துகின்றது. நள்ளிருள் விடிய புள்ளெழ உறக்கம் நீத்த ஆய்மகள் மோர் கடைந்து விற்கச் செல்கிறாள் (பெரும்.155-162). எருமை, பசு, ஆ எனப்படும் மூவினத்தையும் மேய்க்கும் ஆயர் தம் தொழிலிற்குச் செல்கின்றனர் (பெரும் 148-175). குறிஞ்சிக் கானவர் வேட்கை மேற்செல்லக்கானவர் மகள் தினைப்புனங் காக்கும் கடமையாற்றுகிறாள். (அகம்-182:1-8, 388:1-9) மருத நில உழவர் தம் தொழிலுக்குரிய ஏற்றினை ஆய்ந்து கழனிகளிற் புகுகின்றனர் (பெரும்-197-201) யாமத்திலேயே மீன்வேட்டம் புரியப் பரதவர் கடல் மேற் செல்கின்றனர். (நற்-388:5) இவ்வாறாக எளிய மக்களின் அன்றாட காலை நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

வாணிபம்

வாணிகத்திற்கு விலங்குகளும், மரங்களும், பொன்பொருள்களும் பயன்பட்டிருக்கின்றன.

“பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி” என்று அகநானூறு குறிப்பது நோக்கத்தக்கது (அகம் 149:8-11). மிளகுக்கீடாகக் கலந்தந்த பொற்பரிசம் கரை சேர்க்கப்பட்டதாகப் புறநானூறு கூறும் (புறம் 343:5-7) சேரநாட்டின் முசிறி மிளகை மிகுதியாக ஏற்றுமதி செய்தது போலப் பாண்டி

நாட்டின் கொற்கை முத்துக்களை மிகுதியாக ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறது (அகம்:130:9-11, 201:3-4, 296:8-10, 350:8-11). பாண்டி நாட்டுப் படையிலும், அரசரின் தனிக்காவற் பணியிலும் யவனர் இடம்பெற்றிருக்கின்றனர். இந்த வாய்ப்பை இரு நாடுகட்கும் இடையே நடைபெற்ற வாணிகமே உருவாக்கியிருக்க வேண்டும்.

கழுதை, மாடு, மாட்டுவண்டி ஆகியவை உள்நாட்டு வாணிகத்தை நடத்துவதற்குப் போக்குவரத்துச் சாதனங்களாகப் பயன்பட்டிருக்கின்றன. (பெரும்:58, 80).

கடல் வழி நிகழ்ந்த வணிகத்தைக் குறிக்கும் செய்திகளைப் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களும், அயல்நாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகளும் வழங்குகின்றன. கி.மு. பத்தாம் நூற்றாண்டினான பாலத்தீன அரசன் சாலமன் மதிப்பு மிக்க வைர மணிகளையும், தங்கத்தையும் சந்தன மரங்களையும், யானைக் கோடுகளையும் தமிழகத்திலிருந்து பெற்றிருக்கின்றான். யானைக் கோட்டாலமைந்த அரியணை ஒன்றைச் சாலமன் செய்து கொண்டிருக்கிறான். யானைக்கோடு என்பது ஈப்ரு மொழியில் “இபதந்தம்” என்ற வடமொழிச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாக உள்ளது. வாலில்லாக் குரங்குகளும், மயில்களும் அக்காலத்தில் ஏற்றுமதியாகியுள்ளன. குரங்குகளைக் குறிக்க வடசொல்லான “கவி” என்பதே எகிப்திய மொழியிலும் ஈப்ரு மொழியிலும் திரிந்து வழங்கியுள்ளது. (Srinivasa Iyengar, P.T. History of the Tamils PP (29-130).

கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் பாரசீக வளைகுடா நாட்டிற்குக் கருங்காலி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஏலம், மிளகு, கிராம்பு போன்ற பொருள்களும் பல்வகை மரங்களும், யானைகளும் இந்தியக் கடற்கரைகளிலிருந்து அசீரியாவிற்கு கி.மு.860 அளவில் கொண்டு செல்லப்பட்டமை அறியப்படுகின்றது. போர்வாள் செய்வதற்குரிய இரும்பும் ஏற்றுமதியாகி இருக்கிறது (மேலது).

கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் பருத்திச் செடி அசீரியர்க்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியத்திமில் எருதுகள் அசீரியாவில் பயன்பட்டிருக்கின்றன. சிங்கம், புலி, சிறுத்தை ஆகியவற்றின் தோல் ஓர் ஏற்றுமதிப் பொருளாகும். ஆப்பிரிக்காவிற்கு எண்ணெய் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. கி.மு.2600 அளவில் இந்திய கருங்காலி மரங்கள் எகிப்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கி.மு.606ல் அசீரியப் பேரரசு மறைந்தபின் பாபிலோனியா சிறந்த வணிக நகரமாயிற்று. இப்பெரு நகரில் குடியேறிய தென்னிந்திய வணிகர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுவரை தம் குடியேற்றத்தைத் தொடர்ந்துள்ளனர். கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டினான முதலாம் காலமியின் ஊர்வலங்களில் இந்தியப் பெண்களும், இந்திய வேட்டை நாய்களும், இந்தியக் காக்கைகளும், மணப்பொருள்களும் இடம்பெற்றமை குறிக்கப்படுகின்றன. கி.மு. மூப்பதில் எகிப்தைக் கைப்பற்றிய உரோமப் பேரரசன் அகஸ்டஸ் என்பானின் அவைக்குப் பாண்டியனின் வணிகக்குழு ஒன்று கி.மு.21இல் சென்றது. அப்போது அகஸ்டஸ் அவைக்குச் சென்று, நாம் கையுறைப் பொருளாய்க் கொண்டு வந்த பாம்பு, முதலை ஆகியவற்றைக் கொடுத்தனர் என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிக்கின்றனர் (Nilakanta Sastri K.A. Foreign Notices on South India University of Madras 1939 PP.77-78).

இவ்வாறு பன்னாடுகட்கும் மிளகு, பருத்தி, ஏலம், கிராம்பு, சாம்பிராணி ஆகிய தாவரப் பொருள்களையும் மயில், குரங்கு, பாம்பு, முதலை, யானை முதலிய விலங்குகளையும், தேக்கு, அகில், கருங்காலி போன்ற மரங்களையும், முத்துகளையும், பொன் அணிகலன்களையும் யானைக் கோடுகளையும், கிளிகளையும், வைரம் முதலிய விலையுயர்ந்த மணிகளையும் அரிசி, சோளம், கம்பு ஆகிய தானியங்களையும், தேங்காய்களையும், மருந்துப் பொருள்களையும், மெல்லிய ஆடைகளையும் ஏற்றுமதி செய்திருக்கின்றனர்.

பொருளியல்

ஒரு நாட்டின் சிறந்த செல்வமாக நிலமே மதிக்கப்பட்டிருந்தது. நிலத்தையடுத்து ஆனிரை பெருஞ்செல்வப் பொருளாக மதிக்கப்பட்டிருந்தது. பாற்பயன் நல்க வல்ல ஆவினத்தைக் கவர்ந்து வருதலும், அதனைத் தமக்கு வேண்டியோர்க்கு நல்குதலும் பண்டைக்கால வழக்கங்கள். (தொல்பொருள் இளம் நூ.60, 61-7) பகைவரைப் போர்க்கும் பின்னும் வறுமையுற்ற நிலையிலும் வைத்திருக்க அவர்களின் விளைவயல்களை எரியூட்டுதலும், நிரைகளைக் கவர்தலும் செய்ய வேண்டிய செயல்களாக இருந்திருக்கின்றன (புறம் 16.58). ஆகவே நிலவுடைமையும், நிரை உடைமையுமே ஒரு நாட்டின் செல்வப் பெருக்கிற்கு உதவுவன என்பது அக்காலப் பொருளியற் கொள்கையாகும். ஒரு பிடி படியும் இடத்தில் எழுகளிறு புரக்குமளவு நெல் விளைய வேண்டுமென்பதே அக்கால விருப்பமாகக் கூறப்படுகின்றது (புறம் 40:10-11).

வேந்தர்களின் செல்வத்தகுதி அவர்கள் பிறர்க்கு வழங்கும் கள்ளின் பெருக்கத்தால் காட்டப்பெற்றது. விளைநிலங்களின் வருவாயே அக்காலத்திற் பெரிய வருவாயாகும்.

புறத்திணை

சங்ககாலப் புறத்துறை வாழ்வியல் நிலைகளைப் புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும், கோவையாக வரலாற்று நெறியில் கூறவில்லையெனினும், அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், தொழில்நிலைகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள் கல்வி, பொருளியல், கலை ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சிகள் ஆகியவற்றை ஒரே வழி புலப்படுத்துகின்றன. "மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்" (புறம் 186:2) என்பதனால் அரசனைச் சார்ந்தே அக்கால வாழ்வியல் துறையனைத்தும் இயங்கின என்பது அறியப்படும். புறப்பாடல்கள் பெரும்பான்மையும்

அரசர்களையும், குறுநில மன்னர்களையும் குறித்தே பாடப்பட்டுள்ளமை நோக்க அக்கால இலக்கியங்கள் எனிய மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்கும் நோக்கில் முழுவதும் அமையவில்லை என்பது உணரப்படும். தும்பை திணையிலமைந்த தனிமனித வீரத்தைப் புலப்படுத்தும் புறநானூற்றுப் பாடல்களும் அவ்வீரர்களின் பெயர்களைக் கூறவில்லை என்பதை எண்ண வேண்டும்.

அகத்திணைப் பாடல்களில், இத்தகு தலைமக்கள் பெயர் வெளிப்படுதற்கு வாய்ப்பில்லாதவாறு நாகரிக வரம்பும், அதன் அடிப்படையிலமைந்த இலக்கண நெறியும் அப்பாடல்களைப் பொதுமைப் பண்புடையனவாகக் காட்டுகின்றன. ஆனால் இப்படிப்பட்ட அகப்பாடல்களிலும் உவமை வழியாகப் பெருவேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்களின் பெயர்களும் வீரப்பண்புகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே செல்வமும் புகழும் வாய்ந்த உயர்குடியினரைப் பாராட்டிப் போற்றுகெழுந்த இலக்கியங்களாக இவை திகழ்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை என்றும் சமூக இயக்கத்திற்கு மிகத் தேவையான பொருளுடைமை காரணமாகவும், எல்லோரையும் ஆட்படுத்தும் அதிகாரம் காரணமாகவும், இவர்களைப் புகழ்ந்தும் போற்றியும் தேவையானபோது உரிமையுடன் இடித்துரைத்தும் அறநெறியிலிருந்தும் வழுவாது பணியாற்றத் தூண்டினர் பண்டைத்தமிழ்ச் சான்றோர்கள். ஆகவே பொதுவுடைமைச் சமுதாயம் பாராட்டப் பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆயினும் இந்நிலையிலும் ஒரு குறை உண்டு. நானிலங்களிலும் வாழ்ந்த எனிய குடிமக்கள் இவ்விலக்கியங்களின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக இல்லை என்ற குறை பழந்தமிழ் இலக்கியத்திற்குண்டு. இதனை உணர்ந்த நிலையிலேயே அரசகுமரனைக் காவியத் தலைவனாக அமைக்காது ஒரு வணிகக் குடிமகனைக் காவியத் தலைவனாகப் போற்றியிருக்கிறது சிலப்பதிகாரம். எனவே தான் குடிமக்கள் காப்பியம் எனப் போற்றப்பட்டது. ஆனால் சிலப்பதிகாரக் காவியமும் எனிய மக்களைக் காவியத் தலைவர்களாகக் காட்டும் நிலைக்கு இறங்கி வந்துவிடவில்லை. காவியத் தலைவன் கோவலன் குலந்தரு வான்பொருட்

குன்றமுடையவன், கண்ணகியோ வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறியாதவள். இவர்களை எளிய குடிமக்கள் என்று கூறுதற்கில்லை எனினும் அரசநிலையிலிருந்து வணிகக் குடிக்குக் காவியத்தலைமை இறங்கி வந்திருப்பதை இக்காவியம் காட்டுகின்றது. ஆனாலும் இளங்கோவடிகளும் முற்றிலும் அரசத் தலைமையினையும், ஆளுமையினையும் புறக்கணிக்க முடியவில்லை என்பது அவர் கூறும் மங்கல வாழ்த்தால் அறியப்படும்.

“திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர் தார்ச்சென்னி குளிர்வெண்குடை போன்றிவ்
வாங்கண் உலகளித்த லான்” - (சிலம்பு 1:1-13)

என்பது முதலாகத் தொடங்கும் மங்கல வாழ்த்தும், திங்கள், ஞாயிறு, மழை ஆகிய இயற்கையை வாழ்த்தக் கூறியன அல்ல. இவ்வியற்கைப் பொருள்கள் ஈண்டு உவமைகளே. அரசனின் குடை, திகிரி, அளி ஆகியனவே இங்கு வாழ்த்தப் பெற்றன. அடியார்க்கு நல்லாரும் தன் உரையில் “இவை நான்கு சிந்தியல் வெண்பாவும் செம்பியனையும் புகாரினையும் சிறப்பித்தன” என்று கூறுவார். ஆகவே அன்றைய காலச் சமூகம் அரசை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கியதென அறியலாம். இந்நிலையில் பல புறப்பாடல்களுக்கு அரசனே பாடுபொருளாயிருக்கிறான். எனவே மக்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகள் அனைத்தும் அக்கால இலக்கியங்களில் புலப்படுத்தப் பெறவில்லை.

வீட்டுலக வாழ்வும் வெளியுல வாழ்வும்

வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாப் பொருளைத் தேடும் முயற்சி சங்க இலக்கியங்களில் பெரிதும் பேசப்பெறும்.

“வினையே யாடவர்க் குயிரே வாணுதல்

மனையறை மகளிர்க் காடவ குயிரென

நமக்குரைத் தோரும் தாமே

அழாஅ றோழி யழுங்குவர் செலவே”-குறுந்.135

என்பது பொருள்வயிற் பிரிதலை உணர்த்தும் பாட்டு. பாலைப் பெருவழிகளைத் தாண்டி நெடுந்தொலைவு சென்று பொருள் தேடும் ஆடவர் வருமளவும் ஆற்றியிருக்கும் மகளிரும் பொருள் நிலையில் ஓரளவு உயர்ந்தவர் என்பது உய்த்துணரப்படும். பாணன், பாங்கள் ஆகியோரின் துணையும், தேரில் ஊர்ந்து செல்லுதலும் இத்தகு தலைவர்க்கு உரியவாகக் கூறப்பெறும். பத்துப்பாட்டில் அமைந்த பெரும்பாணாற்றுப்படை ஒரு பெருவேந்தனின் புகழ்பாடத் தோன்றியது எனினும், நானிலங்களிலும் வாழும் எளிய மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்து காட்டுவதாக விளங்குகின்றது.

“ஓடாத் தானை ஒண்டொழிற் கழற்காற்

செவ்வரை நாடன் சென்னிய மெனினே

தெய்வ மடையிற் றேக்கிலைக் குவைஇநும்

பைதீர் கடும்பொடு பதமிகப் பெறுகுவீர்”- பெரும்-102-105

என்ற அடிகளால் இளந்திரையனின் பாணச்சாதியேம் யாம் என்று கூறினால் எயினர் குடியிருப்பில் இவ்வகை விருந்து பெறுவீர் என்று உரைக்கும் குறிப்பை உணரலாம். ஆகவே, வேந்தனின் புகழ்குறிக்க எழுந்தது இப்பாடல் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் இதன்வழி நானிலமக்கள் வாழ்வும் அறியப்படுகிறது. கருப்பொருள்களாகிய விளைபொருள்களும், இயற்கைத் தட்பவெப்பமுமே ஒவ்வொரு நிலத்தின் பொருளாதார நிலையினையும், அதனையொட்டிய மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், நாள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் குறித்தவகையில் அமைந்திருக்கின்றன. எயினர் குடியிருப்பில் பிள்ளையைப் பெற்ற எயிற்றியைத் தவிர ஏனையோர் கரம்பு நிலப்புழுதியை அளைந்து புல்லரிசி

எடுக்கும் பணிக்குச் செல்கின்றனர். ஆடவர் பகைநிலத்திற் சென்று ஆனிரைக் களவு செய்கின்றனர். எயின் குடியினர் நெல்லாற் செய்த கள்ளுண்டும், ஏற்றை அறுத்துத் தின்றும் தண்ணுமை முழங்க ஆடுகின்றனர். முல்லை நிலத்து ஆய மகளிர் காலையில் தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்துக் குறிஞ்சி நிலத்திற் கொண்டு சென்று விற்கின்றனர். ஆயர் இனத்து ஆடவர் ஆனிரைகளைக் காட்டிலே தங்கி மேய்க்கின்றனர். உமண் மகளிர் குழந்தையைச் சுமந்த நிலையில் வண்டிகளை ஓட்டிச் செல்கின்றனர். இத்தகைய செய்திகள் அக்கால வீட்டுலக வாழ்வையும், வெளியுலக வாழ்வையும் அறியப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

முல்லை நிலத்தின் சிறப்பாகக் குறிப்பிடும்போது ஆடு, மாடுகளைத்தான் முல்லைநிலத்தின் பெருஞ்செல்வமாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்களின் இருப்பிடங்களைக் குறிப்பிடும்போது வரகுப்புல் வேய்ந்த குரம்பை சிறிய வாயிலையும் கழிகளாற் கட்டப்பட்ட கதவையும் உடையது. விரிந்த கழிகளிடத்தே வரகுக் கற்றை பரப்பி ஆட்டுத் தோல் வேய்ந்து முதியோன் துயில் கொள்ளும் காவலுடையது. முற்றத்தின் குறிய முனைகளில் செம்மறியும், வெள்ளாடும் கட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய குடியிருப்பில் வாழும் ஆய்மகள் விடியற்காலையில் எழுந்து மத்தால் தயிர் கடைந்து குறிஞ்சி நிலத்தில் சென்று விற்று நெல் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து தன்குற்றத்தாருடன் உண்கிறாள். தான் விற்ற நெய்க்கீடாக பொன்னையும், பொருளையும் பெறாது பசுவையும், எருமையையும் கன்றுடன் வாங்குகிறாள் என்ற செய்தியால் குடும்பத்திற்குரிய பொருளை ஈட்டும் பொறுப்பு முல்லை நிலத்தே ஆய்மகளுடையதாக இருந்தமை தெரிகின்றது (பெரும்.160-166)

உயிரினங்கள் தோன்றிய காலத்தில் இருந்தமை, அவை திணைகளுக்கேற்ற தன்மையோடு மனிதனோடு இணைந்து வாழத் தொடங்கியமை, வளர்ச்சியடைந்தமை பழக்கப்பட்டமை, அவற்றால் மனிதன் பயனடைந்தமை முதலியவற்றை அறிகின்றோம்.

இயல் இரண்டு

வீலங்குகளும் மனித சமூகமும்

இயல் இரண்டு

விலங்குகளும் மனித சமூகமும்

தொடக்கக்கால மனிதனும் விலங்குகளும்

ஒரு காலத்தில் மனிதனும் விலங்கு நிலையிலேயே இருந்தான். பிற உயிரினங்களைப்போல் பரிணாம வளர்ச்சியில் ஒரு குறிப்பிட்ட வகை குரங்கிலிருந்து தோன்றியவனே மனிதன். பூமியில் விலங்குகள் எதிர்கொண்ட சிக்கல்கள் அனைத்தையும் அந்த மனித மூதாதையர்களும் எதிர்கொண்டனர். தொடக்கத்தில் எல்லா விலங்குகளும் குறிப்பிட்ட ஓர் எல்லைக்குள் கட்டுப்படுத்தியே வைக்கப்பட்டிருந்தன.

“கட்புலனாகாத ஒரு தடை, ஒவ்வொரு விலங்காலும் பறவையாலும் கடக்க முடியாத ஒரு தடை, காட்டையும், சமவெளிகளையும் பிரிப்பதுபோலக் காணப்படுகிறது. உண்மையாகவே காட்டில் வசிப்பவைகளான குறுமரத்தில் வாழும் சதுப்பு நிலக் கோழி, பொன்னிற கொண்டையுடைய பறவைகள் அல்லது அணில்கள் போன்ற இத்தகையனவற்றை நாம் ஒருபோதும் சமவெளிகளில் காணமுடியாது. சமவெளிகளில் வாழும் கொக்கு அல்லது கொறிவிலங்கு ஆகியவற்றை ஒருபோதும் காட்டில் காணமுடியவில்லை. அன்றியும் ஒவ்வொரு காடும் ஒவ்வொரு சமவெளியும் கட்புலனாகாத அநேக சிறு தடைகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் அநேக குறு உலகங்களாகப் பிரிகின்றன.” (மொ.பெ.நா. முகம்மது செஃபி, மனிதன் எங்ஙனம் பேராற்றல் மிக்கவன் ஆனான், ப.10).

உலகம் எல்லா விலங்குகளுக்குள்ளும் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை வைத்துள்ளது. இதில் தொடக்ககாலத்தில் குரங்கு நிலையில் இருந்த மனிதனும் இயற்கை வகுத்த எல்லைகளுக்குட்பட்டே இருந்தான்.

விலங்குகளின் பரிணாம வளர்ச்சி

விலங்குகள் அனைத்தும் தோன்றிய நாளில் இருந்ததுபோலவே இன்றுவரை இருப்பதில்லை. அவை அவ்வப்போது மாறுபட்ட சூழ்நிலை காரணிகளாலும் தங்களது தனிப்பட்ட உடலமைப்பினாலும் மாற்றமடைந்து அச்சூழ்நிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளன.

மீன்கள் நீர்நிலைகளை விட்டுக் கரைபகுதிகளில் வாழச் செவுல்களுக்குப் பதிலாக நுரையீரல்களும், துடுப்புகளுக்குப் பதிலாகக் கால்களும் தேவை. இந்நிலையில் கோடைகாலத்தில் நீர் வற்றிய பிறகு அவற்றால் உயிர் வாழ முடிவதில்லை. ஆனால் தனது உடலில் பிரத்தியேக உறுப்பு பெற்ற மீன்கள் இச்சூழ்நிலைகளில் சமாளித்துக் கொள்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கீழ்வரும் கருத்தைக் கூறலாம்.

“படிப்படியாக வறண்டு போய்க்கொண்டிருந்த ஆஸ்திரேலிய நதிகளிலிருந்து கொடுங்கை மீன் இனத்தின் நீந்தும் சவ்வுப்பை ஒரு நுரையீரலை ஒத்திருந்தது. ஆண்டின் வறட்சியான காலத்தில் நீர்மட்டம் குறையத் தொடங்குகின்றபோது நதிகள் எல்லாம் சேற்றுமடுக்களாக மாறுகின்றபோது, பிற எல்லா மீனும் செத்துப்போகும். அவைகளது அழுகிய உடல்கள் நீரினை மாசுபடுத்தும். வறட்சிக் காலத்தில் கொடுங்கை மீன் மட்டுமே தப்பிப் பிழைக்கும். ஏனெனில் அதன் செவுல்களோடு நுரையீரல்களையும் அது பெற்றிருக்கிறது. அதற்குக் காற்று தேவைப்படும்போது, நீரிலிருந்து தன் தலையை வெறுமனே வெளியே நீட்டினால் போதும்”.

(மேலது. ப.16)

இவ்வாறு வறட்சி காலத்தில் நீரின்றி சுவாசித்து உயிர்வாழ தலைபட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட வகை மீன்களின் துடுப்புகள் பிற்காலத்தில் கால்களாக வளர்ச்சி அடைந்தன. இதன் வழி ஒரு குறிப்பிட்ட நீரிலும், நிலத்திலும் வாழும் உயிரினம் தோன்றியது.

இது புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் நிரூபிக்கப்பட்டமை புதைபொருள் ஆய்வுகள் வழி தெரியவருகின்றது.

“பண்டையப் படிவுப் பொருட்களை அகழ்ந்தெடுத்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மனைப்போலவே தோன்றிய, ஆனாலும் மீன் அல்லாத விலங்கின் எறும்புகளைக் கண்டனர். இது ஒரு நிலநீர் உயிரினம், தவளை அல்லது பல்லியினை உயிர்வகை போன்றது. இந்த விலங்கு எஸ்கோசெஃபாளஸ் என அழைக்கப்படுகிறது. துடுப்புகளுக்குப் பதிலாக அது ஒழுங்கான ஐந்து விரல் கொண்ட கால்களைப் பெற்றிருந்தது. கரைக்கு வந்த நேரங்களில், இந்தக் கால்களால் மெதுவாகவே என்றாலும் அதனால் நகர முடிந்திருக்கிறது.”

(மேலது, ப.17)

இவ்வாறு மீன் வகைகள் படிப்படியாக நிலங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து புதிய வகை உயிரினங்கள் தோன்றின. முதலில் மீன்களே உலகம் தங்களுக்கு விதித்த தடைகளை முதன்முதலில் போராடித் தாண்டின. அதனாலேயே அலைகள் புதிய உயிர்களின் தோற்றத்திற்கு மூலகமாக இருந்துள்ளன.

“பல லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக வறண்ட நிலத்திலிருந்து கடலைப் பிரிக்கும் தடையைச் சில மீன் இனங்கள் கடந்து வந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவை வழிமுறையில் மாறியிருக்கின்றன. மீனிலிருந்து நீர்நில வாழியர் அறாகிப் போயிற்று. மாற்றாக அவையே ஊர்வனவற்றிற்கு மூதாதையர்களாயின. ஊர்வன பாலூட்டிகளின் பறவைகளின்

ஆதிகாலத்திய மூதாதையர்களாகும். நீரை முற்றாக மறந்துவிட்ட அநேகமானவை இதில் அடங்கும்.”

(மேலது, ப.17)

இவ்வாறு உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு விலங்கும் வளர்ந்து மாற்றம் அடைந்தும் வந்துள்ளன. ஆனால் இம்மாற்றங்களை வெளிப்படையாகக் காண முடியாது. ஒவ்வொரு விலங்கும் புதிய சூழ்நிலைகளுக்குத் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொண்டு அதனால் தமது உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் சேர்த்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்துகிறது. இவ்வாறு பல தலைமுறைகளைக் கடந்த பின்னரும் தலைமுறைக்கும் இவற்றிற்கும் பெரிய வேறுபாடுகளைக் காணலாம். இம்மாற்றங்கள் நிகழப் பல இலட்சம் ஆண்டுகள் ஆகலாம்.

மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சி

பாலூட்டிகளில் ஒரு முக்கிய வகையே குரங்குகள். இவை பலவகைப்பட்டன. அவை மரங்களின் கிளைகளிலேயே வாழும். அவற்றிற்குத் தேவையான கூடுகள், பழங்கள் மற்றும் கொட்டைகளைத் திரட்டும் இடங்கள் போன்றவை மரக்கிளைகளே. மரங்களில் தங்களுக்குப் போதுமான உணவு கிடைக்காத பொழுதில் முற்றிலும் பழங்கள், காய்கள் போன்றவை தீர்ந்து விட்ட சமயங்களில் தங்களது உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள மரங்களை விட்டு கீழே இறங்கி உணவு திரட்டிய ஒரு குறிப்பிட்ட குரங்கினமே மனிதனின் மூதாதையர் ஆவர். அவர்கள் மரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கி கொட்டைகளை உடைத்து உண்ணவும் கிழங்குகளை அகழ்ந்து எடுக்கவும், மரத்தாலும், கல்லாலும் ஆன பற்கள் மற்றும் வளை நகம் போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். இவ்வாறு புதிய சூழ்நிலைகளுக்குத் தங்களைத்

தகவமைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் இக்குரங்கினம் மனிதனாக மாறியிருக்க முடியாது.

மனிதனை உருவாக்கிய அக்குறிப்பிட்ட குரங்கு மனிதனை விஞ்ஞானிகள் Pithecanthropus Crectus என அழைத்தனர். பல இடங்களில் இருந்து திரட்டப்பட்ட எலும்புத்துண்டுகளின் உதவி கொண்டு இந்தக் குரங்கு மனிதனை உறுதிப்படுத்தினர். இக்குரங்குகள் கூட்டமாகக் குகைகளில் வாழ்ந்ததையும் இவை நெருப்பைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டதையும் கல்சத்தியைச் செய்யக் கற்றுக் கொண்டிருந்தன என்பதையும் அறிய முடிகிறது. இந்த அரை மனிதன் சில ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பின் பிடிவாதமாக நிமிர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினான். தமது கருவிகளைக் கொண்டு விலங்குகளிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ளவும், அவற்றை வேட்டையாடவும் பயன்படுத்தினான்.

பிரபஞ்ச வரலாற்றில் உயிர்கள் தோன்றி அவை விலங்குகளாக மாற்றம் அடைந்து இயற்கைக்குத் தக தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்ளுதல் என்கிற நிலைவரை அனைத்து விலங்குகளும் ஒரே தன்மை கொண்டவையாக இருந்தன. இதில் சற்றும் வேறுபாடு அடையாத குரங்குகளும் அடக்கம். ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை மனிதனும் (குரங்கு மனிதன்) விலங்குகளுடன் விலங்காகவே இருந்தான். ஆனால் இயற்கைத் தனக்களித்த உறுப்புகளின்றிப் பிற கருவிகளைப் பயன்கொள்ள அவன் பழகிய காலத்திலேயே அவன் விலங்கு தன்மையிலிருந்து மாறத் தொடங்கிவிட்டான். இன்றுவரை கூட எந்த ஒரு விலங்காலும் தமது உறுப்பின்றிப் பிற கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதைக் காணமுடியாது.

மனிதன் சமூகமாதலில் விலங்குகள்

மனிதன் விலங்குகளோடு விலங்குகளாக வாழ்ந்து வந்த காலகட்டத்திற்குப் பிறகு அவன் பிற விலங்குகளைக் கண்டு அஞ்சி வாழாமல்

கூடுமான வரை அவற்றை வேட்டையாடக் கற்றுக்கொண்டான். மிகக்கொடிய மிருகங்களுடன் போராட நேரும்பொழுது பல மனிதர்கள் இறக்க வேண்டியிருந்தது. உணவு, உறைவிடம், பாதுகாப்பு போன்ற பல தேவைகள் மனிதர்களைக் குழுக்களாக வாழும்படி மாற்றியது. இக்குழு வாழ்க்கை சிறப்பாக வேட்டைக்குப் பெரிதும் உதவியது. உணவு திரட்டுதல் (Food gathering) என்ற காலக்கட்டத்தில் வேட்டையாடினர், மீன்பிடித்தனர், காட்டில் கிடைத்த பழ வகைகளை, கிழங்குகளை உண்டனர்.

உணவு திரட்டுதல் என்ற நடவடிக்கையின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியாக உணவினை எதிர்காலத்திற்காக சேமிக்கும் செயல்பாடு தோன்றியது. இதில் விலங்குகளின் இறைச்சியைப் பதப்படுத்திச் சேமித்தனர். இவ்வாறு உணவின் எதிர்காலத் தேவை என்ற எண்ணம் அக்கால மனிதனை விலங்குகளைப் பழக்கும் செயல்பாட்டிற்கு இட்டுச் சென்றது. இதன் விளைவாகவே காட்டுப் பசுக்களையும் எருதுகளையும் எருமைகளையும் பழக்கி அவற்றை வீட்டு விலங்குகளாக மாற்றினான். வேட்டைகளில் உணவு ஏதும் கிடைக்காத பட்சத்தில் அவர்களிடம் சேமிக்கப்பட்டிருந்த கால்நடைகளை உண்டனர். இந்நிகழ்ச்சியின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியாக விலங்குகளில் பெண்ணினங்களை அவற்றின் சந்ததிகளுக்காக வேண்டி அவற்றைக் கொல்லாமல் பாதுகாத்துக் குட்டிகளையும் பெருக்கியதன் மூலம் அவர்களின் உணவுத்தேவையில் பெரிய பகுதியை இவ்விலங்குகள் மூலமாக நிறைவுப்பெற்றனர். மேலும் பால் மற்றும் பால் பொருட்களைப் பயன்படுத்தவும் கற்றுக்கொண்டனர்.

இதன் உடன் நிகழ்ச்சியாக காட்டு நாய்களைப் பழக்கி வேட்டை நாய்களாகப் பயன்படுத்தினர். இவ்வாறு வரலாற்றில் மனித வளர்ச்சியில் விலங்குகளும் பெரும் பங்காற்றின.

சமூகமாக வாழத் தொடங்கிய மனிதனுடன் இருந்த விலங்குகளின் தன்னியல்பான தன்மைகளிலும் மனிதன் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினான். இன்றும் மாடுகள், நாய்கள், குதிரைகள், கிளிகள் போன்றவை மனிதர்களின் கட்டளைகளை உணர்ந்து செயல்படுவதன் வழி இதனை அறியலாம். மேலும் காட்டு விலங்கான நரி எவ்வாறு தந்திரத்துடன் செயல்படுகிறது என்பதைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் உணரலாம்.

“இங்கிலாந்தில் நரி வேட்டையின்போது தன்னைத் துரத்துகிறவர்களிடமிருந்து தப்பிக்க ஸ்தலத்தைப் பற்றிய தனது சிறந்த அறிவை நரி எவ்வாறு ஒரு பிழையுமின்றி உபயோகிக்கிறது என்பதையும், மோப்பத்தை இழக்கும்படி செய்ய நிலத்தில் உள்ள எல்லா சாதகமான அம்சங்களையும் அது எவ்வளவு நன்கு உணர்ந்து பயன்படுத்துகிறது என்பதையும் ஒருவன் தினசரி கவனிக்க முடியும்”. (மேலது, ப.18)

இதுபோன்ற சாதாரியமான செயல்களை விலங்குகள் மனிதனைப் பின்பற்றியே செய்கின்றன. இதுபோன்ற நிகழ்வுகள் பலவற்றை அன்றாட வாழ்விலும் காணமுடிகிறது. தனது எஜமானர் எரியும் பந்தைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பது நெருப்பு வளையங்களைத் தாண்டுதல் இரண்டு கால்களில் நடத்தல் போன்ற செயல்களைச் செய்வது போன்றவை நாய் மனிதனிடம் கொண்ட உறவின் விளைவே ஆகும். டால்ஃபின் எனப்படும் ஒருவகை மீன்களையும் மனிதர்கள் பழக்கி அவற்றைக் குழந்தைகளைப்போல் விளையாடச் செய்வதையும் காணமுடிகிறது. மேலும் யானைகளைப் பழக்கி கோயில்களில் ஊர்வலங்களில் பயன்படுத்துவதையும் பார்க்கிறோம். பின்வரும் எடுத்துக்காட்டு மனிதர்களுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள கிளிகளின் கூருணர்ச்சியை அறியலாம்.

“கிளி என்ன பேசுகிறதா அதைப் புரிந்து கொள்வதில்லை என்று யாரும் ஆட்சேபிக்க வேண்டாம் மனிதர்களுடன் பேசவும் நட்புறவு

கொள்ளவுமான இன்பத்திற்காக மட்டும் கிளி ஒரேயடியாக மணிக்கணக்கில் பேசும். தொடர்ந்தாற்போல தனது சொற்செல்வம் முழுவதையும் திரும்பத் திரும்ப ஒப்பிக்கும் என்பது உண்மையே. ஆனால் அதனுடைய கருத்துக்களின் வீச்சு எல்லைக்குட்பட்டு, தான் சொல்வதைப் புரியவும் கற்றுக்கொள்ள முடியும். வசைச் சொற்களின் பொருளைப் பற்றிய கருத்தைப் பெறத் தக்க வகையில் ஒரு கிளிக்கு அவைகளைச் சொல்லிக் கொடுங்கள். (வெப்ப மண்டலத்தில் இருந்து திரும்புகிற மாலுமிகளின் ஓர் இன்பமான பொழுதுபோக்கு இது). பிறகு அதைத் தொந்தரவு செய்யுங்கள். வசைச் சொற்களை பெர்லினில் உள்ள ஒரு தள்ளுவண்டிப்பழம் விற்பவனைப்போல மிகப்பொருத்தமாக உபயோகிக்க அது தெரிந்திருக்கிறது என்பதை கண்டறிவீர்கள். தின்பண்டங்கள் கொடுக்கக் கெஞ்சும்போதும் இது பொருந்துகிறது” (மேலது ௮.9-10)

மேற்கண்ட நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் சொன்னதையே சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை என்ற செயற்பாட்டின் வளர்ச்சி நிலையாகச் சூழ்நிலை உணர்ந்து அதற்குத் தக்க தனக்கு சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட சொற்களைப் பயன்படுத்தும் தன்மை மனித சமூகத்துடன் அது கொண்ட உறவினாலே ஆகும். மனிதன் தனது தேவைகளுக்காகப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட விலங்குகள் பிற்காலத்தில் அவனுடைய செல்வங்களாகக் கருதும் அளவிற்கு முக்கியத்துவம் அடைந்தன. இனக் குழுக்களுக்கிடையில் நடைபெற்ற போராட்டங்கள் பல விலங்கு செல்வங்களையும் அபகரிக்கும் பொருட்டும் நடைபெற்றிருக்கலாம். உணவு, உடை, பயணம், இதர வேலைகள், போன்றவற்றிற்கு ஆதாரமாக இருந்த இவ்விலங்குகள் அக்கால மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின் ஓர் இன்றியமையாத பகுதியாக இருந்தன.

மேலும் உபநிடத்தில் கூறப்படுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சி பசுக்கள் எத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தவை என்பதை விளக்குகிறது. 'அஸ்வபதி கைகய்' என்ற அரசர் தன்னிடம் சீடராகச் சேர வந்தவர்களிடம் வரிசையாகக் கேள்விகளைக் கேட்டார். அப்பொழுது உத்தாயக ஆருணி கவுதமர் என்பவரிடம் நீ எந்த ஆன்மாவை வழிபடுகிறாய் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் தான் நிலத்தைத் தொழுவதாகக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட 'அஸ்வபதி கைகய்' கூறிய பதில் பசுவின் சிறப்பைக் கூறுகிறது.

"அதுவே மரியாதையுடைய வைஷ்வானர் ஆன்மாவாகும்.

அதனாலேயே நீ மக்கள் செல்வத்துடனும் பசுக்கள்

செல்வத்துடனும் மரியாதைக்குரியவனாய் இருக்கிறாய்"

(ராகுல் சாங்கிருத்யாயன், இந்துத் தத்துவ இயல், ப.92)

இதன்வழி உபநிட காலத்திலிருந்தே மக்களின் செல்வங்களில் பசுக்கள் ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

இதில் குறிப்பாகப் பசுக்களைக் கூறலாம். இவை 'ஆ' எனவும் 'கோ' எனவும் வழங்கப்படுவதுண்டு. இவை முல்லை நிலத்திற்குரிய விலங்காகும். ஆக்களைக் காப்போர் ஆயர் என அழைக்கப்பட்டனர். கோ என்பதும் பசுவின் பெயர். ஆதலால் அதனைக் காப்போர் கோவலர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

இனி குழுச் சமுதாய இலக்கியமாகக் கருதப்படும் சங்க இலக்கியங்களின் வழி ஆநிரை மேய்தல் என்பது முல்லை நில மக்களின் தொழிலாகக் காட்டப்படுகிறது. மேலும் போரின்போது பகைவர்களின் பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து வருதல் என்றொரு நடைமுறை கூட்டப்பெறுகிறது. ஆடு மாடுகளாகிய விலங்குகள் அக்கால மக்களின் செல்வங்கள் என்பதையே அந்நடைமுறை நமக்கு உணர்த்துகிறது. அதனாலேயே அவற்றை மீட்டு வருதல் என்ற எதிர்வினையும்

நடைபெறுகிறது. இச்செயல்பாடு சமகால ஆய்வாளர் சிலரால் வெறும் சடங்காகப் பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால் உண்மையை அறிய வேண்டியது ஆய்வாளர் கடன், எதிரியின் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்து வந்து அதனை கள்ளுக்கு மாற்றாகக் கொடுத்ததாகக் கூறும் பின்வரும் புறநானூற்றுச் செய்யுள் மூலம் நெல் முதலிய பண்டமாற்றுப் பொருட்கள் போலவே கால்நடைச் செல்வங்களும் இருந்தன என்பதை அறியலாம்

“முட்கால் காரை முது பழன் ஏய்ப்பத்

தெறிப்ப விளைந்த தீம் கந்தாரம்

நிறுத்த ஆயம் தலைச்சென்று உண்டு” (புறம். 258)

உலோச்சனாரது மேற்கண்ட பாடலுக்கு உரை கூறும் பொழுது,

“பகைப் புலத்திலிருந்து தான்கொண்டு வந்து

நிறுத்தின பசுக்கூட்டத்தை முட்களை உடைய

காரைச் செடியின் முதிர்ந்த பழத்தை ஒத்த

முற்ற விளைந்த இனிகந்தாரம் என்னும்

பெயருடைய மதுவிற்கு விலையாகத் தந்து உண்பான” (புறம். உரை 258)

என்று கூறுகின்றார். பசுக்கூட்டங்கள் செல்வங்களாகக் கருதப்பட்டமைக்கு மேற்கண்ட பாடல் சிறந்த காட்டாகும். மேலும் கவர்ந்த ஆநிறைகளையும், ஆடுகளையும் மன்னன் தமது போர் வீரர்களில் சிறப்பாகப் போர் புரிந்த வீரர்களுக்கு பரிசாக வழங்கிய செய்திகளையும் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடியும். மேலும், திருமணத்திற்குப் பரிசாக கால்நடைகளை வழங்குவதும் பழந்தமிழர் மரபாகும். கால்நடைகளை ஆரலைக் கள்வர்கள் கவர்ந்து செல்லுதலும் உண்டு மேற்கண்ட சங்க இலக்கியச் செய்திகளின்வழி கால்நடைகளைச் செல்வமாகக் கருதுவதைக் உணரமுடிகிறது.

கால்நடைகள் மக்களின் செல்வங்களாக இருந்தன. அவ்வகையான சிறப்புப் பெற்ற கால்நடைகள் தன்னுணர்வின்றித் தாம் வாழ்ந்த சமூகத்தைப் பாதித்தும் வந்துள்ளன.

மனிதன் திட்டமிட்டு இயற்கையுடன் போராடித் தனது சூழலைத் தன் கட்டுப்பாட்டிற்குட்பட்டு மாற்றி வருகிறான். ஆனால் விலங்குகள் தன்னுணர்வு இன்றித் தனது சூழலை நன்மையாகவும், தீமையாகவும் பாதிக்கின்றன. கடந்தகால வரலாற்றில் இதற்கான சான்றுகள் பல கிடைக்கின்றன. மிகுதியான கால்நடைகள் மேய்ச்சல் நிலங்களை முற்றிலுமாக அழித்து வந்துள்ள நிகழ்வுகளையும் மேலும் பெருமளவிலான அவற்றின் கழிவுப்பொருட்களின் மூலம் தற்செயலாக பெரிதளவிலான நிலங்களை வளப்படுத்தியும் வந்துள்ளன. காட்டாக

“கிரேக்க நாட்டில் காடுகள் புனர்ஜென்மன் எடுப்பதினின்றும் வெள்ளாடுகளால் எவ்வாறு தாக்கப்பட்டன என்பதையும் கண்டோம். ஸெயின்ட் ஹெலினா தீவில் தொடக்கத்தில் குடியேறியவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட வெள்ளாடுகளும் பன்றிகளும் ஏறக்குறைய பூரணமாகவே அங்கு இருந்த பழைய செடி, கொடி இனத்தையே ஒழித்துவிடுவதில் வெற்றி கண்டு, பின்னால் வந்த மாலுமிகள் குடியேறியவர்கள் இவர்களால் கொணரப்பட்ட செடிகள் பரவுவதற்கு இவ்வாறு வழி வகுத்தன”.

(பிரெடரிக் ஏங்கல்ஸ், குரங்கு மனிதனாக மாறிய

இடைநிலைப் படியில் உழைப்பின் பாத்திரம், ப.17)

மேற்சொன்ன மேற்கோள் மனிதன் திட்டமிட்ட தனது புறச்சூழலை மாற்றி அமைக்கப் பல்வேறு வகைகளில் விலங்குகளும் தமது பங்குக்கு பணியாற்றியுள்ளன என்பதை உணர்த்துகின்றது. இதுபோன்றே பல்வேறு பிரதேசங்களிலுள்ள விலங்குகளின் துணைகொண்டு மனிதன் அவன்

வாழ்வதற்கு ஏதுவாகவும், அவனது தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள அவசியமான சூழலையும் உருவாக்கி வந்துள்ளான்.

“மிருகங்கள் தங்களது செயல்களால் - மனிதனைப் போலவே ஆனால் அந்த அளவுக்கு இல்லாமல் இருந்தாலும் - சுற்றுச் சார்புகளை மாற்றுகின்றன. இந்த மாற்றங்கள், தங்களது முறைக்கு, அவற்றை நிகழ்த்தியவர்களின் மீது எதிர்செயல் புரிந்து அவர்களை மாற்றுகின்றன”.

(மேலது, ப.16)

விலங்குகள் தன்னுணர்வாலேயே தமது சூழலைப் பாதிக்கின்றன. இந்தப் பண்பு மனிதனால் விலங்குகளிடம் உருவாக்கப்பட்டது அல்ல. ஆனால் விலங்குகளின் இவ்வியல்பினை மனிதன் சரியாகப் பயன்படுத்தித் தனது தேவைகளை நிறைவு செய்து கொண்டான். ஆனால் மனிதன் அவற்றைத் தமக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு முன்னரே அவை அவ்வாறே செயல்பட்டு வந்தன. அத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு படிப்பினைப் பெற்ற மனிதன் பின்பு அவற்றைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தினான். மனிதன் தலையிடுவதற்கு முன்னர் விலங்குகளின் இந்தப் போக்கு மக்களின் இயற்கைச் சூழலை மிகவும் பாதித்துள்ளன.

கிரேக்க நாட்டு வெள்ளாடுகள் அந்நாட்டு மலைகளுக்கு ஏற்படுத்திய நிலை இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

“முழு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு முன்னரே இளம் புதர்களைத் தின்று விடுகிற கிரேக்க நாட்டு வெள்ளாடுகள் நாட்டிலுள்ள எல்லா மலைகளையும் பசுமையின்றி வெறிச்சோட வைத்தன. மிருகங்களின் இந்த “சூறையாடும் பொருளாதாரம்” இன வகைகள் தங்களது வழக்கமான உணவைக் கைவிட்டு இதர வகைக்கு ஏற்றவாறு

தங்களை அமைத்துக் கொள்ள நிர்பந்தித்தது. அவை படிப்படியாக நிலை மாறுதல் அடைவதில் முக்கிய பாத்திரம் வகிக்கிறது. இதன் புண்ணியத்தால் அவைகளில் ரத்தம் ஒரு வேறுபட்ட இரசாயன ஆக்கத்தைப் பெறவும், உடலமைப்பு படிப்படியாக வேறுபடவும் செய்கிறது. அதே பொழுதில், தங்களைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளாத இன வகைகள் சிறுகச்சிறுக இறந்துவிடுகின்றன”.

(மேலது, ப.12)

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நிகழ்வு விலங்குகளின் அதி முக்கியமான ஒரு தன்மையை விளக்குகிறது. அவை தன்னியல்பாகத் தமது சூழ்நிலையை மாற்றுகின்றன. எனினும் அம்மாற்றம் உயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் மிக முக்கியப் பங்கு என்பதை மறுக்க இயலாது. மேலும், இந்த “சூறையாடும் பொருளாதாரம்” மனிதனது பரிணாம வளர்ச்சியிலும் மிக முக்கியமான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது.

“நமது மூதாதையர்கள் மனிதக் குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறியதில் இந்தச் சூறையாடும் பொருளாதாரம் பெருமளவில் நற்பங்காற்றி உள்ளது என்பதில் யாதோர் ஐயமும் இல்லை. மனிதக் குரங்குகளில் புத்தி கூர்மைகளிலும் சூழ்நிலைகளுக்குப் பொருந்தியவாறு அமைத்துக் கொள்வதிலும் மற்றெல்லாவற்றையும்விட மேலோங்கி நின்ற ஓர் இனத்தில் இந்தச் சூறையாடும் பொருளாதாரம் உணவாக உபயோகிக்கப்பட்ட செடிகளின் எண்ணிக்கையைத் தொடர்ந்து பெருக்குவதற்கும், உணவு வகைச் செடிகளின் உண்ணத் தக்கப்பகுதிகளை மேலும் மேலும் கூடுதலாக உண்ணப்படுவதற்கும் இட்டுச் சென்றது. சுருக்கத்தில் உணவு மேலும் மேலும் பல்வகையதாயிற்று. உடலுக்குள் செல்லும் சத்துக்களின் வகையும்

அவ்வாறேயாயிற்று. இந்தப் பொருட்சத்துக்களே மனிதனாக மாறுவதற்கான இரசாயன ஆதாரப்ப்டிகளாகும்”.

(மேலது, ப.12)

விலங்குகளின் செயற்பாட்டினால் நிகழ்ந்த விளைவுகள் குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறிய காலக்கட்டத்தில் ஒரு நன்மையாக அமைந்தன. மனிதனின் இந்த மூதாதையர்கள் புத்திக் கூர்மையுடனும் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு தம்மை மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய திறனும் கொண்டிருந்தனர். பிற விலங்குகள் சூறையாடும் விதமாக மீண்டும் முளைப்பதற்கு வழியில்லாத வகையில் ஏற்கனவே இருந்த தாவர வகைகளைத் தீர்த்தபொழுது மூதாதையர்கள் வேறு இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து சென்று பிற வேறு வகை செடிகொடிகளை உண்ணத் தலைப்பட்டனர். அதுமட்டுமில்லாமல் அழிக்கப்பட்ட தாவரங்களைத் தவிர அங்கு இருந்த வேறு சில தாவரங்கள் அதாவது வெள்ளாடுகளால் அழிக்க முடியாத மரங்கள் போன்ற தாவரங்களிலிருந்து கிடைத்த உணவுப் பொருட்களையே முழுமையும் உண்ணும் செயலையும் மேற்கொண்டனர். இதனால் அம்மனிதக் குரங்குகள் பல்வகையான புதிய உணவுப்பொருட்களை உண்பதால் உடலுக்குள் சென்ற பொருட்சத்துக்கள் அவற்றை மனிதனாக மாற்றத் தேவையான இரசாயன அடிப்படைகளாக அமைந்தன என்று கூறும் ஏங்கல்ஸ்-இன் ஆராய்ச்சி முடிவு, விலங்குகள் தங்களை அறியாமல் செய்த செயல்கள் மனித வளர்ச்சிக்கு உதவிய தன்மையை விளக்குகிறது.

மனிதன் உருவான காலமுதல் விலங்குகளும் அவனைப் போலவே அவனுடன் சேர்ந்து வளர்ந்து வந்துள்ளது. மேலும் மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது போலவே, அவையும் ஒரு குறிப்பிட்ட பரிணாம வளர்ச்சியை அடைந்தே வந்துள்ளன. பல வகைகளில் அவை மனிதனுக்கும் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் செய்து வந்துள்ளன. மனிதன் சமூகமாக மாறிய காலக்கட்டத்தில் விலங்குகளின் இயற்பண்புகளின் தன்மையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

மனிதனின் சமூகத்தில் விலங்குகள் உண்டெனினும் விலங்குகளுக்கென்று சமூகம் கிடையாது. அவ்வாறிருக்கவும் முடியாது. மனிதனின் சுவடைப் பார்த்து விலங்குகளும் மாற்றங்களை அடைகின்றன. எல்லா விலங்குகளும் மனிதனைப் பின்பற்றி வளர்ச்சி அடைவதில்லை. அவ்வாறு மாற இயலாத தன்மை கொண்ட விலங்குகள் மறைந்தொழிந்து விடுகின்றன என்பதை டைனோசர் (Dynosar) மற்றும் சில மிருகங்கள் அழிந்ததற்கான சான்றுகளின் மூலம் அறியலாம்.

“எல்லா சீதோஷண நிலைகளுக்கும் தங்களைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்ட இதர மிருகங்கள் - வீட்டுப் பிராணிகளும் பூச்சி இனங்களும் - தங்களது சொந்தப் போக்கில் சுயேச்சையாக அவ்வாறு மாறவில்லை. மனிதனுடைய அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிச் சென்றே அவ்வாறு மாறின”.

(மேலது ப.15)

மேற்கூறிய செய்தி மனிதனைப் பின்பற்றிச் சில விலங்குகள் சீதோஷண நிலைகளுக்கு ஏற்ப வாழ்ந்தங்களைத் தகவமைத்துக் கொண்டு வந்துள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது.

மனிதத் தோற்றத்துக்கு முந்தைய காலக்கட்டத்திலும் மனிதனாக முழுமையாக மாற்றமடைந்த காலக்கட்டத்திலும், விலங்குகளும் இருந்து வந்துள்ளன. ஆனால் மனிதன் சமூகமாக அதாவது தொடக்கக் காலத்தில் குழுவாக இணைந்து வாழ்ந்த காலத்தில் விலங்குகளும் சிறப்புத் தன்மைப் பெற்றன. மனிதன் தனது செயலின் மூலமும் அறிவின் மூலமும் இயற்கையுடன் போரிட்டு இயற்கையை மனிதமயமாக்கப்பட்ட இயற்கையாக மாற்றி வருகிறான். அவ்வகையில் மனிதனால் முதலில் மாற்றப்பட்டவற்றில் விலங்குகளும் அடங்கும். மனிதனது தேவைக்கு ஏற்பத்தங்களை மாற்றிக் கொண்டு வந்த விலங்குகளே இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றன. அவ்வகையில் மனிதன் சமூகமாக

மாறிக்கொண்டிருந்த பொழுதும் மாற்றமடைந்த பின்னரும் இவ்விலங்குகளும் தங்களது பங்கினைச் சிறப்பான முறையில் அளித்து வந்துள்ளன.

பண்பாட்டில் விலங்குகள்

மனிதனின் சமூக வாழ்வில் விலங்குகள் இன்றியமையாத பாத்திரத்தை இன்றுவரை வகித்து வருகின்றன. தனது வேலைகளைத்தானே செய்து கொண்ட மனிதன் அவ்வேலைகளுக்குத் தக்க மிருகங்களைப் பழக்கி பயன்படுத்திய பொழுது, அவன் சுதந்திரமாகப் பிற வேலைகளைச் செய்யவும் அது தொடர்பான அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளவும் தொடங்கினான். இவ்வகையில் மனிதனுக்கு மிக நெருங்கிய விலங்குகள் மனிதனின் செல்வங்களாக இருந்தன என்பதை ஏற்கனவே கண்டோம். தொடக்க காலத்திலிருந்தே அவனுக்குத் துணையாக இவ்விலங்குகள் இருந்து வந்துள்ளன. மனிதன் வேட்டையாடிய காலக்கட்டத்தில் வேட்டை நாய்களின் மோப்ப சக்திகளைக் கொண்டு காட்டில் உள்ள முயல்கள் மற்ற இன்னபிற விலங்குகளைப் பிடித்தான். பின் ஓர் இடத்தில் நிலையாகத் தங்கி விவசாயம் செய்யத் தலைப்பட்ட காலத்தில் பசுக்களையும் எருதுகளையும் பயன்படுத்தி நிலத்தை உழப் பயன்படுத்தினான். இவ்வாறு மனிதனின் எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் விலங்குகள் செயல்பட்டு வந்துள்ளமை கண்கூடு.

காடுவாசிகளாக வாழ்ந்த மனிதர்கள் தங்களது அச்சத்தின் காரணமாக இயற்கையை வணங்கத் தொடங்கினர். மனிதன் நெருப்புக் கடவுளான அக்கினி தேவனையும், மழையின் தேவையை வேண்டி வருண பகவானையும் வணங்கினர். இவ்வாறு மனிதன் இயற்கையின் செயல்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் அஞ்சிக் கடவுள் வழிபாடுகளை தொடங்கினான்.

“புராதன மனிதன் தனது அறியாமைக்கும் அச்சத்துக்கும் காரணமும் உதவியும் தேட முயலும் போது அவன் கடவுள்களிடமும்,

மதங்களிடமும் போய் சேர்ந்தான்". (ராகுல் சாங்கிருத்யாயன், இந்துத் தத்துவ இயல், ப.1)

சாங்கிருத்யாயனின் கூற்றில் மனிதன், கடவுள் மற்றும் மதத்தை அடைந்த விதத்தைப் பற்றி அறியலாம்.

மனிதனின் வாழ்வுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட விலங்குகளை அனைத்து வகையிலும் நினைவு கூறத்தக்க வகையில் மனித செயல்பாடுகளான கடவுள் வழிபாடுகள், நம்பிக்கைகள், விளையாட்டுகள், சம்பிரதாயங்கள் போன்றவற்றில் மனிதன் விலங்குகளையும் இணைத்துக் கொண்டுள்ளான். மனிதன் உழைப்பின் பயனாய் அமைந்த மேற்கண்ட நடவடிக்கைகள் அனைத்திலும், தன்னுடன் உழைத்த விலங்குகளையும் இணைத்தே பார்த்து வந்துள்ளான். மனிதனது அன்றாட நடவடிக்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏதாவதொரு வகையில் ஏதாவதொரு விலங்கு இடம்பெற்றுக் கொண்டே வருகிறது. பெரிதும் வேலைகளைச் செய்ய விலங்குகளைப் பயன்படுத்தாத இன்றைய காலக்கட்டத்திலும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் வாயிலாக விலங்குகள் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

மனிதர்களின் வழிபாட்டு நடவடிக்கைகளில் தங்களுடன் பணிபுரிந்த விலங்குகளுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில் பல விலங்குகளைக் கடவுளர்களாகக் கருதி வழிபடும் வழக்கம் உள்ளது. சாபாலனாகப் பசுவையும், சர்பக் கடவுளாக பாம்பையும், நந்தி தெய்வமாகக் காளையையும், விநாயகராக யானையையும், பைரவராக நாய் மற்றும் காமதேனுவையும் வணங்கும் நிலையைப் பண்பாட்டில் காணமுடிகிறது. மேலும் மிருகங்களின்மேல் கொண்ட அச்சத்தினாலும் கூடத் தொடக்கத்தில் அவற்றைச் சாந்தப்படுத்துதல் என்ற நோக்கத்திலும் வழிப்பட்டனர். மனிதனின் முக்கியத் தொழிலான உழவுத் தொழிலின் உற்ற துணையாய் விளங்கிய ஆடுகள் மற்றும் மாடுகளுக்காகப் பிரத்தியேகமாக மாட்டுப் பொங்கல் போன்ற விழாக்களைக் கொண்டாடி மகிழ்வர்.

மேலும் அளவில் பெரியதாகவும், பெரிய பளுவினைத் தூக்கவும் பழக்கிப் பயன்படுத்தப்பட்ட யானைகளின் துணை மனிதனை ஒரு பெரிய அளவிலான முன்னேற்றத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. இந்த வளமை மிகுந்த யானைகளிடம் செலுத்தி வந்த நன்றி மற்றும் பயத்தின் விளைவே விநாயகர் என்ற கடவுளாக இருக்கலாம். இதன் தொடர்ச்சியாகவே இன்று கொண்டாடப்படும் விநாயகர் சதுர்த்தியையும் குறிப்பிடலாம்.

வழிபாட்டில் காணப்படும் விலங்குகள் பற்றிய மற்றொரு முக்கிய செய்தி கடவுள்களின் ஊர்திகள். விநாயகப் பெருமானுக்கு ஊர்தி சுண்டெலியும், சிவனுக்கு ஊர்தி காளை மாடும், முருகவேலுக்கு ஊர்தி மயில், தூர்க்கைக்குச் சிம்மவாகனமும் கூறப்படுகின்ற செய்திகள் சில சிறப்பான புராணக்கதைகளைக் கொண்டுள்ளன. மேலும் உயிரை எடுக்கும் கடவுளான எமதர்மனின் ஊர்தியாக எருமைமாடு கூறப்படுவதும் மக்களின் வாழ்க்கையில் விலங்குகள் கொண்டிருக்கும் பாத்திரத்தைச் சுவையாக எடுத்துக் கூறுவதன் வெளிப்பாடே ஆகும்.

வாகனங்கள் என்ற நிலையைத் தாண்டி கடவுள்களினுடனே உறைவனவாகக் கருதப்படும் விலங்குகளும் உள. திருமாலின் பாம்புப் படுக்கை, சிவபெருமானின் கழுத்தில் உறையும் பாம்பு, முருகனின் கொடியில் இடம் பெற்றிருக்கும் சேவல் போன்றவை எப்பொழுதும் மனிதன் விலங்குகளுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பையே விளக்குகின்றன.

“ஊர்தி வால் வெள் ஏறே ; சிறந்த

சீர் கெழு கொடியும் அவ் ஏறு என்ப” (புறம் -1)

மேற்கண்ட புறநானூற்றுப்பாடல் காளை (ஏறு) சிவபெருமானின் ஊர்தி எனக் காட்டுகின்றது. மேலும், அவனது கொடியும் ஏறே என்றும் கூறுவதன்வழி

கடவுள்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவைகளாகவும் விலங்குகளைக் கருதி வந்துள்ளமை தெரிகின்றது.

கடவுள் நம்பிக்கைக்கு அடுத்தபடியாக மக்களின் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றுள்ள முக்கியமான வாழ்வியல் முறைகளாகச் சகுனம் பார்ப்பதைக் காணமுடிகிறது. இன்றும் கூட மக்களிடையே சகுனம் பார்க்கும் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் எனவும், நல்ல காரியமாகப் புறப்படும் பொழுது எதிரே பசுமாடு வந்தால் தான்செய்யப் புகும் காரியங்கள் வெற்றியடையும் எனவும் நம்பப்படுகின்றது. மேலும், பல்லி கத்தும் போது அது இருக்கும் திசையைக் கொண்டு சகுனம் பார்த்தல் என்பன போன்ற நம்பிக்கைகளையும் பார்க்க முடிகின்றது.

மனிதன் இயற்கையை மிகச்சிறிதளவே புரிந்து கொண்ட காலக்கட்டத்தில் அவனிடம் தோன்றிய நடைமுறை நிமித்தம் பார்த்தல் என்பதாகும். அவன் பறவைகளின் ஒலியைக் கொண்டு கொடிய மிருகங்கள் வருவதை அறிந்து கொண்டான். அனைத்து மனிதன் காலம் செல்லச் செல்ல அதிலுள்ள உண்மைகள் மறைந்து வெறும் சம்பரதாயங்களாக மாறிவிட்டன. நாட்டு மக்களிடையேயும் இந் நிமித்தம் பார்க்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளதைக் கீழ்வரும் கூற்றால் அறியமுடிகிறது.

“மிகப் பழங்காலத்து மனிதன் பறவைகளைப் பார்த்து நிமித்தம் கண்டான் என்று மனப்பதை ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இலத்தீன் மொழியில் நல்ல நிமித்தத்தைக் குறிக்கும் சொல் (Auspicious) பறவைகளைக் காணல் என்ற பொருளில் வந்திருப்பதை கவனிக்க வேண்டும். பறவைகள் பறக்கும் திசையைக் கண்டும், வெளியிடும் குரலைக் கேட்டும், பறவைகளின் குடல் முதலிய உள் உறுப்புகளை

ஆராய்ந்தும் பழங்கால மணிதன் பின்னால் நிகழப்போவதை முன்னால் கூறினான்”. (பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்)

மேற்கண்ட கூற்று மக்களிடையே உள்ள நிமித்தம் பார்க்கும் செயலின் பன்முகத் தன்மையை விளக்குகிறது. மேலே கூறப்பட்டுள்ள பறவையைக் காணல் (Auspicious) என்னும் இலத்தீன் மொழிச் சொல்லைப்போலத் தமிழில் புள் என்ற பறவையைக் குறிக்கும் சொல் நன்னிமித்தம் என்ற பொருளையும் குறிப்பதை சங்கச் சான்றுகள் மூலம் அறியலாம்.

“புலரி விடியற் புள்ளோர்ந்துக் கழிமின்”

- மலை. 448

“புள்ளும் ஓராம் விரிச்சிய நில்லாம்”

- குறுந். 218

“வேதின வெரிநி னோதி முதுபோத்து

ஆறுசென் மாக்கள் புட்கொளப் பொருந்தும்”

- குறுந். 190

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்தலல்லதை

உள்ளிர் சென்றோர்ப் பழியல ரத்னாற்”

- புறம் 204

“சங்கப் பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட புள் ஒர்த்து செல்லுதல் என்பது பறவைகளின் குரலைக் கேட்டு நிமித்தம் கண்டு சொல்வதாகும். வழிப்போக்கர் “புட்கொளப்” பொருத்தம் பார்த்தலைக் குறுந்தொகை கூறியுள்ளது. பழங்குடி மக்களில் புள்ளின் குரலைக் கேட்டு ஆராய்ந்து நிமித்தம் சொல்லும் பூசாரிகள் உண்டு. கொண்டை கரிச்சான் என்று வழங்கப்படும் ஒருவகைக் கரிக் குருவியின் குரலைக் கேட்டுப் புள் பொருத்தம் பார்த்துச் சொன்ன “புட்குரல் ஆண்டகை”யைப் பற்றிப் பெருங்கதை கூறியுள்ளதை கவனிக்க வேண்டும்”

(பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், பக்.2-3)

சங்க காலத்தில் கூறப்படும் இப்புள் நிமித்தங்கள் இன்று கூறும் காக்கை கரையும்போது கூறப்படும் நிமித்தங்களோடு ஒப்பிடக் கூடாது. இன்று கூறப்படும் சகுனங்கள் முற்றிலும் சடங்காக மாறிவிட்டன என்பதை ஏற்கனவே கண்டோம். அக்காலங்களில் கூறப்பட்ட "ஓர்த்தல்" அம்மக்கள் இயற்கையைப் புரிந்து கொள்ள மேற்கொண்ட முயற்சிகளாகும். சிறிய அளவான ஊர்களைக் கொண்ட அக்காலச் சமூக அமைப்பில் புதிய ஆட்களைக் கண்டு பறவைகள் கூச்சலிடுதல், நெடுந்தொலைவு பார்க்கும் திறன் கொண்ட குருவிகள் முன்கூட்டியே ஆட்கள் வருவதைக் கண்டு குரலெழுப்புதல் போன்றவையே அக்கால மக்களிடையே காணப்பட்ட நிமித்தங்கள். எனினும் இவ்வாறு முன்னறிவித்தலில் பறவைகள் சிறப்பாக இயங்கியுள்ளன. மக்களும் அவற்றைச் சரியானவிதத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

ஆந்தை இனப்பறவைகளில் கூகையும் ஒன்று. இவ்வினப்பறவைகள் கூகை, குரால், முடிநாடு, ஊமன், ஆண்டலை என ஐவகைப்படும் என்பர். இப்பறவைகள் நிமித்தங்களை அறிவிப்பனவாகச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது.

கூகை மரப்பொந்தில் வாழும் இது பெரும்பாலும் சுடுகாட்டுக்கருகில் வாழும் தன்மையைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன (238: 3-5, 356: 1-4). இதன் குரல் அழகுரலோடும் பறையோசையோடும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது சாவோரை அழைப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

பல பொருள்களையும் வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மை வாய்ந்த ஆய் அண்டிரன் இறந்தமை குறித்து மரப்பொந்தில் வாழும் பிளந்த விலையுடைய பேராந்தை சுட்டுக்குருவி என்று செத்தோரை அழைப்பதுபோலக் கூவும் கள்ளிச் செடிகளுடைய பாழிடமாகிய புறங்காட்டுள் தீட்சுட அவன் உடம்பு மாய்ந்து விட்டது என ஆயைக் குட்டுவன் கீரனார் வருந்திப்பாடுகிறார் (புறம் 240).

இப்பாடலில் “கூகை சுட்டுக்குருவியெனச் செத்தோர் பாடும்” என்ற சொற்கள் கூகையின் குரல் தீய சகுனம் உணர்த்துமாற்றைக் குறிக்கின்றன.

கூகையின் கத்தும் ஒலியைச் சாவோரை அழைப்பதாகக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை இன்றும் மக்களிடையே இருந்துவருகின்றது. வீட்டின் அருகிலோ, தெருவிலோ ஆந்தை கத்துமானால் தீய அறிகுறி எனக்கருதி அதனை ஒட்டுவதை இன்றும் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். இதுபோன்ற நம்பிக்கை பில்லர்களிடமும் தமிழ் மலையாளிகளிடமும் இருப்பதைக் காணலாம்.

மேலும் கூகை கூவுதல், நாய் ஊளையிடுதல் போன்றவை தீயசகுனங்களாகக் கருதப்படுகிறது. பூனை குறுக்கே சென்றால், தான் செல்லும் காரியம் முடியாது என்ற, நம்பிக்கை இன்றும் மக்களிடையே காணக்கூடிய ஒன்று. இவை மக்களுக்குத் தீமையை உணர்த்தக் கூடிய சகுனங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இதுபோன்ற எதிர்கால நிகழ்வுகளை முன் உணர்த்துபவையாக விலங்குகளில் சில கருதப்படுகின்றன.

வேத காலத்தில் இருந்த ஒரு நடைமுறை வேள்வி என்பதாகும். இது கடவுளர்களைச் சாந்தப்படுத்தவும், தமக்கு நல்வாழ்க்கை வேண்டியும், நாடு செழிப்படையவும் மன்னனால் செய்ய ஆணையிடப்பட்டு வேதியர்களால் செய்யப்படும் ஒரு நிகழ்வு ஆகும். மனிதனுக்கு நன்மையளிக்கும் விதமாக அவ்வேள்வியில் பசுக்களையும், குதிரைகளையும் இட்டு, அதைத் தேவர்களுக்குச் சமர்ப்பித்தனர் என்றும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு செய்வதால் கடவுள் திருப்தியடைந்து மனிதன் விரும்புவனவற்றைக் கொடுப்பான் என்ற ஐதீகத்தின் அடிப்படையில் இது நடைபெறுகிறது.

“அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்,

அரும் பெறல் மரபின் கரும்பு இவண் தந்தும்

(புறம். 99)

அதியமானின் சிறப்பைப் பற்றி இப்பாடலில் ஒளவையார் ஆவதி என்றும் அவிப்பலியுணவு கொடுத்துத் தேவலோகத்தில் இருந்து கீழ் உலகத்திற்கு கொண்டு வந்த முன்னோர்கள் வழி வந்தவன் என்று கூறும்பொழுது வேள்வி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு கடவுளர்களைத் திருப்தி படுத்த விலங்குகளை வேள்வித் தீயிலிட்டு உண்டமை இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

இன்றும் வேள்வி செய்தல் என்ற நடைமுறை ஆங்காங்கே இருந்தபொழுதும் அதில் விலங்குகளை இறக்குதல் என்பது இல்லை. ஆனால் ஆதி மனிதர்களிடையே காணப்பட்ட பலி கொடுக்கும் நிலை இன்றும் காணப்படுகிறது. ஆதி மனிதன் தன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாத இயற்கையுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளும் முயற்சியாகத் தன்னைப் பயமுறுத்திய இயற்கைக்கு தான் உண்ணும் பொருட்களைப் பலியிட்டு வந்தான். இன்னும் ஆங்காங்கே காணப்படும் கோவில்களில் இறைவனுக்கு ஆடு, கோழி முதலானவை பலி கொடுக்கப்பட்டே வருகின்றன. இவற்றிற்குத் தடை விதித்திருந்த போதிலும் மக்களின் வாழ்க்கையில் உள்ள துன்பதுயரங்களின் வெளிப்பாடாக அவை நடைபெற்றே வருகின்றன. ஆனால் பலியிடப் பெறும் விலங்குகள் மக்கள் உண்பதற்காகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆகையால் இதனைத் தடுக்க முடிவதில்லை.

மக்களது வாழ்க்கையில் விளையாட்டுகள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. முதலில் தங்களது தேவைகளுக்காகக் காட்டில் இருந்த காட்டெருதுகளையும், காட்டுப் பசுக்களையும் அடக்கி அவற்றைப் பயிர்தொழிலுக்குப் பழக்கப்படுத்திப் பயனடைந்தான். மேலும் அச்செயற்பாடு இப்பொழுது விளையாட்டாக மாறியுள்ளது. அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஏறு தழுவுதல், ஜல்லிக்கட்டு போன்ற பெயர்களில் காளைகளை அடக்கும் விளையாட்டுகள் தமிழர்களின் பண்பாடுகளாக இருந்து வருகின்றன. மேலும் காளைகளைக் காளைகளுடன்

மோதவிட்டுக் கண்டுகளிக்கும் விளையாட்டும் பழங்காலத்தில் இருந்துள்ளதை பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது.

“மண்கொள விரிந்த வைந் நுதி மருப்பின்
அண்ணல் நல்ஏறு இரண்டு உடன் மடுத்து
வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த
திண்பிணி முரசம் இடைப்புலத்து இரங்க”

(புறம் 288)

மண்ணைக் குத்துவதால் உருவான கோடுகளை உடைய கொம்புகளைக் கொண்ட காளைகளில் சிறந்த இரண்டு காளைகளைப் போட்டியிடச் செய்து அவற்றுள் வெற்றி பெறும் காளையின் தோளைக் கொண்டு முரசு செய்வது, போரின்போது அம்முரசை போர்க்களத்தின் நடுவில் வைத்து முடிக்கப்படும் என்று கூறும் இவ்வரிகளின் மூலம் வீரம் மிக்க காளையின் தோலையே போர் முரசுக்குப் பயன்படுத்துவர் என்ற வீர மரபை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு பல விளையாட்டுகளில் இரண்டு விலங்குகளை மோதவிட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் பழக்கத்தை இன்றும் காணமுடிகிறது. ஆட்டுக்கிடாய் சண்டை, சேவல் சண்டை போன்றவை மேற்கூறிய நிகழ்ச்சியின் தொடர்ச்சியே எனலாம்.

அக்காலத்தில் காளைச் சண்டையைப் போலவே யானைச் சண்டையும் புகழ் பெற்றிருந்தது பின்வரும் குறிப்பு யானைகள் பற்றிய சிறந்த செய்திகளைக் கூறுகிறது.

நம் நாட்டு விலங்குகளில் யானை தான் உருவில் பெரியது
“பரியது கூர்ங்கோட்டதாயினும் யானை”

என வள்ளுவர் இதன் பெருமையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். யானையைப் பற்றிய இலக்கண நூலொன்று யானைநூல் எனத் தமிழில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. காட்டு யானைகள் தம்முள் போர் செய்வதுண்டு.

(செ. வெங்கடராமன், பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள், ப.4)

மக்களது பொழுதுபோக்குகளில் காளைச் சண்டைகள் திட்டமிட்டு நடத்துவது போல் யானைச் சண்டைகள் நடந்திருக்க முடியாது எனக் கருதலாம். ஆனால் காட்டில் யானை சண்டையிடுவதை அல்லது சமவெளிகளில் சண்டையிடுவதை மக்கள் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கலாம்.

“யானையும் யானையும் செய்யும் போரினைச்
செங்குத்தான குன்றிலேறிப் பார்த்தால் அச்சமின்றி
பார்க்கலாம். “குன்றிலேறி யானைப் போர்
கண்டற்றாய்” என வள்ளுவர் குறிப்பிடுதல் காண்க”

(மேலது, ப.4)

யானைப் போரினையும் மக்கள் கண்டு களித்திருந்தனர் என்பதை மேற்கூறிய கூற்று உணர்த்துகிறது. யானை உருவில் பெரிதாக இருப்பினும் உருவில் சிறிய புலியால் கொல்லப்படும் ; புலியைக் கொல்லவும் செய்யும். இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளையும் ஒருங்கே கூறும் விதமாகப் புலி கொல் யானை என்றொரு வாக்கியமும் இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இவ்வாறு பழங்காலம் தொட்டே மக்களிடையே விலங்குகளை விலங்குகளிடம் அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட இன விலங்கை அதே குறிப்பிட்ட விலங்கோடு மோதவிட்டு மகிழும் பழக்கம் இருந்தது. இந்தப் பழக்கம் பிற்காலங்களில் அடிமை மனிதர்களை விலங்குகள்போல் சண்டையிடச் செய்து வேடிக்கை பார்த்த நிகழ்ச்சிக்குக் கொண்டு சென்றமையை கிரேக்க வரலாறு

கூறுகின்றது. தொடக்கத்தில் விலங்குகளைக் கொண்டு கூடுமானவரை தனது வாழ்நாளையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும் அதிகரிக்கப் பயன்படுத்தினான். பின்பு அவற்றின் தேவை குறைந்ததால் அதனைக் கலையாக மாற்றி ஏறுதழுவுதல் என்ற நிலைக்கு உயர்ந்தான். அதன்பின் வந்த மனிதன் விலங்குகள் மோதுவதை வேடிக்கைப் பார்த்துப் பொழுதைப் போக்கும் மனிதனாக மாறி விலங்குகளையும் தன்னையும் தாழ்த்திக் கொண்டான். இந்தச் செயல்பாடே பின்னாளில் மனிதனுடன் மனிதனை மோதவிட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் பண்பாட்டிற்கு அவனை இட்டுச் சென்றது. பின்னும் இது ஒரு பணம் கொழிக்கும் தொழிலாகவே நடைபெற்று வந்துள்ளதையும் ஈண்டு குறிப்பிட வேண்டும். இவ்வாறு மனிதன் தன்னையும் விலங்குகளையும் வீணடிக்கும் நிலைக்குத் தாழ்ந்து போயுள்ளான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஒருபுறத்தில் மனிதன் இவ்வாறு சீரழிந்து கொண்டிருக்கும் போதும் உழைக்கும் எளிய மக்களின் கலைக் கூறுகளில் இவ்விலங்குகளின் பங்குகள் உயிரோட்டம் நிறைந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. நாட்டுப்புறக் கலைகளான மயிலாட்டம், ஒயிலாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம் போன்றவற்றில் விலங்குகளைப் போன்று வேடமிட்டுக் கொண்டு நடனமாடும் முறை காணப்படுகிறது. போதுமான பொருளாதார வசதி இல்லாத காரணத்தால் இக்கலைகள் நலிவடைந்து வருகின்றன. தங்களுடன் காலங்காலமாக வாழ்ந்த விலங்குகளின் நினைவைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் வகையில் நடைபெறும் இக்கலைகள் விலங்குகளின் பயன்பாட்டை நினைவறுத்துக்கின்றன. நாட்டுப்புறக் கலைகளில் காணப்படும் மற்றொரு விளையாட்டு “ரேக்ளா ரேஸ்” எனப்படும் மாட்டு வண்டி பந்தயம் ஆகும். இப்பந்தயத்தில் வெற்றி தோல்வி யார் அடைந்தாலும் அனைவரும் மகிழ்வர். இது ஊர் மக்களிடையே ஒற்றுமையை, திருவிழாக்காலங்களில் வளர்க்கின்றன. ஆனால் இன்று நகரங்களில் காணப்படும் குதிரைப் பந்தயங்களை மேற்கண்ட விளையாட்டுகளுடன் ஒன்றாகக் கருத முடியாது. ஏனெனில் குதிரைப் பந்தயங்களில் மக்களின் ஒற்றுமை,

மகிழ்ச்சி இவற்றைக் காட்டிலும் யாரோ ஒரு சிலரின் ஆதாய நோக்கமே முன்னிலையாக இருக்கிறது. ஆகையால் இவ்விளையாட்டு அனைத்து மக்களுக்கும் உறுதியாக இன்பம் அளிக்காது. இவ்வாறு விலங்குகளைப் பயன்படுத்திப் பெரும்பணம் சேர்ப்பதால் இங்கும் விலங்குகள் குறிப்பாகக் குதிரைகள் தவறான முறையிலே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த விளையாட்டு வளர்ச்சியடையச் செய்வதை விடப் பெரும்பாலான மனிதர்களை வீழ்ச்சியடையச் செய்கின்றது என்பதே உண்மை.

நாகரீக உலகமாகக் கருதப்படும் இன்றைய காலக்கட்டத்தில் விலங்குகளின் நிலையை ஆராய வேண்டியுள்ளது. நாய்கள் வீட்டுக் காவலுக்கு வைத்துக் கொள்ளுதல் என்ற வகையில் சிறிய அளவிலே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வீட்டிற்கு வரும் அந்நியர்களைப் பார்த்துக் குரைக்கவோ அல்லது கடிக்கவோ செய்வதே அவற்றின் பணி. மேலுமிலை பணம் படைத்தச் சீமாட்டிகளின் அடையாளச் சின்னங்களாக மாறியுள்ளன. சக மனிதர்களை மனிதர்களாக மதித்து நேசிக்க முடியாமல் தனிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் இவர்கள் நாய்களிடம் அன்பாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்கின்றனர். காவல்துறையினர் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிக்க நாயின் மோப்ப சக்திக்காக அதனை வளர்த்துப் பழக்குகின்றனர். இவ்வாறு நாய்கள் இன்று வளர்க்கப்படுகின்றன. இதன் உச்சகட்ட நிலை Dog Show எனப்படும் நாய்கள் கண்காட்சி. இதில் நாய்களை அலங்கரித்து அவற்றைக் கொண்டு கண்காட்சி நடத்திப் பணம் சம்பாதிக்கும் ஒரு கூட்டம் வளர்ந்து வந்துள்ளது. இதே போன்று டால்ஃபின் என்ற மீன் வகையினைக் கொண்டு நடத்தப்பெறும் கண்காட்சிகளையும் பார்க்க முடிகிறது. மிருகங்களைப் பழக்கிப் பல்வேறு சாகசங்களைச் செய்யும் சர்க்கஸ் கம்பெனிகளும் இருக்கின்றன. இதுபோன்ற கண்காட்சிகளில் மக்களின் தேவை, மனிதனின் மகிழ்ச்சி பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு தனிப்பட்ட சிலரின் ஆதாய நோக்காக மாறிவிட்டன. வெறும் வேடிக்கை என்ற அளவிலே மக்களைப் பழக்கப்படுத்தி வைக்கின்றனர்.

ஆதிகால மனிதனிலிருந்து நிலப்பிரபுத்துவக் கால மனிதன்வரை விலங்குகளைச்சரியாகவே பயன்படுத்தி வந்தான். ஆனால் நவீன கால மனிதன் விலங்குகளை வேடிக்கைப் பொருளாக்கிப் பணம் சம்பாதிக்கப் பயன்படுத்துவது மனித வளர்ச்சியில் மிகவும் தவறான செயலாகும். ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட குதிரைப் பந்தயங்களையும் இங்கு நினைவு கூறலாம்.

உணவு

மனித வாழ்க்கையில் விலங்குகள் உணவுகளாக இருந்துள்ளன. குரங்குகளாக இருந்த மனிதன் பழங்களையும் கொட்டைகளையும் உண்டு வந்த மனிதன் தரையில் இறங்கி உணவு திரட்டி உண்ணப் பழகியதொரு காலக்கட்டத்தில் அவனது உடல்வளர்ச்சியில் முக்கியமானதொரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது இறைச்சி உணவு.

“தாவர உணவிற்கு அக்கம் பக்கமாக இறைச்சி உணவையும் பொருந்த அமைத்துக் கொண்டது உருப்பெற்று வந்த மனிதன் உடல் வலுவையும் சுதந்திரத்தையும் பெறுவதில் நற்பங்காற்றியது ஆயினும், இறைச்சி உணவு மிக அதிகபட்சம் மூளைக்கே நற்பயனை விளைவித்தது. அதனுடைய ஊட்டச்சத்து வளர்ச்சிக்கும் தேவையான பொருள்களை இப்பொழுது இன்றும் செழுமையாக அது பெற்றது”

(ஏங்கல்ஸ், குரங்கு மனிதனாக மாறிய இடைநிலைப் படியில் உழைப்பின் பாத்திரம், பக்.13-14).

இயற்கையுடன் போராடிய பொழுது அவனுக்குத் தேவையான இறைச்சி உணவைப் பெற்றான். மேலும் அவ்வுணவு அவனது போராட்டத்திற்கு வலிமை

சேர்ப்பதாகவும் அமைந்தது. பழைய வேத நூல்கள் பிராமணர்களும், சஷத்திரியர்களும் ஊன் உணவு உண்டு வந்துள்ளனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

“அன்றைய ஆசிரியர்கள் கோதுமை, அரிசி, பால், நெய், தயிர், மாமிசம் (அதுவும் பசுவின் மாமிசம், அதிலும் கன்றின் மாமிசம் என்றால் அவர்களுக்கு கொள்ளை ஆசை) உண்டு வந்தனர். மாமிசத்தைச் சமைத்தும், சுட்டும் சாப்பிட்டனர். சூடான மாமிச சூப்பை (ரசத்தை) பானமாகப் பருகி வந்தனர்”.

(ராகுல் சாங்கிருத்தியாயன், இந்துத் தத்துவ இயல் ப.8)

இக்கூற்றின் மூலம் அக்காலப் பிராமணர்கள் ஊன் உணவு உண்டு வந்துள்ளமை புலனாகிறது. மேலும் ஊன் உணவில் பெரிதும் சத்துகள் நிறைந்திருந்தமையை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

“ஆரோக்கியமுள்ள குழந்தை பெறவேண்டுமானால் காளையின் மாமிசத்தையும் எருதுவின் கறியையும் சாப்பிட வேண்டுமென்று கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு யோசனை கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து அக்காலம் வரை பிராமணர்களும் சஷத்திரியர்களும் பசுவின் புலாலை விரும்பிச் சாப்பிட்டு வந்தனர் என்பது தெரிகிறது”. (மேலது ப.38)

அக்காலத்திலிருந்தே மனிதர்களின் உணவுப் பழக்கத்தில் விலங்குகள் பங்கு கொண்டிருந்தமையையும், சங்ககாலத்திலும் கூடக் கால்நடைகள் உணவாகக் கொள்ளப்பட்டமையையும் அறியமுடிகிறது. ஆநிறையைக் கவர்ந்து வந்து அவற்றுள் கொழுப்பு மிக்க பசுவினைக் கொன்று தின்று சுனை பருகினர் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் விளக்குகிறது.

“கலங்கு முனைச் சீறார் கைதலை வைப்பக்

கொழுப்பா தின்ற கொழும்படை மழவர்

செருப்புடை யடியர் தென்சுனை மண்டும் அருஞ்சரம்” (அகம்-129)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வழி அக்கால மக்கள் வாழ்வில் புலால் உண்ணுதல் ஒரு உணவுப் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்தலைக் காணமுடிகிறது.

தொடக்கக் காலத்தில் அனைத்து இறைச்சியையும் உண்டு வந்த மக்கள் பிற்காலத்தில் தமக்கென ஒரு நிலையான இடத்தில் சுற்றத்தோடு தங்கித் தொழில் செய்து வாழத் தலைப்பட்ட காலங்களில் தங்களது நிலப்பகுதிகளில் கிடைக்கும் விலங்குகளை உண்டனர். பசு, காளை, ஆடு, மான் போன்றவற்றை உண்டனர். மேலும் பாலவனப் பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் ஒட்டகங்களை உண்ணும் பழக்கமுடையோராக இருந்தனர். பனிப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் பனிக்கரடிகளை வேட்டையாடி உண்டனர். ஆங்காங்கே குதிரைகளை உண்ணும் பழக்கமும் மக்களிடையே இருந்ததையும் அறியமுடிகிறது. ஆற்றங்கரையோரம் வாழும் மக்களின் உணவாகப் பெரிதும் மீன்கள் காணப்படுகின்றன. காடுகளில் வாழும் மக்களுக்கு விலங்குகளுடன் பறவைகளும் உணவாக இருக்கின்றன.

இன்றைய காலக்கட்ட மக்களிடையே தாவர உணவு மட்டுமே உண்ணும் மக்கள் இருப்பினும் தாவர உணவும், இறைச்சி உணவும் உண்ணும் மக்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். மேலும் நவீனத் தொழில் வளர்ச்சி தூரங்களையும், நேரங்களையும் வெகுவாகச் சுருக்கிவிட்டது. இதனால் எல்லாப் பகுதியில் கிடைக்கும் உணவுப்பொருட்களை அனைத்துப்பகுதியில் வாழும் மக்களும் நுகரும் வசதி செய்யப்பட்டு விட்டது. மேலும் நீர்நிலைகளுக்குத் தொலைவில் உள்ளவர்களுக்கும் மீன், நண்டு, இரால் முதலான நீர்வாழ் உயிரினங்கள் கிடைக்கிறது. மேலும் கோழி, ஆடு, மாடு போன்றவை இறைச்சிக்காகப் பிரத்தியேகமாக இனவிருத்திச் செய்யப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு மனித உணவுப்பகுதியில் சிறப்பான இடத்தை விலங்குகள் பிடித்துள்ளன.

விலங்குகளின் இறைச்சிக்கு இணையாக அவற்றிடம் இருந்து கிடைக்கும் பால் மற்றும் பால்பொருட்கள் அமைகின்றன. விலங்குகளின் இறைச்சியை உண்ணாத சில மக்களிடையே இவற்றை அதிகம் பயன்படுத்தும் தன்மையைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு விலங்குகள் எல்லா வகைகளிலும் மனிதனுக்குத் துணை புரிந்து வருகின்றன.

புராணங்களில் விலங்குகள்

இந்தியப் புராணங்களில் கடவுள்கள் விலங்குகளின் உருவங்களாகத் தங்களை மாற்றிக் கொண்டு தாங்கள் செய்ய வேண்டியனவற்றைச் செய்வதாகக் கூறப்படுகிறது. அவை மிகவும் சுவையான நிகழ்ச்சிகளாகக் காணப்படுகின்றன. கந்தபுராணம் என்ற நூலில் பிரம்மனுக்கும் திருமாலுக்கும் இடையே நடைபெற்ற மோதலைக் கூறும் நிகழ்ச்சியில் இருவரும் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் போரிட்டுக் கிடந்தனர். பின்னர் இவர்களிடையே ஒரு மாபெரும் நெருப்பு மலை தோன்றி அசுரீரியாய் ஒரு குரல் வந்து எனது அடியையும் முடியையும் காண்போரே இருவரில் பெரியோர் என்று உரைத்தது. இதனைக் கேட்ட இருவரும் செய்த முயற்சிகள் பின்வருமாறு கந்தபுராணத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

“இருவரும் சென்று அடிமுடிகளை நாடுவோம். முன்னே கண்டோரே தலைவர். இதுவே துணிவு எனக் கூறினோம். நான் முடியைக் காண்பேன் என்றேன். திருமால் அடியினைக் காண்பேன் என்றார். பன்றி உருக்கொண்டு ஆயிரம் யோசனை பருமனுடன் பூமியை அகழ்ந்து சென்றார். யானும் அன்னவருக்கொண்டு விசும்பிற் சென்றேன். சோதி மேலும் மேலும் ஊடுருவிப் போவதாயிற்று”.

(த.ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, கந்தபுராணம் (உரை) ப.538)

மேற்கூறிய கதையில் பிரம்மன் அன்ன உருவமும், திருமால் பன்றி உருவமும் கொண்டு மேற்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாகக் கூறப்படுவது யாதெனில் பரம்பொருளின் அடியையும் முடியையும் காண முடியாதென்பதாகும்.

இந்நிகழ்ச்சியை ஆய்வுக்கு உட்படுத்திய கைலாசபதி அடிமுடி தேடுவதென்பது ஒருபொருளின் காரண காரியத்தை அறியமுடியாது என்று கூறுகிறது. ஆனால் அது ஒரு கால உலக வழக்கு, ஆனால் உண்மையில் எல்லாப் பொருட்களையும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ள மனிதன் முயன்று கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்பதே உண்மை என்று கூறுகிறார்.

அன்னபட்சியையும், பன்றியையும் கடவுள்கள் மாற்று உருவங்களாகக் கொண்டு கூறிய செய்தி வழக்கொழிந்து விட்டதாகக் கூறுகிறார் கைலாசபதி. மேலும்,

“ஓயாத உழைப்பாலும் உறுதியாலும் உண்மையை

உணர்தல் கூடும் என்ற மெய்மையை நிலை நாட்டுவோம்”

(க. கைலாசபதி, அடியும் முடியும், ப.51)

என்று கூறுகிறார்.

அவதாரங்கள்

வைணவக் கடவுளான திருமால் உலகையும், மக்களையும் காக்கப் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவற்றுள் ஆறு அவதாரங்கள் மனித உருக்கொண்ட அவதாரங்களே ஆகும். ஆனால் மீதி நான்கு அவதாரங்கள் விலங்கு உருக்கொண்ட அவதாரங்களாகும். அவற்றுள் முதலாவது மீன் உருக்கொண்ட மச்சாவதாரம்.

“முன்னொரு காலத்தில் பிரளயம் தோன்றியது
அதன் விளைவாக பிரம்மதேவன் சதுர்வேதங்களையும்
பறிகொடுத்துவிட்டார். அப்பொழுது விஷ்ணு பகவான்
மச்சாவதாரம் எழுந்தருளினார்”.

(சி. முத்துப்பிள்ளை, திருமால் தசாவதாரங்கள், ப.5)

என்று மச்சாவதாரம் எடுத்ததற்கான காரணத்தை விளக்குகிறார் ஆசிரியர். இக்கதையில் சோமுகாசுரன் என்றொரு அரக்கன். அவன் குதிரை முகம் கொண்டவன் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. அவன் பிரளய சமயத்தில் பிரம்ம தேவர்களின் படைப்புத் தொழிலுக்கு ஆதாரமான வேதங்களைக் கவர்ந்து வந்து ஒளித்துவிட்டால் இனிப் பிரம்மனால் யாரையும் படைக்க முடியாது. மேலும் இப்பிரளயத்தால் தேவர்களும், முனிவர்களும் மடிவார்கள். இனி அசுரர் குலமே அமைதியாக ஆட்சி செய்யும் என்று கருதி அவ்வாறு செய்தான்.

அதாவது பிரம்மன் உறங்கும் காலமே பிரளய காலமாகும். ஆகையால் திருமாலின் கட்டளைப்படி தேவர்களும் முனிவர்களும் தானிய விதைகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு படகில் ஏறிக்கொண்டனர். அப்படகு திருமால் எடுத்த மச்சாவதாரமான மீனின் கொம்பில் கட்டப்பட்டிருந்தது. அத்தேவர்களையும், முனிவர்களையும், விதைகளையும் காப்பதற்காகவே அவர் மச்சாவதாரம் எடுத்தார். ஆனால் அதே சமயம் பிரளயத்தைப் பயன்படுத்தி வேதங்களைத் திருடி கடலுக்கடியில் ஒளித்து வைத்த சோமுகாசுரனையும் வதம் செய்து கொன்றனர்.

மேலும் பிரம்மன் விழித்தெழுந்ததும் வேதங்கள் இல்லாததைக் கண்டு, இனி தான் எவ்வாறு படைப்புத் தொழிலைச் செய்வேன் என்று வருத்தமுற்றிருந்தார். அப்பொழுது திருமால் அன்ன வடிவம் எடுத்து பிரம்மனுக்குப் படைப்புத் தொழிலை ஒதினார். இவ்வாறாக இக்கதையில் மூன்று உயிரினங்கள்

வருகின்றன. மீன் மற்றும் அன்ன உருவங்களைத் திருமால் எடுத்தார். ஆனால் அசுரன் ஒருவனும் குதிரை முகம் கொண்டவனாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறான். இவ்வாறு இக்கதையில் மூன்று விலங்குகள் காணப்படுகின்றன.

அதற்கு அடுத்ததாக அவர் எடுத்த அவதாரம் ஆமை வடிவங்கொண்ட கூர்ம அவதாரம். தூர்வாச முனிவருக்குக் கிடைத்த மகாலட்சுமியின் பிரசாதமான மாலையைத் தேவேந்திரனின் பட்டத்து யானையாகிய ஐராவதம் தனது துதிக்கையால் எடுத்துக் கீழே வீசியெறிந்து காலால் தேய்த்து விட்டது. இதைக்கண்டு கோபமுற்ற தூர்வாசர் இட்ட சாபத்தின் பயனாகக் கற்பகத்தரு, காமதேனு, சிந்தாமணி முதலிய தேவபோகச் செல்வங்கள் எல்லாம் திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்று மூழ்கிவிட்டன.

இதன் விளைவாகத் துன்புற்ற தேவர்கள் பிரம்மனுடன் சென்று திருமாலிடம் அபயம் வேண்டினர். அப்பொழுது மேருமலையை மத்தாகவும் வாசுகிப் பாம்பை வடமாகவும் கொண்டு தேவர் ஒரு பக்கம் அசுரர் ஒரு பக்கம் நின்று பாற்கடலைக் கடைந்தால் தேவலோகச் செல்வங்கள் திரும்பக் கிடைக்கும் என்று கூறினார். அவ்வாறு பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது வாசுகி பாம்பு வலி தாங்காமல் விடத்தைக் கக்கிய பொழுது தலைப்பக்கம் இருந்த அசுரர்கள் சோர்வடைந்தனர். இதனால் ஒரு பக்கம் வலிமை குன்றியதால் மலை தடுமாறி இடம்பெயரத் தொடங்கியது. இதனால் வாட்டமுற்ற தேவர்கள் மீண்டும் திருமாலை வேண்டியபொழுது அவர் அவர்களுக்கு உதவி புரிந்தார்.

“அவர்களது முறையீட்டைக் கேட்டறிந்த மகாவிஷ்ணு உடனே மிகப் பெரிதான ஆமையின் உருவத்தை எடுத்தருளினார். பாற்கடலுள் புகுந்து நிலை குலைந்து நின்ற மந்திரமலைக்குக் கீழ் சென்று, அதனைத் தன் திருமுதுகில் ஏற்றுத் தாங்கினார். மலையாகிய மத்து நேராக நின்றது”

(மேலது ப.20)

இவ்வாறு மகாவிஷ்ணு தேவர்களைக் காத்தருளினார் என்று கூறுகிறது. மேற்கண்ட புராணச் செய்தி. இக்கதையினுள் யானை, ஆமை ஆகிய இரண்டு விலங்கினங்களைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

வராக அவதாரத்தையும் திருமால் எடுத்தருளினார். இது பன்றி வடிவம் கொண்டது. இரண்யாட்சன் என்னும் அசுரன் உலகினை ஒரு பாய் போல் சுருட்டி கடலுக்கு அடியில் சென்று மறைத்து விட்டான். இதனால் கோபமுற்ற விஷ்ணு அவனைச் சம்ஹாரம் செய்து பன்றி உருக்கொண்டு உலகத்தைத் தன் கொம்புகளால் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார். அப்பொழுது பூமாதேவி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்ததாகக் கூறுகிறது இப்புராணக் கதை. மேலும் இரண்யாட்சனின் சகோதரன் இரண்யகசிபு என்பவன் பெரும் தவ வலிமை கொண்டான். அவன் பிரம்மனை நோக்கி தவம்புரிந்து பல வரங்களைப் பெற்றிருந்தான்.

“தேவனே! தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும் வேறு யாராலும் நான் இறத்தல் கூடாது. எவ்விதப் படைகளாலும் நீராலும், நெருப்பாலும், மண்ணாலும், விண்ணாலும் வலியாலும் நான் இறத்தல் கூடாது. எந்த விலங்காலும் நான் சாதல் கூடாது. இரவிலோ பகலிலோ எனக்குச் சாவு நேரக்கூடாது. அவற்றிற்கெல்லாம் நான் ஒருவனே தலைவனாக இருத்தல் வேண்டும்”.

(மேலது ப.29)

என்பன போன்ற வரங்களைப் பெற்றிருந்தான். ஆகையால் அவன் மிகுந்த செருக்குடன் அனைத்து மக்களும் அவனையே வணங்க வேண்டுமென்று ஆணையிட்டிருந்தான். ஆனால் அவனது மனைவி லீலாவதி சிறந்த திருமால் பக்தை. அவளைத் தேவேந்திரன் கவர்ந்து சென்றான். அப்போது அவ்வழி வந்த நாரதமுனி தேவேந்திரனின் தவறை எடுத்துக் கூறி அவளை மீட்டு வந்தார். அப்போது அவருக்குத் திருமாலின் பெருமைகளை உபதேசித்து வந்தார்.

லீலாவதி அப்பொழுது கர்ப்பமுற்றிருந்ததால் அவளது கருவில் உள்ள குழந்தை அவ்வுபதேசங்களைக் கேட்டது.

லீலாவதிக்கு ஒரு ஆண் மகன் பிறந்தான் அவனுக்குப் பிரகலாதன் என்று பெயரிட்டான். அவன் தனது தந்தைக்கு எதிராக நாராயண நாமத்தையே கூறிவந்தான். அப்போது கோபமுற்ற இரணியன் எங்கிருக்கிறான் உன் கடவுள் என்று கேட்க அவன் எங்கும் இருப்பான் தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலும் இருப்பான்” என்று கூறினான் பிரகலாதன். அதனைக் கேட்டு ஒரு தூணைப் பிளந்தான் இரணியன். அதிலிருந்து ஒரு நரசிம்ம உரு வெளிவந்து இரணியனை வதம் செய்தது. இக்கதை பரவலாக அனைவரும் அறிந்த புராணக் கதையாகும். இவ்வாறு புராணக் கதைகளில் விலங்குகள் உருக்கொண்டு கடவுள் மக்களைக் காத்தனர் என்று இந்து மதத்தினரிடையே கருதப்பட்டு வந்தது.

இவ்வாறு புராணக்கதைகள் மட்டுமின்றிக் குழந்தைகளுக்காக கூறப்படும் நன்னெறிக் கதைகள் முழுவதும் விலங்குகளை மையமாகக் கொண்டு கதை புனைந்து கூறப்படுகின்றன. சிறப்பாக, காக்கை-நரி கதை, ஓநாய், சிங்கம், முயல், கொக்கு, யானை போன்ற விலங்குகளைக் கொண்ட கதைகள் குழந்தைகளுக்குச் சுவையூட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு மனிதனது பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் எல்லா நிலைகளிலும் விலங்குகளும் இடம்பெற்று வருகின்றன.

மனிதத் தொழில்களில் விலங்குகள்

மனிதனின் முதல் தொழிலான வேட்டையாடுதலில் இருந்தே அவனுக்குத் துணையாக விலங்குகளைப் பழக்கிக் கொண்டான் மனிதன். காடுகளில் முயல்களைப் பிடிப்பதற்கு வேட்டை நாய்களைப் பயன்படுத்தினான்.

விவசாயம்

மனிதன் முதன் முதலில் பயிர் செய்த பொழுது கால்நடைகள் அவனுடன் துணைநின்றன. காளைகள் மற்றும் பசுக்களைக் கொண்டு உழவு செய்து, விதைத்து அறுவடை செய்தான். மேலும் விவசாயம் நன்கு வளர்ச்சியடைந்த காலத்தில் யானை கட்டிப் போரடிக்கப்பட்டதென்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. அறுவடை செய்யப்பட்ட பொருட்களைக் கொண்டு செல்லவும் எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இன்றுவரை கால்நடைகளின் கழிவுகள் நிலங்களை வளப்படுத்தும் சிறப்பான உரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

போக்குவரத்து

மனிதன் ஓரிடத்தில் தங்கி வாழப் பழகிய காலத்திலும் பயணம் மேற்கொள்ள குதிரைகளைப் பயன்படுத்தினான். பின் வளர்ச்சியடைந்த காலக்கட்டத்தில் குதிரைபூட்டிய வண்டிகள், எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தினான். நீண்டதொரு காலம் விலங்குகள் மனிதன் பயணத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இதில் மேலும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் வெவ்வேறு சீதோஷண நிலையுள்ள பகுதியில் வாழும் மக்கள் அங்குத் தங்களுக்கு பயன்படுகின்ற வகை விலங்குகளைப் பழக்கப்படுத்தினான்.

பாலைவனத்தில் மக்கள் பயணம் செய்ய ஒட்டகங்களைப் பயன்படுத்தினர். பாலைவனம் வாழ்மக்களுக்கு ஒட்டகம் பெருந்துணையாக அமைகிறது. தண்ணீர் இல்லாதபோது அப்பயணிகள் ஒட்டகத்தைக் கொண்டு அதன் தண்ணீர் பையிலுள்ள தண்ணீரை அருந்துவர். மேலும் பனிப்பிரதேசங்களிலுள்ள மக்கள் தங்களது பயணத்திற்கு "ஸ்லெட்ஜ்" எனப்படும் நாய்கள் பூட்டிய வண்டியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்நாய்கள் பனிப்பிரதேச வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப

அடர்த்தியான முடிகளைப் பெற்றிருக்கும். இதுபோன்று விலங்குகள் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து மனிதனின் போக்குவரத்துக்குப் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

போர்கள்

மனிதன் குழுக்களாக வாழ்ந்தபோது பிற குழுக்களுடன் போரிடும்போது குதிரைகளைப் பயன்படுத்தி வெற்றி கொண்ட குழுக்களிடமிருந்து ஆடு, மாடு, குதிரை போன்ற விலங்குகளைக் கவர்ந்து வந்தனர். அக்காலத்தில் போர்களின் நோக்கம், இக்கால்நடைகளைக் கவர்வதாகவே பெரிதும் இருந்தது. அதன்பின் மன்னர்கள் போரிட்ட பொழுது குதிரை மற்றும் யானைகளைப் படைகளாகப் பயன்படுத்தும் வகையில் பெரிய அளவினவாக வைத்திருந்தனர். இவற்றைப் பல சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

“முனைத் தெவ்வர் முரண் அவியப்
பொர குறுகிய நுதி மருப்பின் நின்
இனக் கயிறு செலக் கண்டவர்
மதிக்கதவம்எழுச் செலவும்
பிணன் அழுக் கக்களன் உழக்கிச்
செலவு அசைஇய மறுக்குளம்பின் நின்
இனநல் மாச்செலக் கண்டவர்” (புறம் 98)

போர்முனையில் பகைவர் அழியுமாறு போரிட்டதால் தேய்ந்து முனை மழுங்கிய தந்தங்களை உடைய உன் யானைக் கூட்டங்கள் செல்லக் கண்ட பகைவர்கள் தங்களுடைய மதில் வாயிற்கதவுகளையும் அவற்றிற்கு இடும் கணைய மரங்களையும் புதியனவாக அமைப்பதற்குப் பழையனவற்றை நீக்குகின்றனர். பிணங்கள் அழுந்துபடுமாறு போர்க்களத்தை உழக்கிச் செய்வதால் வருந்தியனவும் குருதிக்கறை படிந்த குளம்பினை உடையனவுமான

உன் நல்ல குதிரை இனங்கள் செல்லக்கண்ட பகைவர்கள் கிளைத்த வேல முட்களாய் காட்டரணின் வாயில்களை அடைக்கின்றனர் என்று கூறும் இப்பாடல் மூலம் யானைகளும் குதிரைகளும் போர்த்தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன என்பதை அறியலாம்.

மனிதனது மிகக் கடினமான தொழில்களில் அவனுக்குப் பெருந்துணையாக இருந்தது யானைகள் ஆகும். தொடக்கத்தில் பெரிய அளவிலானத் தொழிற் பிரிவினைகள் தோன்றியபோது அளவில் பெரிய வேலைகளைச் செய்தன. அதிகப் பாரம் சுமக்கும் தன்மை கொண்ட யானைகள் பெரிய மரங்களை இழுக்கவும் பெரும் கற்களை இழுக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. யானைகளின் தந்தம் மிகுந்த வலிமையுடையன. ஆகையால் தந்தத்தின் உதவி கொண்டு எளிமையாக மரங்களைச் சுமக்கப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு கோவில்கள், கட்டிடங்கள், குளங்கள் வெட்டுதல் போன்ற பணிகளுக்கு அக்காலத்தில் பெரிதும் யானைகளே பயன்படுத்தப்பட்டன. மேலும் காட்டு யானைகளைப் பிடித்துப் பழக்குவது மிகவும் சுவையான நிகழ்ச்சியாகும். வள்ளுவர் ஒரு செயலால் மற்றொரு செயலைச் செய்வதற்கு உவமையாக,

“நனைகவுள் யானையால் யானை யாத்தற்று” (குறள் 678)

என்று பழகிய யானையைக் கொண்டு புதிய காட்டு யானைப் பிடிப்பதைக் கூறுகிறார்.

யானையைப் பிடிக்கும் பொழுது அவை காட்டில் நடமாடும் இடங்களில் பெரிய பள்ளங்களை வெட்டி அதன்மேல் மெல்லிய மூங்கில்களைப் போட்டு அதன்மீது மணலையும் காய்ந்த சருகுகளையும் போட்டு மூடிவிடுவார்கள். அப்பள்ளத்திற்குப் “பயம்பு” என்று பெயர். அப்பயம்புக்கு அருகில் பழகிய யானை ஒன்றைக் கட்டி வைப்பர். அதனைக் கண்ட காட்டு யானை தனது இனத்தைக் கண்டு அதன் அருகில் வரும்போது அம்மூங்கில்கள் முறிந்து யானைப்பள்ளத்தில்

விழுந்து விடும். பின்பு சிலநாள் கழித்து அது வலிமை இழந்த நிலையை அடைந்தவுடன் அதைப்பிடித்து கொண்டு வந்து தொழிலில் பழக்குவர்.

ஆனால் யானை மிக வலிவுடையதாக இருந்தால் தனது தந்தத்தால் அப்பள்ளத்தைக் குத்திக் குத்திச்சரிவான பாதையை ஏற்படுத்தி மேடேறி வந்து விடும். இத்தன்மையை விளக்கும் பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

“மாப்பயம்பின் பொறை போற்றாது

நீடு குழி அகப்பட்ட

பீடு உடைய னறுழ் முன்பின்,

கோடு முற்றிய கொல்களிறு

நிலை கலங்கக் குழிகொன்று

கிளைபுகலத் தலைக்கூடியாங்கு

(புறம் 17)

மேற்கூறிய பாடல் ஓர் ஆண் யானை பரம்பினில் இருந்து தனது வலிமையால் அப்பள்ளத்தைக் குத்திச் சரித்து அதன் வழியாக வெளியே வந்து தனது இனத்தினைச் சேர்ந்தமையை விளக்குகிறது. இப்பாடல்

விலங்குகளைப் பழக்கித் தமக்குப் பணி புரிய வைத்த மனிதனின் சாதனையில் யானையைப் பழக்கி அதன்மூலம் பெரிய அளவிலான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டது மிகவும் முக்கியமான செயல்பாடாகும்.

தூது செல்லுதல்

பண்டைக்காலத்தில் மன்னர்கள் ஒருவருக்கொருவர் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளப் பயன்படுத்தப்பட்டவை புறாக்கள் ஆகும். மேலும் இலக்கியங்களில் அன்னம், நாரை, கிளி, போன்ற பறவைகள் தூது

செல்பவையாகக் கருதப்பட்டன. கிளி பேசும் தன்மை கொண்டது. ஆகையால் அதனைத் தூதாக அனுப்பும்போது அது தனது தலைவியது மனநிலையை அழகாகத் தனது வாயாலேயே கூறும். ஆகையால் கிளி தூது செல்லச் சிறப்பான பறவை என்று கூறப்படுகிறது. மேலும் அன்னப்பறவை பாலுடன் நீரைக் கலந்து வைத்தால் பாலை மட்டும் பிரித்து உண்ணும் சிறந்த தன்மை கொண்டது ஆகையால் தூது செல்ல அன்னப்பறவையின் கூருணர்வு சிறப்பாக அமையும் என்று இலக்கியங்களில் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு ஊடகப் பரிமாற்றம் என்று அழைக்கும் வேலையை அன்று நடைமுறையில் புறாக்களும் இலக்கியங்களில் பிற பறவைகள் செய்துள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

மனித சமூகத்தில் விலங்குகளும் உண்டு. எனினும் விலங்குகளால் தனியொரு சமூகமாக மனிதனைப்போல் வாழ முடியாது. இருந்தபோதிலும் சமூகமாக வாழத் தொடங்கிய மனிதர்களுடன் இருந்ததனால் அவை அடைந்த அனுகூலங்கள் அதிகம். அதேவேளையில் அவை மனிதனுக்கு அளித்த நன்மைகளும் மிக அதிகம். பிரபஞ்சத்தில் தனியானது என்று எதுவும் இல்லை. அவ்வாறு தனிமைப்படுத்தப்பட்டால் அவை இல்லாமலே போகும். அதுபோலவே விலங்குகள் தங்களுக்குள்ளும் மனிதர்களுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தே வந்துள்ளன. காட்டில் இருந்த விலங்குகளைப் பழக்கி இன்று மனிதன் புரிந்துள்ள சாதனைகள் ஏராளம். அவ்வாறு மனிதன் வாழ்வதே கட்டாயம் ஆகும். அதில் விலங்குகள் மனிதர்களுடன் இணைந்து தங்களது துணையை அளித்து வருகின்றன.

இயல் முன்று

இலக்கியங்களில் விலங்குகள்

இயல் முன்று

இலக்கியங்களில் விலங்குகள்

சங்க காலந் தொட்டுப் பெரிய அளவிலான இலக்கியப் பரப்பு தமிழில் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களுக்கு முன்பும் தமிழில் இலக்கியங்கள் இருந்துள்ளமைக்கு குறிப்புகள் கிடைப்பினும், அவை இன்னவை என்று கூறும்படியான உறுதியான சான்றுகள் மிகக் குறைவாகவே கிடைக்கின்றன. இன்று கிடைக்கப்பெறும் தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் விலங்குகள் இடம்பெற்றே வந்துள்ளன. சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பாகவும் புலவர்களின் சமூக விருப்பங்களாகவும் அமைவன இலக்கியங்கள். விலங்குகள் மனித சமூகத்தில் இரண்டற கலந்துள்ளன. ஆகையால் இவ்விலங்குகள் இலக்கியங்களில் இயல்பாகவே இடம்பெறுகின்றன. அவ்வாறு இலக்கியங்களில் விலங்குகள் இடம்பெற்றுள்ளமையை பொதுவாக ஆராய்வதாக அமைகிறது. பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கை முறை, பொருளாதார அமைப்பு, சமூக கட்டமைப்பு போன்றவற்றை அறிய தமிழில் கிடைக்கப் பெறும் முதல் நூல் தொல்காப்பியம் ஆகும். இந்நூல் ஓர் இலக்கண நூலே எனினும் கூட அந்நூலுக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்து எழுதப்பட்டுள்ளது. அவ்விலக்கியங்கள் கிடைக்கப்பெறாத நிலையில் அவற்றில் காணப்பட்ட பொருண்மைகள் எல்லாப் பரிமாணங்களிலும் (dimension) தொல்காப்பியம் விளக்குவதால் எண்டு தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதற்கு அடுத்ததாகக் கிடைக்கப்பெற்ற நூல்கள் சங்க இலக்கியங்கள். அவை பின்வரும் இயல்களில் விரிவாக ஆராயப்படுவதால் அவற்றைத் தவிர்த்த தமிழ் இலக்கியங்கள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதற்கு அடுத்ததாகக் கிடைக்கப் பெற்ற நூல்கள் சங்க

No (for office use only)

Form and returned) ■

Application Number

674043



ifying Examination Passed

er	Month	Year
----	-------	------

இலக்கியங்கள் மேலும் தமிழ் இலக்கியங்கள் முழுவதும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. அவ்வக் காலங்களில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் விலங்குகள் கையாளப்பட்டுள்ள தன்மையை ஆய்வு செய்வதற்குத் துணை நிற்கும் இலக்கியங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியத்தில் விலங்குகள்

பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல் முறையில் அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகியவை புறம் எனவும், மக்களின் காதல் வாழ்க்கை அகம் எனவும் குறிக்கப்பட்டிருந்தமையைத் தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது. அகம்-புறம் ஆகிய இரு பொருள்களையும் கொண்டு பாடல் புனையும் இலக்கணத்தைப் பொருளதிகாரம் கூறுகிறது. இவ்விரண்டு பொருள்களையும் விளக்க மேலும் மூன்று பொருள்களைக் கூறுகிறது. அவை முதல், கரு, உரி என்பன.

இதனை,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”

(தொல்பொருள்-3)

என்றும் நூற்பா விளக்குகின்றது. இந்நூற்பாவிற்கு உரை கூறிய இளம் பூரணர், பாடலுடன் பயின்ற பொருள் மூன்று என ஒதி அவற்றுள் உரிப்பொருள் என ஒன்றை ஒதினமையால், புறப்பொருளும் உரிப்பொருளுமாகியவாறு கண்டு கொள்க எனக் கூறுகிறார். இதன் மூலம் முதல் கரு உரிப்பொருட்கள் அகம் புறம் ஆகிய இரு பொருட்களையும் விளக்குவனவாக அமைகின்றன.

கருப்பொருட்கள்

மூன்று பொருட்களில் ஆய்வுக்குத் தேவை கருப்பொருள்கள். அக்கருப் பொருட்களாவன தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புல், பறை, செய்தி, யாழின் பகுதி ஆகியவையாகும்.

இதனை,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப” (தொல்பொருள் 20)

என நூற்பா உணர்த்துகிறது. இக் கருப்பொருட்கள் வழி, குறிப்பாக மா, புள் ஆகிய உயிரினங்கள் வழியும் உணவாக அமையும் உயிரினங்கள் வழியும் எவ்வாறு அக புற உணர்வுகள் கூறப்பட்டுள்ளன என்பது இங்கு ஆராயப்படுகிறது.

அக, புற ஒழுக்கங்களைக் கூறும்போது அந்தந்தத் திணைக்குரிய பொழுதுகள் மயங்கி வேறு திணைக்குரிய பொழுதுகளாக அமையலாம். ஆனால் அந்தந்தத் திணைக்குரிய நிலங்கள் தம்முள் மயங்குதல் இல்லை என்றும் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். மேலும் கருப்பொருட்கள் தம்முள் மயங்கும் என்றும் கூறுகிறார்.

இதனை,

“உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே” (தொல்பொருள் 15)

என்னும் நூற்பாவில் உரிப்பொருட்கள் அல்லாத முதல், கருப் பொருட்கள் மயங்கும் என்றும், முதல் பொருட்களுள் பொழுது மட்டுமே மயங்கும் என்றும் கூறியுள்ளார். கருப்பொருட்களாகிய உயிரினங்கள் அவ்வந் நிலங்களுக்கே

உரியனவாக அமையாது என்பதையும் அது எந்நிலத்தில் இருப்பதாக இலக்கியம் கூறுகிறதோ அந்நிலத்திற்கே உரியனவாகக் கருத வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்”

(தொல். பொரு. 21)

இந்நூற்பாவிற்குப் பொருள் கூறும்போது இளம்பூரணர் “வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்” (மரபு 112) என்பதனால் சிறுபான்மை ஏனையவும் வந்தவழி கண்டு கொள்க. இவ்வாறு வருவன திணை மயக்கம் அன்றென்றவாறு என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் பூவும் புள்ளும் தவிர இன்ன பிற கருப்பொருட்களும் எந்த நிலத்தில் உள்ளனவாகக் கூறப்படுகின்றனவோ அந்நிலத்திற்குரியதாகவே அதனைக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இலக்கியங்களில் இன்ன இடத்தில் இன்ன காலத்தில் இன்ன உணர்வு இன்ன பின்னணியில் நடைபெறுவதாகக் கூறப்படும் பொழுது அப்பின்னணியாக அமைபவை கருப்பொருட்கள் எனின் உயிரினங்களும் அப்பின்னணியாக அமையும் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் அவ்வுயிரினங்கள் எந்நிலங்களுக்கு உரியனவாக இருந்தபோதிலும் இலக்கியங்களில் எந்த நிலங்களில் குறிக்கப்படுகின்றனவோ அந்நிலங்களுக்குரியனவாகவே கருத வேண்டும் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

உள்ளுறை

கவிஞர்தான் கூறவந்த பொருளைக் கருப்பொருட்களினுள் உள்ளுறுத்துக் கூறுவதே உள்ளுறை எனப்படும். இவ்வுள்ளுறை நேரடியாகப் பொருளை

உணர்த்தாமல் அப்பாடலில் காணப்படும் கருப்பொருளுடன் இணைத்துப் பார்க்கும்பொழுதே பொருள் கிடைக்கும்படி கூறப்படும் உவமம் உள்ளுறை உவமம் என்றும் ஏனை உவமம் என்றும் இரு வகைப்படும். இவ்விருவகை உவமமும் கருப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உணர்த்தப்படும். மேலும் உள்ளுறை உவமம் தெய்வம் தவிந்பிற கருப்பொருட்களை இடமாகக் கொண்டே கூறப்படும்.

இச்செய்திகளை முறையே,

“உள்ளுறுத்து இதனொடு ஒத்துப் பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்” (தொல்பொருள் 51)

“உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்
தள்ளாது ஆகுந் திணையுணர் வகையே” (தொல்பொருள் 49)

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம் எனக்
கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோரே” (தொல்பொருள் 50)

என்னும் நூற்பாக்கள் வழி அறியலாம்.

“கழனி மாஅத்து விளைந்துஉரு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்
எம்இல் பெருமொழி கூறி, தம் இல்
கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல,
மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே” (குறுந் 8)

இப்பாடலில் குறிப்பிடப்படும் “பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்” என்ற பாடலில் உள்ளுறை உவமம் பயின்று வந்துள்ளது. இது மருத நிலத்துப் பாடல் என்பதை அந்நில உயிரினமாகிய வாளை அடும். அக்கருப்பொருளைக் கொண்டு அவ்வூரின் பரத்தையரின் பண்பினைக் கூறுகிறார். தலைவியர்க்குரிய தலைவரைக் கிடைத்த பொழுதெல்லாம் இன்பம் நுகரும் பரத்தையரைக் கிடைத்த

பொழுதெல்லாம் பழத்தைக் கவ்வும் வாளை மீனுக்கு உவமையாகக் கூறுகிறார். கருப்பொருட்களில் ஒன்றாகிய வாளை என்னும் உயிரினம் இங்கு உள்ளுறை உவமமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு கருப்பொருளில் காணப்படும் உள்ளுறையைக் கண்டறிந்து பொருள் கொள்ளவில்லையெனின் புலவர் கூறவந்த பாடலின் பொருளை முழுமையாக உணரமுடியாது. மேலும் உள்ளுறையாகவும் ஏனை உவமமாகவும் பயன்படுத்தப்படும் கருப்பொருட்களின் வழியேதான் அப்பாடல் எத்திணைக்கு உரிய பாடல் என்பதையும் அறியமுடியும்.

கருப்பொருட்களாகிய உயிரினங்களும் உள்ளுறை உவமம்போல் ஏனை உவமங்களையும் விளக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை,

“மாசு அறக் கழீஇய யானை போலப்

பெரும் பெயல் உழந்த இரும்பிணர்த் துறுகல்

... ..” (குறுந். 13)

என்னும் பாடல்மூலம் தூய்மையாகக் கழுவப்பெற்ற யானைபோல பெரு மழையினால் கழுவப்பெற்ற பெரிய துறுகல் என்ற உவமை ஏனை உவமத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது. யானைத் துறுகல்லுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் கருப்பொருளாகிய யானை என்ற உயிரினம் மூலம் ஏனைய உவமம் விளக்கப்பட்டுள்ளதை மேற்கூறிய பாடலில் அறியமுடிகிறது.

இறைச்சி

இறைச்சி என்பது உரிப்பொருள்களுக்குப் புறமாக அமைவது. அதாவது உரிப்பொருளுக்குப் புறமாகிய கருப்பொருள்களாக அமைவது. ஓர் உரிப்பொருள்

நிகழ்ந்ததைக் கூறப் பயன்படும் பின்னணியான நிகழ்ச்சிகளையும் சுட்டுவதாகும்.
இதனை,

“இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே” (தொல்பொருள் 225)

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். மேலும்

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரளவின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந். 3)

இப்பாடலில் புணர்தலாகிய உரிப்பொருளுக்குப் புறமான அதாவது பின்னணியான கருப்பொருள்களை உணர்த்துவது தலைவனின் நாட்டை உணர்த்த மலைப்பகுதியில் பெரிய தேனை வண்டுகள் தொகுத்தற்கு இடனாகிய நாடு என்று கூறுவதன் மூலம் இறைச்சிப் பொருளை உணர முடிகிறது.

இறைச்சியின் மூலம் இரண்டு பொருள் உணர்த்தப்படுவதும் உண்டு. ஒரே பொருள் நேர் பொருள் ஒன்றையும் மறைபொருள் ஒன்றையும் உணர்த்துமாறு அமைவதும் இறைச்சி ஆகும். இந்நிகழ்வும் கருப்பொருள்களிலேயே நிகழும்.

“ஒன்றேன் அல்லென் ஒன்றுவென் நின்றத்துப்

பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை

குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்

நின்று கொய்ய மலரு நாடனொடு

ஒன்றேன் தோழி ஒன்றினானே” (குறுந். 208)

இப்பாடலில் “பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை” என்ற வரியில் இறைச்சிப் பொருள் இடம்பெற்று உரிப்பொருளுக்குப் புறமாய் அமைந்து அந்நாட்டின்

தன்மையை உணர்த்தும் கருப்பொருளாய் அமைந்தது. இது நேர்பொருளாக வந்த இறைச்சி. மற்றொரு பொருளாவது, தலைமகளின் சுற்றத்தாருள் வரைவுக்குச் சிலர் உடன்பட்டும், சிலர் உடன்படாமலும் தலைவனை அவமதித்ததால், முன்பு கடினமாக இருந்த தலைமக்களின்வரைவு தற்போது உடன்போகித் தலைவி வரைவு கொள்ளத் துணிந்ததால் எளிதாக அமைந்துவிட்டது என்பதாகும். இதனை உணர்த்தலைப் பொறாத களிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை குறமகளிர் தங்கள் கூந்தலில் சூட எளிமையாகப் பூ கொய்யும் வண்ணம் தாழ்ந்து நிற்கிறது என்று அப்பாடலில் மறைமுகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இறைச்சி இருபொருள்களில் வரும் என்று கூறுகிறது தொல்காப்பியம்.

இதனை,

“இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமாறனவே

திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே” (தொல்காப்பியம் 226)

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் உணரலாம். மேலும் தலைமக்களின் அன்பினைச் சுட்டக் கருப்பொருட்களின் அன்பினைச் சுட்டும்பொழுதும் இறைச்சிப்பொருள் அமையும்.

இதனை,

“அன்புறு தகுவன இறைச்சியிற் சுட்டலும்

வன்புறை யாகும் வருத்திய பொழுதே” (தொல்பொருள் 227)

என்ற அடிகளில் இறைச்சிப் பொருள்கண் சுட்டப்பெறும் என்பதைத் தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது. அன்புறும் தன்மை கொண்டவை கருப்பொருள்களுள் உயிரினங்கள் ஆகும். அவ்வுயிரினங்கள் இறைச்சிப் பொருளில் சுட்டப்பெறும் என்பதையும் கூறுகிறார்.

இதனை,

“உள்ளார் கொல்லோ - தோழி கள்வர்
பொன்புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்,
உகிசநுதி புரட்டும் ஓசை போல
செங்காற் பல்லி தன்துணை பயிரும்
அங்காற் கள்ளிஅம் காடு இறந்தோரே?” (குறுந்.16)

என்ற பாடலில் ஆண் பல்லி பெண் பல்லியை அழைக்கும் நிகழ்வு தலைமக்களுக்குத் தத்தமது இணையை நினைவூட்டுவனவாக அமைகிறது. இதுவும் ஓர் இறைச்சி ஆகும். இவ்வாறு இறைச்சி மூன்று நிலைகளில் பயின்று வருகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது. இம்மூன்று நிலைகளிலும் கருப்பொருட்களின் வழியே இறைச்சிப் பொருட்கள் உணர்த்தப்படுகின்றன. கருப்பொருட்களில் குறிப்பாக உயிரினங்களைப் பயன்படுத்தியும் இறைச்சிப் பொருள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளமையையும் உணர முடிகிறது.

இறைச்சி பற்றிய செய்தியைக் கற்பியலில் ஒரு செய்யுளில் கூறும்பொழுது, களவில் புணர்ந்து உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவி கற்பொழுக்கம் நடைபெறும் காலத்து, தான்முன்னர் இடைச்சுரத்தில் தலைவனுடன் கண்ட கருப்பொருளைப் பற்றியும் அவற்றின் செயல்பாடுகள் பற்றியும் தலைமகனிடம் அன்புறுத்தும் வண்ணம் கூறி அஞ்சுதலே தலைவனின் வினைக்கு அஞ்சும் அச்சமாகும் என்று கூறுகிறார்.

“புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோள் மனையிருந்து
இடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையும் சுட்டி
அன்புற தக்க கிளத்தல் தானே
கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்சமாகும்” (தொல்பொருள் 146)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது. குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் தலைவி பொரிந்த அடிமரத்தையுடைய ஓமை மரத்தின் பட்டைகளைக் காட்டு யானைகள் விரும்பித் தின்னும். காற்று மோதுகின்ற அம்மரத்தின் நெடிய கிளைகளில் உள்ள அசைகின்ற வற்றிய கொம்பில் ஏறி, ஓய்யென, தனிமையையும், வருத்தத்தையும் வெளிப்படுத்தும் குரலை உடையனவாய் ஆண் புறாக்கள், பெண் புறாக்களை அழைக்கும். இத்தகைய பாலை நிலத்தில் அமைந்த அழகிய குடிகளையுடைய சிற்றூரில் அவர் தங்கினாரோ என்று கூறுவதாக அமைந்தப் பாடலில் இறைச்சிப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இதிலும் கருப்பொருளாகிய யானை என்கிற உயிரினமே பயன்படுத்தப்பட்டு இறைச்சி பொருளை உணர்த்துவதை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தான் உடன்போகிய காலத்து நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளை எண்ணி தலைவனது பயணம் குறித்து அஞ்சம் பொழுது இறைச்சிப் பொருள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம்.

உயிரினங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் இறைச்சிப் பொருள் சுட்டப்பட்டள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

போரில் விலங்குகள்

அக்காலத்தில் போர்கள் ஒரு முறைமையில் நடைபெற்றன. பிற நாட்டின் மீது படையெடுக்க விரும்பும் மன்னன் முதலில் தனது படையுடன் சென்று அந்நாட்டின் பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து வருவான். கொண்டு வந்த பசுக்களை மீட்க வருவாரோடு சண்டை போட்டு அவற்றைப் பாதுகாப்பாகத்தம் ஊருக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பான். அவ்வாறு கொண்டு வந்த பசுக்களைப்பங்கீடு செய்தல், பங்கீடு செய்த பசுக்களை வேண்டி இரப்பார்க்கு, ஈதல் என்ற நடைமுறை இருந்ததைப் பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா வழி அறியலாம்.

“ ”

..... ஆகோள் பூசல் மாற்றே

நோயின்று உய்த்தல் நுவல்வழித் தோற்றம்

தந்துநிரை பாதிடு உண்டாட்டுக் கொடையென

வந்த ஈரேழ் வகையிற்று ஆகும்” (தொல்பொருள் 61)

வெட்சி என்னும் போர்த்துறையினுள் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுவது பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்தல். இதன் மூலம் பசுக்கள் அக்கால மக்களின் செல்வங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

“நறவுத் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்

பாசவல் இட்ட புன்கால் பந்தர்ப்

ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்நின்று

நிரையொடு வருஉம் என்னைக்

குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே” (புறம் 262)

என்னும் பாடலின்வழி உண்டாட்டு என்ற நிகழ்வை உணர முடிகிறது. இதில் உணவான ஆட்டுக்கிடாயும், போரில் ஆநிரையும் கவரப்பெற்றது அறியமுடிகின்றது. மேலும் உயிரினங்கள் போரின்போது பயன்பட்டுள்ள பான்மையை இலக்கியங்கள் எவ்வாறு எடுத்துரைக்கின்றன என்பதற்கும் இப்பாடல் எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது. பகைவர்களால் கவர்ந்து செல்லப்பட்ட பசுக்கூட்டத்தைக் மீட்டு வரும் பொருட்டு போரிட்டு வென்று தமது பசுக்கூட்டத்தை மீட்டல் என்பது கரந்தைத் துறையின் ஒரு நிகழ்வாகத் தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஆரமர் ஓட்டலும் ஆபெயர்த்துத் தருதலும்” (தொல்பொருள் 63)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா அடி விளக்குகிறது. இந்நிகழ்வைப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றின் வழி அறியலாம்.

“ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தர, பெயராது
இலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரந்து இருந்து
வல்வில் மறவர் ஒடுக்கம் காணாய் ;
செல்லல் ; செல்லல் ; சிறக்க, நின்உள்ளம்,
முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போலத்
தாவுபு தெறிக்கும் ஆன்மேல்
புடைஇலங்கு ஒள்வாள் புனைகழலோயே ! (புறம் 259)

காளைகளை உடைய பசுக் கூட்டம் தம் உடம்பில் தெய்வம் ஏறிய புலை மகளைப் போலத் தாவும், அப்பசுக் கூட்டத்தோடு சென்றவர்கள் அப்பசுக்கூட்டத்துக்கு உரியோர் மீட்க வருவர் என்று இலைகளால் மூடப்பெற்ற பெரிய காட்டின்கண் தலைமறைவாக இருந்து தாக்கும் வலிய வில்லையுடைய மறவரை எண்ணி அஞ்சாது மேலே செல்க என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ள பாடல் வழி “ஆபெயர்த்துத் தருதல்” என்ற கரந்தைத் துறையின் பகுதியை அறிய முடிகிறது. இரு படைவீரர்களும் பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்தலையும், மீட்டலையும் போரின் ஒரு செயல்பாடாகக் கொண்டுள்ளமையைத் தொல்காப்பியம் வழியும் சங்க இலக்கியங்கள் வழியும் அறிய முடிகிறது.

காதலில் விலங்குகள்

காதல் ஒழுக்கங்களைக் கூற அதற்கான பின்னணியை விளக்க வேண்டியது அவசியம். அத்தகைய பின்னணியாக அமைவது முதற்பொருளும், கருப்பொருளும். குறிஞ்சி நிலத்தில் காட்டுப்பகுதியில் நாரை இருக்கும் இடத்தில்

தலைமக்களின் காதல் ஒழுக்கம் நிகழ்வதாகக் கூறுவதே சிறப்பாய் அமையும். இந்நிகழ்வில் காட்டுப் பகுதி என்பது நிலமாகிய முதற்பொருளாகவும் நாரை என்பது கருப்பொருளாகவும் அமைந்து, உரிப்பொருளாகிய புணர்தலை விளக்குகின்றன. எந்த நிகழ்வுக்கும் இடமும் காலமும் உண்டு. அத்தகைய இடத்துடனும் காலத்துடனும் கூறப்படும் பொழுதே அச்செயல் பற்றி முழுமையாக அறியமுடியும். மேலும் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் அந்நிகழ்ச்சி நடைபெறும் பொழுது அங்கே இருப்பவையே கருப்பொருட்கள். இக் கருப்பொருட்களைச் சுட்டிக் கூறும்பொழுது அந்த இடம் பற்றியக் குறிப்பையும், அங்கு நிகழும் ஒழுக்கம் பற்றிய குறிப்பையும் முழுமையாக உணர முடியும்.

அக்கருப்பொருள்களில் ஒன்றாகிய உயிரினங்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு நடைபெறும் காதல் ஒழுகலாறுகளையும் அவ்வொழுகலாறு நடைபெறும் இடத்தையும் உணர்த்தும் பான்மை இங்கு ஆராயப்படுகிறது.

தலைமக்களின் களவு ஒழுக்கத்தில் முதல் நிகழ்வாகக் கருதப்படுவது காட்சி. தலைமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் காண்பது ஆகும். அவ்வாறு காணும் பொழுது தலைவியின் அழகைக் கண்டு தலைவன் ஐயம் கொள்வான். இவள் பெண்ணா அல்லது அணங்கா என்று ஐயுறுவான். அவனது ஐயத்தைத் தெளிவிப்பனவாகச் சில நிகழ்வுகள் நடைபெறும் இதனைப் பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகிறது.

“வண்டே இழையே வள்ளி பூவே

கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சமென்று

அன்னவை பிறவும் ஆங்கண் நிகழ

நின்றவை களையுங் கருவி என்ப” (தொல்பொருள் 92)

இதில் முதலாவதாகக் கூறப்படுவது ஓர் உயிரினமாகிய வண்டு. இவ்வண்டினைக் கொண்டு தலைவன் தலைவியைத் தெய்வமகள் அன்று மானுடப் பெண் என்பதை உணர்கிறான். எவ்வாறெனின் தலைமகள் தலையில் அணிந்துள்ள பூவில் வண்டுகள் சுற்றிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அவள் மானுடப் பெண் என்றும், தெய்வ மகளின் தலையில் உள்ள பூவை வண்டுகள் மொய்க்காது என்றும் அறிந்து கொள்வான். இவ்வாறு தலைவனது ஐயத்தைத் தெளிவுபடுத்த முதலில் பயன்படுவது ஓர் உயிரினமாகிய வண்டு என்பதை அறிய முடிகிறது. இலக்கியம் படைக்கும் பொழுது தலைமக்களின் முதல் சந்திப்பில் தலைவனின் ஐயத்தைத் தீர்க்க வண்டு பயன்படுவதாகக் கொண்டு படைத்தல் சிறப்பாக அமைவதால் அவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டது.

தலை மக்கள் ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்து, களவு ஒழுக்கம் மேற்கொள்வர். அத்தகைய களவுக் காலத்தில் தலைவிக்கு கூற்று நிகழும் இடங்கள் பலவற்றை விளக்குகிறது தொல்காப்பியம். இதில் குறிப்பாகத் தலைவன் வரும் வழியின் தன்மையைப் பற்றிக் கூறுதல் என்னும் கூற்று நிகழ்கிறது. இதனை,

“பொழுதும் ஆறும் புரைவ தன்மையின்

அழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணும்” (தொல்பொருள் 109)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா அடிகள் விளக்குகிறது. இவ்வாறு தலைவி துயருறும்பொழுது தலைவரின் இடைச்சுரத்தில் உள்ளதாகக் கருதப்படும் விலங்குகளின் தன்மையைப் பற்றிக் கூறுவதாகப் பாடல் புனைதல் மரபு. இம்மரபினை பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றின் மூலம் அறியலாம்.

“வளைவாய்ச் சிறுகிளி விளை தினைக் கடிஇயர்

செல்க” என்றோளே, அன்னை என, நீ

சொல்லின் எவனோ ? தோழி ! - கொல்லை

நெடுங்கை வன்மான் கரும்பகை உழந்த

குறுங்கை இரும்புலிக் கொலைவப் ஏற்றை

பைங்கட் செந்நாய் படுபதம் பார்க்கும்

ஆர் இருள் நடுநாள் வருதி ;

சாரல் நாட வாராயோ எனவே,

(குறுந். 141)

இப்பாடலில் தலைவன் வரும்வழியில் வலிமையுடைய யானையிடம் தோற்ற புலியானது நடு இரவில் செந்நாய் அகப்படும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து இருக்கும். அத்தகைய இடர் மிகுந்த சுரத்தினிடையே வரும் தலைவனைப் பகற்பொழுது வருமாறு அறிவுறுத்துவதாகத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாட்டு. இதுபோன்று வரும் வழியின்கண் விலங்குகளால் தலைவனுக்குத் துன்பம் நேரிடுமோ என அஞ்சியவிடத்து தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும் என்று கூறுகிறது தொல்காப்பியம். இதுபோன்ற சூழ்நிலையில் தோழிக்கும் கூற்று நடைபெறும். அதாவது தலைவன் வரும் வழியின் தன்மையையும் அங்குள்ள விலங்குகளின் தன்மையையும் கூறி தலைவனை விரைவாக மணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு உணர்த்தும் கூற்று தோழிக்கும் உரியன என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். இதனை,

“ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்” (தொல்பொருள் 112)

என்ற நூற்பா வரி விளக்குகிறது. இவ்வாறு களவுக் காலத்தில் தலைவிக்கும் தோழிக்கும் தலைவனது சுரத்தின் தன்மை பற்றியும், அங்குள்ள விலங்குகளின் தன்மை பற்றியும் கூற்று நிகழும் என்பதைத் தொல்காப்பிய நூற்பா அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதே போன்று கற்புக் காலத்துத் தலைவன் பொருள் தேடிப் பிரியும் போது தலைவியும் தோழியும் தலைவனது இடைச்சுரத்தில் காணப்படும் விலங்குகளை எண்ணி அஞ்சுவதாகவும் சங்க இலக்கிப் பாடல்கள் உரைக்கின்ற களவுக் காலத்தில் தலைவியைக் காணவரும் தலைவன் தேரிலும், யானையிலும், குதிரையிலும் ஊர்ந்து வருவான் என்று தொல்காப்பியம் கூறுவதன் மூலம்

அக்காலத்தில் வாகனங்களாக அவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் சிறப்பாக அவை காதலுக்காகப் பயன்பட்டுள்ளமையும் உணரமுடிகிறது. இதனை,

“தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும்

ஊர்ந்தனர் இயங்கலும் உரியா என்பர்” (தொல்பொருள் 209)

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் தேர், யானை, குதிரை இவற்றோடு தனியாக வருதலும் களவுக் காலத்தில் உண்டு என்பதை அறியலாம். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியும், தலைவியைப் பிரிந்த தலைவனும் பேசாதனவற்றைப் பேசவனவாகக் கருதியும், கேட்காதனவற்றைக் கேட்பனவாகக் கருதியும், செல்லாதனவற்றைச் செல்வனவாகக் கருதியும் தூதுவிடும் மரபு தமிழில் காணப்படுவதொன்று. தூது விடாமலும் அவற்றிடம் கூறுவதுபோல் பாடல் புனைவது அக இலக்கியங்களுக்கு மேலும் அழகு சேர்ப்பதாக அமைகிறது. இதனை,

“சொல்லா மரபினவற்றொடு கெழீஇச்

செய்யா மரபில் தொழிற்படுத் தடக்கியும்” (தொல்பொருள் 194)

என்னும் நூற்பா வரிகள் மூலம் அறியலாம். இதற்கு உரை கூறும்போது சொல்லா மரபின் ஆவன புள்ளும், மாவும், மரனும், கடனும், கானலும் செய்யா மரபாவன. தூதாச் சேறலும், வருதலும் உளபோலக் கூறும் அவை போல்வனவும் பிறவும் என்று கூறுகிறார். இதன்மூலம் புள்ளும் மாவும் ஆகிய உயிரினங்கள், தலைமக்களின் காதலின்போது சொல்வனவாகவும், செய்வனவாகவும் குறிக்கப்படுதலை அறியமுடிகிறது. இதனை,

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ

பயிலியது கெழீஇய நட்பின், மயில்இயல்

செறி எயிற்று, அரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ, நீ அறியும் புவே” (குறுந் 2)

என்ற பாடலில் கேட்கமுடியாத, சொல்லமுடியாத, செய்ய முடியாத இயல்பினையுடைய உயிரினமாகிய தும்பியிடம் தனது மனைவியின் கூந்தலைவிட வாசம் மிக்க மலர்களை நீ எங்காவது கண்டிருக்கிறாயா? சொல் என்பது போல் அமைந்துள்ள இப்பாடலில், தும்பியால் அவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்ய முடிவது போலவும், அவ்வாறு ஆராய்ந்து முடிவை அதனால் கூற முடிவது போலவும், அது கேட்கும் தன்மையுடையது போலவும் அதனிடம் கூறுகிறான் தலைவன். இவ்வாறு தலைமக்களின் காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த உயிரினங்களைச் செயல்படுவனபோல் அமைத்துச் செய்யுள் புரிவது சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு தலைமக்களின் காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுவனவற்றைத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவின் மூலம் உரைக்கிறார்.

“ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே

கடலே கானல் விலங்கே மரனே

புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

அவையல பிறவும் நுதலிய நெறியாற்

சொல்லுந் போலவுங் கேட்குந் போலவுஞ்

சொல்லியாங் கமையும் என்மனார் புலவர்” (தொல்பொருள் 501)

என்னும் நூற்பா, சொல்லுந் போலவும், கேட்குந் போலவும் குறிக்கப்படுவனவற்றைப் பட்டியலிடுகிறார் தொல்காப்பியர். அவற்றுள் விலங்கும், புள்ளும் ஆகிய உயிரினங்களும் அவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு தலைமக்களின் அக ஒழுக்கத்தை இலக்கியங்களில் கூறும்பொழுது, தலைமக்களின் பிரிவுத் துயரத்தை வெளிப்படுத்த இடச்சுர மருங்கில் காணப்படும் விலங்குகளையும், தூதுப் பொருட்களாக அமையும் உயிரினங்களையும், அன்பு மிகுதியை வெளிப்படுத்தும் விலங்குகளையும் அவற்றின் செயல்பாடுகளையும் கூறிப் பயன்படுத்திச் சிறப்பான இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளமையை உணர முடிகிறது.

உயிரினப் பெயர்களில் மரபு

பண்டை தமிழ் இலக்கியங்களில் மரபு காத்தல் என்ற நடைமுறை சிறப்பாக இருந்துள்ளது. பெரும்பாலும் தொல்காப்பியம் சுட்டும் மரபுகள் சங்க இலக்கியங்களில் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளமையிலிருந்து இதனை அறியலாம். குறிப்பாக உயிரினங்களை இலக்கியங்களில் குறிப்பிடும்பொழுது அவ்வவற்றிற்குரிய ஆண்பாற் பெயரையும், பெண்பாற் பெயரையும், இளமைப் பெயரையும் சுட்டி அவற்றையே இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையையும் அறிய முடிகிறது. அவ்வாறு உயிரினங்களைப் பயன்படுத்தும்போது கடைபிடிக்க வேண்டிய மரபினை, தொல்காப்பியரின் மரபியல்வழி இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

இலக்கியங்களில் உயிரினங்களின் இளமைப் பெயர்கள் எவ்வாறு சுட்டப் பெற வேண்டும் என்பதை முதலில் பொதுவாகத் தொகுத்தும் பின் குறிப்பிட்ட உயிரினங்களுக்குரிய இளமைப் பெயர்கள் இவை இவை என்று சிறப்பாவும் கூறுகிறார். இதுபோலவே ஆண்பாற் பெயர்களையும், பெண்பாற் பெயர்களையும் பொதுவாகத் தொகுத்துக் கூறிப் பின் அப்பெயர்களுள் எவை எந்த உயிரினங்களுக்கு உரியன என்பதையும் கூறுகிறார்.

இளமைப் பெயர்களை ஆராயும்போது பார்ப்பு, பறழ், குட்டி, குருளை, கன்று, பிள்ளை, மகவு, மறி, குழவி ஆகிய ஒன்பது பெயர்களும் இளமைப் பெயர்கள் என்று பொதுவாகக் கூறியுள்ளமையைப் பின்வரும் நூற்பாவின்வழி அறியலாம்.

“மாற்றாஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்

பார்ப்பும் பறழும் குட்டியும் குருளையும்

கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியுமென்

றொன்பதும் குழவியொடளமைப் பெயரே” (தொல்பொருள் 545)

என்று கூறுகிற இந்நூற்பா. இதில் பார்ப்பு என்னும் இளமைப் பெயர் பொதுவாகப் பறப்பனவற்றிற்கும் ஊர்வனவற்றிற்கும் உரியன என்றும், அதிலும் குறிப்பாக குரங்கினமாகிய ஊகமும், முசுவும் அப்பெயர் பெறும் என்றும் கூறப்படுகிறது. அடுத்ததாகக் கூறப்படும் பறழ் என்னும் இளமைப் பெயர் கீரி, வெருகெலி, மூவரி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி, ஊகம், முசு ஆகிய உயிரினங்களுக்குரியது என்றும், குட்டி என்னும் இளமைப் பெயர் கீரி, வெருகெலி, மூவரி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல் நரி, ஊகம், முசு ஆகியவற்றுக்குரியது என்றும், குருளை என்னும் இளமைப் பெயர் நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி ஆகிய ஐந்து விலங்குகளுக்கு உரியது என்று கன்று என்னும் இளமைப் பெயர் யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, மான், எருமை, மரை, கவரி, கராகம், ஒட்டகம் ஆகியனவற்றுக்குரியது என்றும், பிள்ளை என்ற இளமைப் பெயர் பன்றி, புலி, முயல், நரி ஆகியவற்றுக்குரிய என்றும், மறி என்னும் இளமைப் பெயர் ஆடு, குதிரை, நவ்வி, உழை, புல்வாய் ஆகியவற்றிற்குரிய என்றும், குழவி என்னும் இளமைப் பெயர் யானை, பசு, எருமை, கடமா, மரை, குரங்கு, முசு, ஊகம் ஆகியவற்றிற்குரிய என்றும் பகுத்துக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். மேலும் மகவு என்னும் இளமைப் பெயர் மனிதனுக்கு மட்டுமே உரியது என்றும், வேறு எந்த உயிரினங்களுக்கும் மகவு என்பது இளமைப் பெயராக வருதல் இல்லை என்றும் தொல்காப்பியம் வழி அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு இளமைப் பெயர்களை இலக்கியங்களில் சுட்டுதல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றன. மேற்கூறிய செய்திகள் இதுபோன்று உயிரினங்களின் ஆண்பாற் பெயர்களும் சிறப்பாகப் பகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். பொதுவாக ஆண்பாற் பெயர்களை எருது, ஏறு, ஒருத்தல், களிறு, சேவு, சேவல், இரலை, கலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, கண்டி, கடுவன் இவையும் இன்ன பிறவும் ஆண்பாற் இளமைப் பெயரென பின்வரு தொல்காப்பிய நூற்பா சுட்டுகிறது.

“எருதும் ஏற்றையும் ஒருத்தலும் களிறும்
 சேவும்-சேவலும் இரலையும் கலையும்
 மோத்தையுந் தகரும் உதளும் அப்பரும்
 போத்தும் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும்
 யாத்த ஆண்பாற் பெயரென மொழிப” (தொல்பொருள் 546)

பொதுவாக விலங்குகளின் ஆண்பாற் பெயர்களை இலக்கியங்களில் எவ்வாறு குறிக்க வேண்டும் என்றும், தொல்காப்பியருக்கு முன்னால் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்கள் எவ்வாறு குறித்துள்ளன என்றும் மேற்கண்ட சூத்திரத்தின் மூலம் விளக்குகிறார்.

சிறப்பாக ஒவ்வொரு உயிரினங்களுக்கும் உரிய ஆண்பாற் பெயரைக் குறிக்கின்றார். எருது என்ற ஆண்பாற் பெயர் பெற்றத்திற்கும், ஏற்றை என்னும் ஆண்பாற் பெயர் யானை, பன்றி, புல்வாய், புலி, உழை, மறை, கவரி, கராத்து, எருமை, பெற்றம், எழால், மயில் ஆகிய விலங்குகளுக்கும், ஒருத்தல் என்ற ஆண்பாற் பெயர் யானை, பன்றி, புல்வாய், புலி, உழை, கவரி, எருமை, மரை, கராத்து ஆகிய உயிரினங்களுக்கும், களிறு என்னும் ஆண்பாற் பெயர் யானை, பன்றி ஆகிய இரண்டு விலங்குகளுக்கும், சேவல் என்னும் ஆண்பாற் பெயர் மயில் தவிர்த்த எல்லாப் பறவைகளுக்கும், கலை என்னும் ஆண்பாற் பெயர் முசு குரங்கு, ஊகம், புல்வாய்க்கும் இரலை என்ற பெயர் புல்வாய்க்கும், மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர் என்ற ஆண்பாற் பெயர்கள் ஆட்டுக்கும், போத்து என்ற ஆண்பாற் பெயர் புல்வாய், புலி, மரை, எருமை, பெற்றம், வரால், வாளை, மயில், எழால் ஆகிய உயிரினங்களுக்கும், கண்டி என்ற பெயர் எருமைக்கும், கடுவன் குரங்கு ஊகம் ஆகியவற்றுக்கும் உரியனவாக வரும் என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் ஏறு என்ற ஆண்பாற் பெயரைப் புல்வாய், உழை, மரை, கவரி, கராத்து, சுறா, பெற்றம் என்ற உயிரினங்களுக்கும் உரிய என்றும் விளக்குகிறார்.

இலக்கியங்களில் உயிரினங்களின் பெண்பாற் பெயர்களைச் சுட்டும் தன்மையைப் பின்வரும் நூற்பாவில் தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.

“பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்

மூடும் நாகுங் கடமையும் அளகும்

மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவும்

அந்நஞ் சான்ற பிடியொடு பெண்ணே” (தொல்பொருள் 547)

இதில் சிறப்பாகப் பேடை என்னும் பெண்பாற் பெயர் பறவைகளுக்கான பெயராகும் என்றும், அவ்வாறே பெடையும், பெட்டையும் பெண்பாற் பறவைகளுக்குரியன என்றும், மேலும் பெட்டை என்ற பெண்பாற் பெயர் ஓட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை ஆகிய விலங்குகளுக்குரியன என்றும், மூடும் என்ற பெண்பாற் பெயர் ஆட்டிற்குரிய என்றும் நாகு என்னும் பெண்பால் பெயர் எருமை, மரை, பெற்றம், நந்து ஆகியவற்றிற்குரியன என்றும் கடமை என்ற பெயர் ஆட்டின் பெண்பாற் பெயர் என்றும், அளகு என்னும் பெண்பாற் பெயர் கோழி, கூகை, மயில் ஆகிய பறவைகளுக்குரியன என்றும், மந்தி என்னும் பெயர் குரங்கு, முசு, ஊகம் ஆகியனவற்றுக்குரிய பெயர் ஆகும் என்றும், பாட்டி என்ற பெண்பாற் பெயர் பன்றி, நாய், நரி ஆகிய விலங்குகளுக்குரியன என்றும், பிணை, பிணவல் என்னும் பெண்பாற் பெயர்கள் புல்வாய், நவ்வி, உழை, கவரி ஆகிய உயிரினங்களுக்குரிய என்றும், பிணவு பிணவல் ஆகிய பெண்பாற் பெயர்கள் பன்றி புல்வாய், நாய் ஆகியவற்றுக்குரியன என்றும், ஆ என்னும் பெயர் பெற்றம், எருமை ஆகியவற்றின் பெண்பாற் பெயர்கள் என்றும் வகைப்படுத்தி விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர்.

இத்தகைய மரபுப் பெயர்களைப் பின்பற்றி இலக்கியம் படைத்தல் சிறப்பாக அமையும் என்று கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர். எனினும் இப்பெயர்கள்

இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே தம்முள் விரவி வருதலும் உண்டு. இவை பெரிய குற்றமாகக் கருதப்படுவதில்லை என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

விலங்குகளின் மரபுப் பெயர்களைப் பற்றிய மேலும் சில விடுபட்ட அல்லது சிறப்புக்குரிய செய்திகளை மொத்தமாகத் தொகுத்துக் கூறுவதைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்துகிறது.

“குரங்கினுள் ஏற்றை கடுவன் என்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டான் என்றலும்
செவ்வாய்க் கிள்ளையைத் தத்தை என்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை என்றலும்
குதிரையுள் ஆணினைச் சேவல் என்றலும்
இருள்நிறப் பன்றியை ஏனம் என்றலும்
எருமையுள் ஆணினைக் கண்டி என்றலும்
முடிய வந்த வழக்கின் உண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே” (தொல் பொருள் 613)

இந்நூற்பாவின் மூலம் உலகத்தாரால் வழங்கப்படும் பெயர் மாறுபட்டுச் செய்யுளில் வந்தால் அதைக் குற்றம் என்று நீக்குதல் கூடாது என்பதை அறியமுடிகிறது.

உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளை அவற்றின் அறிவின் எல்லைக்கு ஏற்ப இலக்கியங்களில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை மரபியலில் கூறப்படும் உயிரினப் பாகுபாட்டின் வழி உணர்த்துகின்றார். இதனை நந்து, முரள், சங்கு, நத்தை, அலகு, நொள்ளை, இப்பி, கிளிஞ்சல், ஏரல் ஆகிய உயிர்கள் ஈரறிவுயினங்கள் என்றும், சிதல், எறும்பு, அட்டை முதலியன மூவறிவுயினங்கள் என்றும், நண்டு, தும்பி, ஞிமிறு, சுரும்பு ஆகிய உயிரினங்கள் நான்கறிவுடையன என்றும், விலங்குகளும் பறவைகளும், பாம்பும், மீனும், முதலையும், ஆமையும்

ஐந்தறிவுயிரினங்கள் என்றும், குறிப்பிட்ட விலங்குகளை அதாவது குரங்கு, யானை ஆகியவை மட்டும் ஆற்றிவுடையன என்றும் பகுத்துக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

உயிரினங்களைப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதைத் தொல்காப்பியத்தின் வழி சிறப்பாக அறிய முடிகிறது. மேலும் தொல்காப்பியர் கால இலக்கிய மரபையும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் சங்க கால இலக்கியங்கள் எவ்வாறு பின்பற்றி விலங்கினங்களைப் பயன்படுத்தி செய்யுள் வடித்துள்ளன என்பதையும் அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களுக்கு அடுத்தபடியாகப் பதினென்கீழ்கணக்கு நூல்கள் எனப்படும் அற இலக்கியங்கள் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் வரை இலக்கியங்களின் பாடுபொருள்கள் அகம், புறம் என இருந்தன. சங்க மருவிய காலமாகக் கருதப்படும் அற இலக்கிய காலத்தில் அகம், புறம் என்ற பொருண்மைகள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் பொருண்மைகளாக விசுவம், வளர்ச்சியும் அடைந்துள்ளன. இக்காலத்திலேயே அகம் மட்டும் பாடப்பட்ட இலக்கியங்களும் புறம் மட்டும் பாடப்பட்ட இலக்கியங்களும் காணப்படுகின்றன. எனினும் அவை மேற்கூறிய அறம் பொருள் இன்பம், விடு ஆகியவற்றைக் கூறும் இலக்கியங்களுக்கு அடுத்தபடியாகவே கருதப்படுகின்றன. இதன் மூலம் அவ்வக் காலங்களுக்குச் சிறப்பான கருத்துகள் புதிதாகத் தோன்றுகின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“காலத்திற் கேற்ற வகைகள் - அவ்வக்

காலத்திற் கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்

ஞால முழுமைக்கும் ஒன்றாய் எந்த

நாளும் நிலைத்திடும் நூலொன்று மில்லை” - பாரதி

என்ற பாரதியின் பாட்டின் மூலம் அறியலாம். அறம் இலக்கியக் காலகட்டத்தில் மாற்றமுற்ற கருத்துகளைக் கூற எடுத்துக் கொண்ட பின்புலங்களில் விலங்குகள் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்விலக்கியங்களில் உவமையாகவும் பின்னணியாகவும் விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும் விலங்குகளின் செயல்பாடுகளையும் அச்செயல்பாடுகள் மூலம் மனிதர்களுடன் அவை கொண்டுள்ள தொடர்பையும் விளக்குகின்றன. அறநூல்கள் புலால் மறுத்தலை வலியுறுத்தும் இடங்களில் விலங்குகளைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளன. பிற உயிர்களைக் கொன்று உண்ணும் உணவு முறையைக் கண்டிக்கின்றன. இவ்வாறு மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்குகின்றன.

“அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர் செருத்து உண்ணாமை நன்று” (குறள். 209)

என்ற குறள் வேள்வி செய்வதை விட ஒரு விலங்கின் உயிரைப் போக்கி அதன் ஊனை உண்ணாமை நன்று என்று கூறுகிறது. இது போன்று புலால் மறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்தின்கீழ் பத்து குறள்களிலும் ஊண் உண்ணாமை கடியப்படுகிறது. அறம் வலியுறுத்தும்போது எலும்பு இல்லாத உயிர்களான புழுக்கள், பூச்சிகள் போன்றவற்றை வெயில் வாட்டுவதுபோல் அன்பு இல்லாத உயிர்களை அறம் வாட்டும் என்றும், ஒருவன் தனது ஒரு பிறப்பில் ஆமை தன் கூட்டுக்குள் தனது ஐம்புலன்களை அடக்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல், தனது ஐம்புலன்களையும் அடக்கிக்கொண்டிருந்தால் அவனுக்கு ஏழு பிறப்பும் அரண் போன்று காப்பாக அமையும் என்று கூறுகிறார்கள். இதன்மூலம் புழு, ஆமை ஆகியவற்றை உவமையாகக் கொண்டு அறத்தை உணர்த்துகிறார்.

நாலடியாரில் சினம் கொள்ளக் கூடாது என்பதை, நாய் ஒருவரைக் கடித்தால் அதனைத் திருப்பிக் கடிப்பவர் இல்லை. அதுபோலக் கீழ் மக்கள் தீய

சொற்களைப் பேசியதற்காகச் சினந்து தாமும் அவ்வாறு பேசமாட்டார்கள்
மேன்மக்கள் என்று கூறுகிறது.

“ஆ வேறு உருவின ஆயினும், ஆ பயத்த
பால்வேறு உருவின அல்லவொம் பால் போல்
ஒரு தன்மைத்து ஆகும் அறம் நெறி, ஆ போல்
உருவு பல கொளல், ஈங்கு” (நாலடி 125)

இப்பாடல் மூலம் பசுக்கள் வெவ்வேறு உரு கொண்டவையாக இருப்பினும் அவை
தரும் பால் ஒரே உரு கொண்டவை. அதுபோல வெவ்வேறு நெறியைப்
பின்பற்றினாலும் அதனால் விளையும் அறம் ஒரு தன்மையதாகும் என்பதை அறிய
முடிகிறது. இதுபோல் நாய், பசு ஆகியவற்றைக் கொண்டு சினம்
கொள்ளாமையும், அறத்தின் தன்மையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபோல்
பழமொழி நானூற்றில் அறிவுடையாரின் திறன் அவர் போன்று அறிவுடையார்க்கே
தெரிய முடியும். மற்ற பொதுமக்களால் அவர்களது அறிவின் தன்மையை அறிய
முடியாது என்ற செய்தியை பாம்பின் கால் பாம்பு அறியும் என்றும் பழமொழியைக்
கொண்டு விளக்குகிறார் ஒருவர் தன் நண்பர் குற்றம் புரிந்தார் எனினும் அவர்மீது
கோபம் கொள்ளமாட்டார். இதனை யாராவது தனது கன்று சாகுமாறு செய்வது
உண்டோ? என்று கூறுகிறார். சேர்த்த பொருளைக் கற்றவன் கையாலேயே விட
வேண்டும் அவன் பெரியோரின் உரையைக் கேட்கும் தன்மையன். அவ்வாறு
கேட்காவிடினும் இழப்பு ஒன்றும் இல்லை. இதனை எருது உண்ட பாம்பு, கன்று,
எருது ஆகிய விலங்கினங்களைக் கொண்டு ஈண்டு, அறிவு, நட்பு போன்றவற்றை
விளக்குவதை அறியமுடிகிறது.

யானையை உடையவர் கதன் மகிழ்வார். மன்னர்கள் வலிமையான
குதிரையைக் காதலித்து ஊர்வர். நல்லவர்களை நல்லவர்கள் நாண் மகிழ்வார்.
ஆனால் தீயவரைத் தீயவர் விரும்புவது மிகவும் கேடு என்று
நான்மணிக்கடிகையில் யானை, குதிரை ஆகிய விலங்கினங்களைப் பயன்படுத்தி

தீயவரைத் தீயவர் விரும்புதல் மிகவும் கேடு என்றும் உண்மையை விளக்குகிறார். மேலும் விருந்து பற்றிக் கூறும்பொழுது நெய் ஊற்றினால் நெருப்பு மிகும். சேர்ந்து வாழ்த்த வரம் அளிப்பர் நாகர் கன்று பால் குடிக்க பால் மிகுந்து சுரக்கும் பசு, அதுபோல் கலன்களில் பரப்பி நன்கு உபசரிக்க விருந்தினால் உண்டாகும் இன்பம் மிகும் என்று கூறுகிறார் இதனை,

“நெய் விதிப்ப நந்தும் நெருப்பு அழல், சேர்ந்து

வழுத்த வரம் கொடுப்பர் நாகர் ; தொழுத் திறந்து

கன்று ஊட்ட கந்தும் கறவை, கலம் பரப்பி

நன்று ஊட்ட நந்தும் விருந்து”

(கடிகை 60)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். இப்பாடலில் கறவையையும், கன்றையும், நெய்யின் தன்மையையும், நாகரின் இயல்பையும், விருந்தின் தன்மையையும் தொடர்புறுத்திக் கூறுகிறார்.

மீன் பிறப்பாகிய வாளை நினைக்க முயலுதலும், செல்வத்தைக் கட்டி ஆளும் வல்லமை இல்லாதான் செல்வக் குடியில் பிறத்தலும், பலர் கூடியிருக்கும் சபையில் பேசுவதற்கு அஞ்சுவன் மிகுதியாகக் கற்றிருத்தலும், ஊமை கண்ட கனவு போன்று பயன் அற்றன என்று கூறுகிறார். இதன்மூலம் அவரவர் இயல்புக்கேற்ற செயல்பாடுகள் வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. திரிகடுகம் நாவிலிருந்து வரும் வசைச் சொற்கள் நாவிற்கு நன்றன்று என்பதைச் சிலந்திக்குத் தனது உறுப்பே நீளமான கொம்பு விலங்குக்கும் கவரி மானுக்கும் தனது மயிரே எமன், நண்டிற்குத் தன் குட்டி எமன் என்று தமக்கே தீங்கு விளைவிக்கும் விலங்குகளின் தன்மையைக் கூறி விளக்குகிறார்.

“சிலம்பிக்குத் தன்சினை கூற்றம் ; நீள் கோடு

விலங்கிற்குக் கூற்றம் ; மயிர்தான் வலம் படா

மாவிற்குக் கூற்றம் ஆம் ; நண்டிற்குத் தன் பார்ப்பு ;

நாவிற்கு நன்றுஅல் வசை”

(மூலம் 9)

என்ற பாடல் மூலம் சிலந்தி, விலங்கு, கவரி, நண்டு ஆகிய உயிரினங்களைப் பயன்படுத்தி நாவடக்கம் கூறப்படுகிறது. மணி இல்லாத யானை, புரவிமீது மன்னன் வருதல் இன்னா என்றும் மழைக்காலத்தில் கூவும் குயிலின் குரல் இன்னா, கோபம் மிகுந்த யானையின்முன் செல்லுதல் இன்னா, பாம்பு ஒடுங்கி இருக்கும் வீடு இன்னா, வலிமையான புலிகள் வாழும் வழியில் வருதல் இன்னா என்று இன்னா நாற்பது விலங்குகளால் வரும் துன்பங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இதுபோன்று இனியவை நாற்பதும் பல பாடல்களில் விலங்குகளால் உண்டாகும் நன்மைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது. ஏருடையவனது வேளாண்மை இனிது என்றும், யானையுடைய படை காண்பதற்கு மிகவும் இனிமையுடையது என்றும், அந்தணர்களுக்குப் பசு ஈதல் இனிது என்றும் கூறுகிறது.

மக்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அறங்களைக் கூறும்பொழுது அம்மக்களுடன் பெரிதும் ஒன்றி வாழும் உயிரினங்கள் பற்றிய செய்திகள் இயல்பாகவே இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றன என்பதை உணர முடிகிறது.

பொருள் :

அற இலக்கியங்கள் வலியுறுத்தும் மற்றும் ஒரு பொருண்மை பொருள். பொருள் என்பது செல்வம் மட்டுமன்று மனித சமூகம் அடைய வேண்டிய பொருட்கள் அனைத்தையும் குறிப்பதாக இச்சொல் பெரிய பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அப்பொருட்களின் தன்மைகள் அவற்றை அடையும் வழிமுறைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி நீதி நூல்கள் பல செய்திகளைக் கூறியுள்ளன. அச்செய்திகள் விலங்குகளைக் கொண்டும் ஆங்காங்கே கூறப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அறியலாம்.

கல்வியின் சிறப்புப் பற்றிக் கூறும் போது விலங்குகள், மக்கள் ஆகிய இரு பிரிவினாள் கற்றோரை மக்கள் என்றும் கல்லாத ஏனையோரை விலங்குகள் என்றும் கூறுகிறார். இதன் மூலம் கல்வி அறிவின் சிறப்பையும் அஃதிலார் அடையும் இழிவையும் சுட்டுகிறார். இதனை

“விலங்கொடு மக்கள் அணையர். இலங்குநூல்

கற்றாரோடு ஏனையவர்”

(குறள் 410)

அரசன் பெற வேண்டிய செல்வங்களைக் கூறும்போது படை, குடிமக்கள், உணவு, அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகிய ஆறும் கொண்டவன் அரசர்களில் ஏறு போன்றவன் என்று கூறுவதன் மூலம் அரசர்களுடைய செல்வங்கள் பற்றி அறியமுடிகிறது. காலத்தின் தன்மையறிந்து செயல்படும் அரசர்க்கே வெற்றி கிடைக்கும் என்பதைக் காக்கை தன்னைவிட வெற்றி பொருந்திய கூகையைப் பகற்பொழுதில் வென்றுவிடும். இரவில் கூகையுடன் சண்டையிட்டால் காக்கையால் வெல்ல முடியாது. அதுபோல் போர் செய்யும் மன்னனும் தனது எதிரி மன்னனை வீழ்த்துவதற்கான காலத்தை அறிந்து போரிட்டால் மட்டுமே வெற்றியடைய முடியும் என்கிறார். இதுபோல் மற்றொரு செய்யுளில் எல்லோரும் அவரவருக்கான இடத்தில் இருக்கும்பொழுது வெற்றியடைவர் என்பதை,

“நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை அடும்புனலின்

நீங்கின் அதனைப் பிற”

(குறள் 495)

முதலையானது ஆழமான தண்ணீரில் இருக்கும்பொழுது எவ்வளவு பெரிய விலங்காக இருந்தாலும் அதனை வென்று வீழ்த்தும். அந்நீரை விட்டு வெளியே வரின் எந்த விலங்கிடமும் அது தோல்வியடைந்து வீழும் என்று கூறுகிறார். கூகை, காக்கை, முதலை ஆகியவற்றின் மூலம் இடமும், காலமும் பற்றிய செய்தியைச் சிறப்பாக விளக்குகிறார் வள்ளுவர்.

கல்வி பற்றி நாலடியார் கூறும்பொழுது கரை இல்லாத கல்வியைத் தெளிவாக ஆராய்ந்து கற்பவர் நீரை விட்டுப் பாலை மட்டும் உண்ணும் குருகு போல பயனடைவர் என்றும் கூறுகிறார். உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர் ஏழ்மை எய்தினும்

அவரது கொள்கையிலிருந்து வழுவ மாட்டார். இதனைப் பசித்திருப்பினும் சிங்கம் புல் உண்ணாது என்ற நிகழ்வுடன் உவமித்துக் கூறுகிறார். முடியும் எனினும் முடியாது எனினும் ஒரு செயலைச் செய்ய முனைவர் சான்றோர். இதனை, அரிமா கொல்ல எய்த அம்பு பிழைத்து நரியினைக் கொன்றது போலாவது பயன் தரும் என்ற நிகழ்வுடன் இணைத்துக் கூறுகிறார். இதனை, நாலடியார்,

“இசையும் எனினும் இசையாது எனினும்

வகை தீர எண்ணுவர் சான்றோர் - விசையின்

நரிமா உளம் கிழித்த அம்பினுள் தீதோ,

அரிமா பிழைப்ப எய்த கோல்?” (நாலடி 162)

இவ்வாறு குருகு, சிங்கம், நரி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி கல்வி, பிறப்பு, சான்றோரின் தன்மை, ஆகியவற்றை உணர்த்துகிறது. பழமொழி நானூற்றிலும் பிறப்பு பற்றிக் கூறும்போது வழிவழியாக வந்த தீயவர்களின் பிறப்பில் ஆராயும் போது பண்புடையார் தோன்றுவதில்லை என்னும் நிகழ்வை குரங்குகளில் அழகிய முகம் கொண்டவை இல்லை என்கின்ற பழமொழி கொண்டு விளக்குகிறார். கல்வியைப் பற்றிக் கூறும்போது வழி வழியாக வந்த தீயவர்களின் பிறப்பில் ஆராயும்போது பண்புடையார் தோன்றுவதில்லை என்னும் நிகழ்வைக் குரங்குகளின் அழகிய ஆகம் கொண்டவை இல்லை என்கின்ற பழமொழி கொண்டு விளக்குகிறார். கல்வியைப் பற்றிக் கூறும்போது இனிய நீர் வேறு எங்கும் இல்லை என்று எண்ணிக் கொண்டு கிணற்றிலேயே வாழும் தவளைபோல் இல்லாமல் தாம் முயன்று முயன்று எப்பொழுதும் கற்கும் அறிவைக் காட்டிலும் அறிவுடையாரின் சொல் கேட்டல் நன்று என்றும் கூறுகிறது பழமொழி நானூறு.

சான்றோரின் தன்மையைக் கூறவந்த நான்மணிக்கடிகை யானையைப் பிணிப்பதற்குத் தூணில் கட்டி வைப்பர். நாகத்தைக் கட்டுவதற்கு மந்திரம் ஒதுவர். இரும்பினைக் கொண்டு வலிமை பொருந்திய யானையைப் பிணிப்பர். அதுபோல் சான்றோரை நயத்தினால் பிணிக்கப்படும் இயல்புடையர் என்பதை விளக்குகிறது. பாம்பு தனது பல்லினால் நோய் செய்யும், கொல் களிறு தனது

தந்தத்தினால் நோய் செய்யும். தலைவருடன் ஊடி நோய் செய்வர் மகளிர். அதுபோலத் தமது தவத்தினால் நோய் செய்வர் முனிவர் என்று கூறுவதின் மூலம் ஒவ்வொரு பொருளுக்கு உண்டான தனித்த இயல்பினை உணர முடிகிறது. இதனை,

“பல்லினான் நோய்செய்யும் பாம்பு எல்லாம் ; கொல் களிறு
கோட்டான் நோய் செய்யும், குறித்தாரை ; ஊடி
முகத்தான் நோய் செய்வர் மகளிர் ; முனிவர்
தவத்தின் தருக்குவர், நோய்.” (கடிகை 12)

என்ற பாடல் மூலம் உணர்த்துகிறார். யானை, நாகம் ஆகிய விலங்கினங்களைக் கொண்டு சான்றோரின் இயல்பு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. திரிகடுகம் என்ற நூல் காண்பதற்கு இனிமையான, மென்மையான தோள்களைக் கொண்ட கணிகைப் பெண்ணின் இன் சொல்லும், தூண்டிலில் அகப்பட்ட தேரையும், மனத்தினுள் காழ்ப்பு கொண்டு பகைவர் கூறும் வணக்கமும் பயனில என்கிறது. மேலும் யானைக்குப் பயந்து ஓடும் வலிமையற்றவனும், பிறன் மனை நோக்குபவனும், வீரம் இன்றி ஆடும் பாம்பிற்கு அஞ்சுபவனும் இம்மூவரும் ஆராயும் போது தூங்குபவர் போன்ற தன்மையுடையவர் என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு தேவை, பாம்பு, யானை ஆகியவற்றைக் கொண்டு மக்களின் கீழ்குணங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஒவ்வொன்றிற்கும் சிறப்பாக அமைய வேண்டியன பற்றிச் சிறுபஞ்சமூலம் கூறும்போது படைக்கு யானை வனப்பாக அமையும் என்றும், பெண்ணின் இடைக்கு நுண்மை வனப்பாக அமையும் என்றும் நன்நடத்தைக்கு அவர்கள் வாயிலிருந்து வரும் சொற்களே வனப்பாக அமையும் என்றும் கூறுகிறது. எங்களுக்கு துன்பமே இல்லை. நாங்கள் அப்பொழுது மிகவும் வனப்பு

கொண்டிருந்தோம் என்றும் வழமை பேசி திரிபவர் இரு கால்களை மட்டுமே கொண்ட எருது போல் பயனற்றவர் என்று கூறுகிறது. செய்யக் கூடாதன பற்றிக் கூறும் போது போருக்குச் செல்லும் போது மன்னன் கடுங் களிறை விட்டுச் செல்லக் கூடாது என்றும், கொடுமை மிக்க புலிகள் வாழும் வழிதனில் செல்லக் கூடாது என்றும் கூறுகிறது சிறுபஞ்சமூலம். யானை, எருது, புலி ஆகிய விலங்குகளைக் கொண்டு போரில் யானையின் தன்மையைப் பற்றியும் பழமையை ஒழித்தல் பற்றியும் வழியின் அருமை அறிந்து பயணம் மேற்கொள்ளல் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஆசாரக்கோவை உண்ணும்பொழுது எச்சில் கையால் தீண்டக் கூடாதவையாக பசு, பார்ப்பனர், தீ, தேவர் போன்றவற்றைக் கூறுகிறது. மேலும் உண்ணும்பொழுது பார்க்கக் கூடாதனவாக புலை, திங்கள், நாய், சூரியன் ஆகியவற்றையும் கூறுகிறது. பசுவினை இகழ்க்கூடாது எனவும் கூறுகிறது. பாம்பு, அரசு, நெருப்பு, சீயம் ஆகியவை நம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று எண்ணி இகழ்வது இழுக்காக அமையும் என்றும் கூறுகிறது. நந்து, ஏறும்பு, தூக்கணாங்குருவி காக்கை போன்றவை தமது கருமத்தையே முயன்று செய்து கொண்டிருக்கும் அவற்றையே பின்பற்றித் தமது காரியங்களைச் செய்யலாம். அக்காரியங்கள் சிறப்பாக அமையும் என்பதை

“நந்து ஏறும்பு, தூக்கணம்புள், காக்கை என்று இவைபோல்

தம்கருமம் நல்ல கடைபிடித்து தம் கருமம்

அப்பெற்றியாக முயல்பவர்க்கு ஆசாரம்

எப்பெற்றியானும் படும்

(ஆசார. 96)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. இவற்றின் மூலம் அக்காலத்தில் பசு அடைந்த சிறப்பினையும் அறியமுடிகிறது. மேலும், நாய், பாம்பு, சீயம், நந்து, ஏறும்பு, தூக்கணாங்குருவி, காக்கை போன்ற உயிரினங்கள் மூலம் அடக்கம் மற்றும் உழைப்பு ஆகியவை விளக்கப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

அறநூல்கள் அக்கால மக்களின் நல்வாழ்க்கைக்கான பொருட்களை விளக்கிக் கூறி அவற்றை அடைவதற்கான வழிமுறைகளையும், அப்பொருட்களை அடைவதால் வரும் சிறப்பினையும் விளக்குகிறது. அங்ஙனம் விளக்கும்போது அக்காலங்களில் மக்களின் வாழ்க்கை முறையுடன் இணைந்து இருந்த விலங்குகளைக் கொண்டு அப்பொருட்கள் பற்றிய செய்திகளை உணர்த்துதல் சிறப்பாக அமைகின்றன.

இன்பம்

அற இலக்கியங்களில் இன்பம் என்று கூறப்படும் காதல் இன்பம் கூறப்படும் பாடல்களையும் காணமுடிகிறது. மனிதனின் வாழ்க்கை முறையில் தேவையானவற்றுள் காதலும் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. இக்காதல் உணர்வுகளை இலக்கியங்களில் கூறுவதுபோலப் பல இடங்களில் உயிரினங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தலைமக்களின் முதல் சந்திப்பின்போது தலைவன் தலைவியைக் கண்டு ஐயுறுவதாக அமைத்த ஒரு குறளில் இவள் ஆய்வு செய்து படைக்கப்பட்ட மயிலோ என்று கூறுவதாக உள்ளது. இதன் மூலம் தனது தலைவியின் அழகும், கவிஞரின் கற்பனை வளத்தையும் காணமுடிகிறது. மேலும், தலைமக்களைப் பற்றிக் கூறும்போது திங்களைப் பாம்பு விழுங்கிய செய்தியைப் போல் நான் தலைவனை ஒரு நாள் மட்டுமே கண்ட நிகழ்வு, இந்த ஊர் மக்களால் எங்குப் பார்த்தாலும் அலர் பேசப்படுகிறது என்று கூறுகிறார். இங்குப் பாம்பை கொண்டு தலைமகள் தலைவன் வரைவு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்தைத் தலைவனுக்கு உரைக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அலர் மன்னும்

திங்களை பாம்பு கொண்டற்று (குறள் 1146)

என்னும் குறள் மூலம் அறியலாம். மற்றொரு குரலில் உவமையாக மீன்போன்ற கண்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வுவமையைப் பயன்படுத்தி தலைவியின் காதல் துயரத்தை உணர்த்துகிறார் வள்ளுவர். நான் எனது மீன்போன்ற உன் கண்ணிடம் இரந்து கேட்டுக்கொள்ள அது தூங்குமாயின் நான் என் தலைவனைக் கனவில் கண்டு அவருக்காக ஆற்றி இருப்பதாக விரிவாகக் கூறுவேன் என்கிறார் தலைவி. தலைவியின் பார்வையைப் பற்றித் தலைவன் கூறுவதாக அமைந்த குறள் ஒன்றில் கூற்றும், கண், பிணை ஆகிய இடம் மூன்றையும் உடையதாக உள்ளது அவளது நோக்கு என்று கூறுகிறார் வள்ளுவர். இங்கு வினை என்ற விலங்கு தலைவியின் வருவுதலாகிய இயல்பு கூறப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

காதலின் மிகுதியை உரைக்கும் நாலடியார் பாடல் ஒன்றில் காதலர் கூறும் கடுஞ்சொல் பகைவர் மகிழ்ந்து கூறும் இனிய சொல்லைவிடத் தீயதாகுமா? மகளிர் சூடியுள்ள மாலையில் வண்டு ஒலியெழுப்பும் தன்மையையுடைய நெய்தல் நிலத்தலைவனே ஆவது அறிவார் பெறுளரோ? என்று கூறுகிறார்.

இதனை,

காதலர் சொல்லும் கடுஞ்சொல், உவந்து உரைக்கும்

ஏதிலார் இன்சொல்லின் தீதாமோ - போது எலாம்

மாதர் வண்டு ஆர்க்கும் மலிகடல் தண் சேர்ப்பே

ஆவது அறிவார்ப் பெறின?

(நாலடியார் 88)

என்னும் பாடலின் மூலம் உணர்த்துகிறார். மேலும் இனியவற்றை விடுத்து துன்பம் செய்து தன்னையே தான்நொந்து கொண்டாலும் அன்புற்று கலந்தவரைக் கைவிடுதல் விலங்குகளுக்கும் அரிது என்று கூறுகிறார். கணவனும், மனைவியும் எத்துணை துன்பம் நேரினும் ஒருவரை ஒருவர் விட்டு விலகாது வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

இதனை,

“இன்னா செய்யினும் இனிய ஒழிக, என்று
தன்னையே தான் நோவின் அல்லது, துன்னிக்
கலந்தாரை கைவிடல் - கானக நாட
விலங்கிற்கும் விள்ளல் அரிது. (நாலடி 86)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். வண்டு, விலங்குகள் இவற்றைக்கொண்டு காதல்
கொள்ளும் தலைமக்கள் எவ்வாறு வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை உணர முடிகிறது.

இவ்வாறு நீதி நூல்களில் இன்பம் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.
அவ்வாறு இன்னும் உரைக்கத் தேவையான இடத்தில் உயிரினங்களைப்
பயன்படுத்தித் தலைமக்களின் அன்பின் தன்மையை உணர்த்தியுள்ளமையையும்
அறியமுடிகிறது.

வீடு:- சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தே நிலையாமை, துறவு, தவம் ஆகியவை
மக்களின் வாழ்வியலில் இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. அவ்வாழ்வியல்
முறைகள் தீவிரமாகப் பேணப்பட்டு வந்த காலம் நீதிநெறி காலம் எனலாம். இதில்
காணப்படும் வீடுபேற்றின் தன்மைகளையும், அதனை அடையும்
வழிமுறைகளையும் அறியலாம். மேலும் விலங்குகளின் வழி எவ்வாறு
அவ்வீடுபேறு பற்றிய செய்திகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதையும்
அறியலாம்.

துறவு பற்றிக் கூற வந்த பழமொழி நானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் துறவு
என்பது அனைத்தையும் துறப்பது எனின் அவ்வாறு சுற்றத்தையும் பொருளையும்
துறந்த பின் துறந்தாரின் தொடர்பை மட்டும் கொண்டிருந்தால் அது துறவு
ஆகாது என்பதைக் கூறுகிறது. இதனை யானை போய் வால் போகாதவாறு
என்ற பழமொழியால் உரைக்கிறார். இதனை,

“சிறந்த தம்சுற்றம் செய் பொருளும் நீங்கி

துறந்தார் தொடர்பாடு கோடல் - கறங்கு அருவி

ஏனல்வாய் வீழும் மலை நாட! அஃது அன்றே

யானை போய் வால் போகாதவாறு”

(பழமொழி 342)

என்ற பாடலில் யானையைக் கொண்ட ஒரு பழமொழியின் மூலம் துறவை ஒரு புதிய கோணத்திலிருந்து கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. மற்றொரு பாடலில் நாணம் இல்லாதவன் நாய் என்றும், நன்கு நட்பு கொள்ளாதான் நாய் என்றும், பெரியார்ப் பேண் இலன் நாய் என்றும் பிறருக்கு ஏவல் சேவை புரியும் சேவகன் நாய் என்றும் செல்வம் இல்லாதவன் நாய் என்றும், நாயைக் கொண்டு மனிதனின் தீய குணங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

யானைப் படைகொண்டு, வெண் கொற்றக் குடைகீழ்ச் சேனைத் தலைவராகச் சென்றவரும் வினையின் பயனாய்த் தனது செல்வங்களை இழந்து நிற்பார் என்றும், மலைமீது தோன்றும் மதியம்போல் யானைமீது ஊரும் தலைவராகிய மன்னரும் பின்பு ஒருநாள் மண்ணின் அடியில் தூங்குகிறார் என்றே தூற்றப்படுவார். அவ்வாறு இன்றி நிலைத்து மண்ணில் வாழ்ந்தவர் இல்லை என்று கூறுகிறார் இதனை,

“மலைமிசைத் தோன்றும் மதியம்போல், யானைத்

தலைமிசைக் கொண்ட குடையர், நிலமிசைத்

துஞ்சினார் என்று எடுத்துத் தூற்றப்பட்டார் அல்லால்

எஞ்சினால் இவ் உலகத்து இல்” (நாலடி. 4)

என்னும் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது. மேலும் உடல் என்பது நிலையானது அன்று. அவ்வுடனேயே எந்நாளும் போற்றியிருத்தல் கூடாது என்பதையும் துறவு மேற்கொண்டு வீடுபேற்றை அடைய வேண்டும் என்றும் பெண் ஆசையை

விட்டொழிக்க வேண்டும் என்பதையும் இவ்விலக்கியங்கள் ஆங்காங்கே கூறி வந்துள்ளன.

செல்வம் நிலையானதன்று, யாக்கை நிலையானதன்று, இளமையும் நிலையானதன்று. ஆகையால் இவற்றின்மீது கொண்ட ஆசைகளைத் துறந்து இறைநிலையை அடைய முயற்சிக்க வேண்டும் என்று நீதி இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. இச்செய்திகளைக் கூற எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட செய்திகளில் விலங்குகள் பற்றிய செய்திகளைக் கூறி, அவற்றின் செயல்பாடுகளின் மூலமும் அவற்றை உவமையாகப் பயன்படுத்தியும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய பொருண்மைகளை உணர்த்துகின்றன அறநூல்கள்.

பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களாகிய திணைமாலை நூற்றைம்பது, ஐந்திணை எழுபது, ஐந்திணை ஐம்பது, திணைமொழி ஐம்பது, கைநநிலை, கார் நூற்பது, களவழி நூற்பது ஆகிய நூல்கள் சங்க இலக்கியங்கள் போன்று அகம், புறம் பற்றிய செய்திகளை ஐந்து திணைகளில் விளக்கியுள்ளன. அற இலக்கிய காலகட்டத்தில் திணை ஒழுக்கம் கூறப்பட்டுள்ள விதத்தையும், அத்திணை ஒழுக்கங்களை உணர்த்த விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள தன்மையையும் இங்கு ஆராயப்படுகிறது.

குறிஞ்சி:

குறிஞ்சி நிலப்பகுதிக்குரிய கருப்பொருள்களின் பின்னணியில் அந்நிலத்திற்கான உரிப்பொருள் கூறப்படும்போது, அக்கருப்பொருட்களுள் உயிரினங்கள் எவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை நீதி இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம். பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகனைக்கண்டு, தலைவியை இற்செறிப்பு பற்றித் தோழி கூறும்பொழுது, மயில் போன்ற சாயலுடைய தலைவி, கிளிபோன்று

காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்று கூறுகிறாள். தலைவன் வரைவு நீட்டித்தவிடத்து தோழி தலைவியிடம் மயில்போன்ற கண்களை உடையவளே என விளித்து செயலுக்கு ஏற்ற செல்வம் கிடைப்பதுபோல் நாம் பனை அளவு விளைய எண்ணினோம். ஆனால் நமது தலைவரின் நடத்தையால் பாத்தியில் சிறிதளவு திணை விளைந்துள்ளது. இது தீயைத் தீண்டுவார் உடனே கையை விலக்கிக் கொள்ளல் போல உன்னே விளைந்து விட்டது என்று கூறுகிறார். இதனை,

“வினை விளையச் செல்வம் விளைவது போல் நீடாப்

பனை விளைவு நாம் எண்ண, பாத்தித் திணை விளைய-

மை ஆர் தடங் கண் மயில் அன்னாய்! தீந் தீண்டு

கையார் பிரிவித்தல் காண்!”

(திணை மா. நூ.5)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

தலைவன் வரும் வழியின் அருமையைக் கூறி இரவுக் குறி வரவேண்டாம் எனக் கூறிய தோழி தலைவன் வரும்வழி எல்லாம் ஒரு மலைபோல் எல்லா மலைகளும் குழப்பம் விளைவிக்கக்கூடியனவாக உள்ள மலையில் அமைந்திருக்கும் ஊர் வரும் வழியில் ஐந்து தலை நாகம் இருக்கும் மலை. ஆகையால் தலைவனைப் பகற் குறிக்கண் வருமாறு தோழி கூறுகிறாள். மற்றொரு பாடலில் தலைவியும் தானும் திணைப்புனம் காத்துக் கொண்டிருந்தபோது பருத்த கைகளையுடைய பெரிய யானையிடமிருந்து தலைவியைக் காப்பாற்றினாள். ஆகவே, அத்தலைவனுக்கே தலைவியை மணம் புரிந்து வைக்குமாறு தோழி செவியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது பின்வரும் பாடல்.

“துருக்கை வள மலையுள், மாதரும் யானும்,

இருக்கை இதன் மேலம் ஆக, பருக் கைக்

கடாஅம் மால் யானை கடிந்தானை அல்லால்

தொடாஅவால் என் தோழி தோள்” (திணை மா. நூ. 4)

என்ற பாடல் மூலம் தலைமக்களின் காதலுக்குத் தோழி அறத்தொடு நிற்க யானை உதவிய விதத்தை அறியமுடிகிறது. இதுபோல் மயில் மூலம் தலைவியின் இயல்பையும், நாகத்தின்மூலம் தலைவன்மேல் தோழி கொண்டுள்ள அக்கறையையும் உணர்த்துவதைத் திணைமாலை நூற்றைம்பது பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

தலைமகளின் இயல்பைப் பழித்த தோழிக்கு உணர்த்துவதாக தலைவி பலா மரத்தின் இனிய சுளையாகிய பழத்தை உண்டு மந்தியின் முலை வருட கன்று அமர்ந்திருக்கும் அழகிய மலையினையுடைய நாடன் தன் தலைவன் என்று கூறுவதன் மூலம் தலைவனும் தானும் தாயும் சேயும்போல் ஆகையால் நான் அவரைப் பிறியேன் என்று கூறுகிறாள். இதனை,

“மன்ற பரவின் சுளைவிளை தீம்பழம்

உண்டு, உவந்து, மந்தி முலை வருட கன்று அமர்ந்து

ஆமா சுரக்கும் அணிமலை நாடனை

யாமாப் பிரிவது இலம்”

(ஐந் எழு. 4)

என்ற பாடல்வழி உணர்த்துகிறது. இதே போன்று மற்றொரு பாடலிலும் பெரிய கைகளைக் கொண்ட வலிமை மிக்க யானை தினைப் புனத்திலுள்ள மலை நெல்லை உண்டு கடுமையான கால்களையுடைய மரா மரங்களின் இலைகளின் மீது தூங்கும் வண்டுகள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் மலை நாடனுடைய நட்பினைப் பெற்ற எமக்கு மிகவும் ஏமாப்பு உடைத்து என்று கூறுகிறாள் தலைவி. மேலும் வரைவு நீட்டித்த தலைமகனுக்கு யானையினிடம் இருந்து பிழைத்த புலி அவ்யானையின் அடி ஓசைக்கு அஞ்சி ஒதுக்கும் தன்மையைக் கொண்ட காட்டு வழியே வருவதை எண்ணி தலைவியினது கண்கள் துயில்வதில்லை. ஆகையால் விரைவில் திருமணம் முடித்து தலைவியைத் துயரம் கொள்ளாமல்

வைத்திருக்குமாறு தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. ஐந்திணை ஐம்பது பாடல் ஒன்று

“கொடுவரி வேங்கை பிழைத்து, கோட்பட்டு

மடிசெவி வேழம்-இரீஇ, அடிஒசை

அஞ்சி, ஒதுங்கும் அதர் உள்ளி, ஆர் இருள்

துஞ்சா, சுடர்த் தொடி கண்”

(ஐந். ஐம். 16)

இப்பாடல் மூலம் தலைவன் வரும் வழியில் உள்ள விலங்குகளின் தீயத் தன்மைகளைத் தலைவனுக்கு அறிவறுத்தி அவனை வரைந்து கொள்ளுமாறு கூறுவதற்கு, தோழிக்கு அவ்விலங்குகளைப் பற்றிய செய்திகள் பயன்படுவதை அறியமுடிகிறது. மேலும் மற்றொரு பாடலில் தலைவியை இற் செறிந்துள்ளமையை தலைவனிடம் மறைமுகமாகக் கூறும்பொழுது, திணைப்புனம் காக்கத் தலைவி வரமாட்டாள் என்பதை உணர்த்த உழுது பயிரிடப்பட்டுள்ள திணைப்புனத்திற்குக் கிளி கூட மறந்தும் வருவதில்லை. ஆகையால் அத்திணைப் புனத்தைக் காக்க தலைவி வரவில்லை என்பதை உணர்த்தி விரைந்து வரைந்து கொள்ளுமாறு தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

இச்செய்திகளின் வழி மந்தியின் செயல்பாடுகள் மூலம் தலைமக்களின் அன்பையும், யானை, வண்டுகள் ஆகிய உயிரினங்கள் மூலம் தலைவனின் வலிமையும் அவனது நாட்டின் வளத்தையும், இடைச்சுரத்தில் காணப்படும் காட்டில் வாழும் யானை மற்றும் புலியின் தன்மையின் மூலம் தலைவிக்குத் தலைவன் மீதுள்ள அன்மையும் தோழிக்கு தலைமக்கள் மீதுள்ள அக்கறையும், கிளிகளின்மூலம் தோழியின் சாமர்த்தியத்தையும் கூறுவதன்மூலம் அக ஒழுக்கங்களைக் கூற உயிரினங்கள் சிறப்பாகப் பயன்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

முல்லை:

முல்லை நில உரிப்பொருளாகிய இருத்தல் இருத்தல் நிமித்தம் என்ற உணர்வினைக் கூற அகப்பாடல்களில் அவ்வந் நிலங்களுக்கு உரிய கருப்பொருட்கள், அவற்றுள்ளும் விலங்கினங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை நீதி நூல்களில் காணப்படும் முல்லை நிலப் பாடல்களின் மூலம் அறியலாம். தலைவன் வருவேன் என்று கூறிச் சென்ற காலம் வந்து விட்டதைக் கருமையான மேகங்கள் பொழிவதன் மூலமும், மட மான் தனது பிணையுடன் இணைந்து மகிழ்வதன் மூலமும் அறியமுடிகிறது. ஆகையால் இப்பொழுதே நம் காதலர் வந்துவிடுவார் என்று தோழி தலைவிக்கு உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல்,

“கரு இயல் கார் மழை கால் கலந்து ஏத்த

உருகு மட மான் பிணையோடு உகளும்,

உருவ முலையாய் - நம் காதலர் இன்னே

வருவர் வலிக்கும் பொழுது” (திணை. மொ. ஐம். 25)

இப்பாடல் மூலம் ஆற்றியிருக்கும் தலைவியைத் தோழி ஆற்றிவிக்கும் பாங்கு புலப்படுகிறது. தலைவன் வரும் பருவம் கண்டு தலைவி, அதிர்கின்றதுபோல் இடி இடித்து அலை கடலைக் குடிக்கும், முதிர்ந்த மாணிக்கத்தையுடைய நாகம் அதனுடன் இணைந்து முழங்கக் கதிரவன் மறைகின்ற மாலைப்பொழுதில் மழை பொழியத் தன்மேனியின் சுண்ணம் கரைவதாக வருந்துவதாக அமைந்துள்ளது ஒரு பாடல்.

தலைவன் வரும் பொழுதில் பிடவம் மலர்ந்து விட்டது. மழை வரும் அறிகுறியாக மயிலும் அகவுகிறது. மந்தி மரத்தில் விளையாடுகிறது. இதுதான் தலைவன் வரும்காலம் ஆகையால் அவர் வழியில் எங்கேயும் தங்காமல் வந்து சேர்வார் கோதையே என்று தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ள பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“பிடவம் குருந்தொடு பிண்டி மலா,

மடவ மயில் கூவ, மந்தி மா கூர,

தடமலர்க் கோதையாய்! தங்கார் வருவார்

இடலம் எனக்கொண்டு, தாம்” (திணை.மொ.ஐம். 36)

இப்பாடலில் மயில் என்னும் பறவையின் மூலம் கார்காலமாகிய தலைவன் வரும் காலத்தை உணர்த்தி தலைவியாகிய தோழி ஆற்றுவிப்பதாக அமைந்துள்ளது. மேலும் முழுவதும் முல்லை நிலப்பாடல்களையே கொண்ட கார் நாற்பது என்னும் நூலில் இதுபோன்று தோழி தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் மயில் அழி கொண்டுள்ளது, பாடும் வண்டுகள் ஊதும் பருவம் வந்து விட்டதென்றும் இடியொடு அருமணி நாகம் அறுங்கியது என்றும் கூறிக் கார்காலத்தின் தன்மையை உயிரினங்கள் மூலம் உணர்த்துகிறது. மேலும் வீரம் நிறைந்த வேந்தனது வினை முடிந்துவிட்டது. திரும்பி வருகின்ற வழியும் இனிமையாக உள்ளது. இடியுடன் அருமையான மாணிக்கத்தை உடைய நாகம் அணுங்க, மன்னரின் படைபோல் பொழிகிறது மழை என்று கூறுகிறது பின்வரும் பாடல்

“வீறு சால் வேந்தன் வினையும் முடிந்தன

ஆறும் பதம் இனிய ஆயின ; ஏறொடு

அருமணி நாகம் அணுங்க, செரு மன்னர்

சேனைபோல் செல்லும் மழை”

(கார். நா, 20)

என்ற பாடலில் கார்காலத்தின் தன்மைகள் உணர்த்தப்பட்டுத் தலைவன் வரும் காலத்தை உணர்த்தின. இவ்வாறு முல்லை நிலத்தில் காணப்படும் பல்வேறு உயிரினங்களைக் கொண்டு தலைமகனின் வரவையும் அதற்காக வருந்தியிருக்கும் தலைவியின் நிலையையும் அதனை ஆற்றுவிக்கும் தோழியின் தன்மையையும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

மருதம்: வயலும், வயல் சார்ந்த பகுதியிலும் காணப்படும் உயிரினங்களைக் கொண்டு அந்நில சார்ந்த மக்களின் திணை ஒழுக்கம் எவ்வாறு உள்ளது என்பதை அறியலாம். தலைவி பரத்தையை யானை என்றும் குதிரை என்றும் மறைமுகமாகக் கூறி அதன்மேல் செல்லும் தலைவனைப் பழிப்பாள். இது சங்கப் பாடல்களில் காணப்படும் மரபு. திணை மாலை நூற்றைம்பது பாடல் ஒன்றிலும் இவ்வாறு தலைவி பரத்தையை எருமை என்று கூறிச் சாடுவதைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“கருங்கோட்டு செங்கண் எருமை, கழனி
இருங்கோட்டு மென்கரும்பு சாடி, வரும் கோட்டாங்
ஆம்பல் மயக்கி, அணிவளை ஆர்த்து அழகாகத்
தாம்பல் அசையின, வாய் தாழ்ந்து”

(திணை. மா. 137)

இப்பாடலில் பரத்தையாகிய எருமை கழனியில் இருக்கும் கரும்பைத் தின்றுவிட்டு அதன் கொம்பினால் ஆம்பல் பூக்களை மயக்கி, கைகளில் அழகிய வளைகள் ஒலிக்க அசைபோட்டுக் கொண்டே வந்தாள் என்று கூறுகிறாள் தலைவி. எருமையைப் பயன்படுத்தி இங்குப் பரத்தையின் இழிசெயல்கள் சுட்டப்பெறுவதை உணர முடிகிறது.

பரத்தையின் இயல்பை எருமையைக் கொண்டு சுட்டியதுபோல் சில பாடல்களில் தலைவனின் இயல்பையும் எருமையுடன் இணைத்துக் கூறப்படுகிறது. செம்மையான கண்களைக் கொண்ட எருமை கழனியிலுள்ள சகதியில் விழுந்து அங்குப் பூத்திருக்கும் குவளைப் பூக்களையும் அப்பூக்களுடன் அக்கழனியுள்ள செங்கயல் மீன்களையும் சூடிக்கொண்டு தவளையையும் மேலேற்றிக் கொண்டு வரும் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“செங்கண் கருங்கோட்டு எருமை சிறுகனையா
அங்கண் கழனிப் பழனம் பாய்ந்து, அங்கண்
குவளை அம் பூவொடு செங்கயல் மீன் சூடி,
தவளையும் மேற்கொண்டு வரும்” (திணை மா நூ.147)

இப்பாடல் மூலம் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று திரும்பிய நிகழ்வை எருமையின் செயலொடு இணைத்துக் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதுபோன்று தலைவன் தனது புதல்வனை எண்ணி பரத்தையை விடுத்துத் தலைவியிடம் வருவதை, எருமை பழனத்தில் புரண்டு தமது கன்றி எண்ணி வைக்கோலைத் தமது தலையில் சூடி வருவதற்கு ஒப்பாகக் கூறுகிறது ஒரு பாடல்.

தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க தலைவன் அனுப்பிய வாயிலாக வந்த பாணனைக் கடிந்து வாயில் மறுக்கும்பொழுது எப்பொழுதும் வண்டு ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் வயல்களையுடைய ஊரின் தூதாக வந்த பாணனே நீ அறிவு இன்றி என் வீட்டிற்கும் என்ன செய்வதற்காக வந்தாய்? வழி அது எங்கையரது இல்லத்திற்கு ஆகையால் நீ அங்கே செல் என்று தலைவி உரைப்பதாக அமைந்துள்ளது ஒரு பாடல். மேலும் ஒரு பாடலில் தலைவன் தலைவியின் ஊடலுக்கு அஞ்சி பரத்தையிடமே இருப்பதனால் அவனது பிரிவால் தான் அடைந்த துயரைத் தலைவி உரைப்பதாக அமைந்துள்ளது பின்வரும் பாடல்

“கோலச் சிறு குருகின் குத்து அஞ்சி, ஈர்வாளை

நீலத்துப் புக்கு ஒளிக்கும் ஊரற்கு, மேல்எல்லாம்,

சார்தற்குச் சந்தனச் சாந்து ஆயினோம், இப்பருவம்

காரத்தின் வெய்ய, என் தோள்!”

(ஐந். ஐம். 24)

என்னும் பாடலில் குருகுப் பறவையின் குத்துக்கு அஞ்சி வாளை மீன் நிலம் மலர் புதரில் மறைந்து கொள்ளும். அதனை தலைவியின் ஊடலுக்கு அஞ்சிப் பரத்தையிடமே இருக்கும் தலைவனின் செயலுக்கு ஒப்பாகக் கூறியுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு எருமை, வண்டு, குருகு, வாளை ஆகிய உயிரினங்கள் தலைமக்களின் ஊடலையும், தலைவனின் தன்மையையும், ஊடலை நீக்க முயலும் பாணனின் இயல்பையும் தலைவி வாயில் மறுக்கும் தன்மையையும், தலைவியின் பிரிவால் ஏற்படும் தலைவியின் துயரையும் விளக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

தலைவனது செயல்களைச் சுட்ட அந்நிலத்தின் கருப்பொருள்களாகிய உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளைக் கொண்டு கூறப்பட்டுள்ளமை பல பாடல்களில் காணப்படுகிறது. நேராகத் தலைவன் இத்தன்மையன் என்று கூறாமல் இத்தன்மையைக் கொண்ட ஊரைச் சேர்ந்தவன். ஆகையால் அவனது இயல்பும் அவ்வாறே அமையும் என்று கூறுவதையும் காணமுடிகிறது. வண்டுகள் மலர் விட்டு மலர் தேன் உண்ணும் தன்மையுடையது. அத்தகைய வண்டுகள் மலிந்து இருக்கும் ஊரன். ஆகையால் தலைவியை விடுத்துப் பரத்தையிடம் சென்றான் என்றும், எப்பொழுதும் சேறிலே கிடக்கும் எருமையை உடைய நாடன். ஆகையால் எப்பொழுதும் பரத்தை வீட்டிலேயே இருக்கிறான் என்றும், வயல்களில் இருக்கும் நீலம் மலர்களைக் கவ்வும் வாளை பெடையையுடைய ஊரன் ஆகையால் கிடைக்கும் தலைவியின் தலைவனைத் தாம் பெற்று இன்பம் துய்க்கும் பரத்தை என்பதையும் இப்பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு உயிரினங்கள் மூலம் அந்நிலத்தனது மக்களின் இயல்பு உணர்த்தப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

நெய்தல் : நெய்தல் நிலமாகிய கடற்பகுதியில் வாழும் தலைமக்களின் காதல் உணர்வுகளைப் பாடல்களில் வடிக்கும்பொழுது பின்புலமாகக் கருப்பொருட்களாகிய உயிரினங்கள் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். கடல் இரு கோடுகளாகப் பிரியுமாறு காற்று பாகன் போன்று இருந்து யானை பாய் மரத்துணியாக அமைந்த படகினைக் கொண்டு கரை சேர்பவனே வந்து தலைவியை மணந்து கொள் என்பதாக அமைந்த பாடலில் யானை உவமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைப் பின்வரும் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

“கடற்கோடு இருமருப்பு, கால் பாகன் ஆக

அடற்கோட்டு யானை திரையா, உடற்றி

கரை பாய் நீள் சேர்ப்பே! கனை இருள் வாரல் !

உரைவாய் நீ, ஆகவே வா!

(திணை மா. நூ. ப. 43)

பலபாடல்களில் கடலின் தன்மையை விளக்க யானையும், புட்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

திமில் களிறு ஆக

பல் புள் துயில் கெட

பல் களிறு நீள் திமிலா

புள் படையா

இவை போன்ற அடிகள் மூலம் நெய்தல் நிலத் தன்மையைக் கூறித் தலைமக்களின் காதல் உணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைத் திணை மாலை நூற்றைம்பது பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மணற் குன்றுகளையுடைய கடற்கரை கொண்ட சேர்பனே தலைவி புட்களின் அரவம் கேட்டு விரைவாக ஓடும் உனது குதிரையின் அரவம் என்றெண்ணி தவிக்கிறாள். ஆகையால் நீ விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்வாய் என்று தோழி தலைவனிடம் உரைப்பதாகவும் மற்றொரு பாடலில் கடற்கரை நிலத்தில் வேண்டி இரையை உண்டு தனது இணையுடன் இருக்கும் அன்றிலே தலைவர்க்கு உரைப்பாய் மடமொழியினையுடைய தலைவியின் பழைய வண்ணத்தைத் தா என்பதாக அமைந்துள்ள பாடலில் தலைவியின் தனிமைத் துயரை உரைக்க அன்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“தெண் நீர் இருங் கழி, வேண்டும் இரை மாந்தி

பெண்ணைமேல் சேக்கும் வணர் வாய்ப்புணர் அன்றில் !

தண்ணம் துறைவற்கு உரையாய் மடமொழி

வண்ணம் தா” என்று தொடுத்து”

(ஐந். எழு. 64)

மேற்கூறிய பாடல்போன்று தோழி கூற்றாக வரும் மற்றொரு பாடலில் மணற் குன்றின்மேல் அலவன் தனது பெடையொடு வாழும் தன்மை கொண்ட

தலைவனே என் தோழியின் தோள்களில் பசலை படர்ந்தது. ஆகையால் அவளை விரைவில் மணந்து கொள் என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. மேலும், சிறு மனைப் போன்ற கன்னம் கொண்ட நாரையே! மென்மையான குரலையுடைய நினது பிள்ளைகளுடனே இருக்கும் நீ என்னை விட்டு அகன்ற தலைவனைப் பற்றி அறிவாய். எனினும் நீ வாழ்வாய் என்று உரைப்பதாக அமைந்துள்ள ஒரு பாடல். இப்பாடல்களில் நாரை அலவன் போன்ற பறவைகளைக் கொண்டு தலைவியின் பிரிவுத் துயரையும் தலைமக்களின் அன்பையும் அறிய முடிகிறது.

நெய்தல் நில உயிரினங்கள் இலக்கியங்களில் அந்நிலப்பாடல்களுக்குப் பின்புலமாகவும், தலைமக்களின் பண்புகளுக்கு உவமையாகவும், அவ்வுயிரினங்களின் செயல்பாடுகளுடன் தலைமக்களின் செயல்பாடுகள் இணைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

பாலை : தலைமக்களின் பிரிவுத் துயரையும் தலைமகளைப் பிரிந்த தாயரின் துயரையும் விளக்குவனவாக அமைவன பாலை நிலப் பாடல்களாகும். இப்பாடல்களில் பெரிதும் பாலை நில உயிரினங்களின் தீய செயல்கள்வழி தலைமகன் உறும் துயரை எண்ணித் தலைவி வருந்துவதாகவும், தலைவன் செல்லும் பாலை வழியில் உயிரினங்களின் அன்பான செயல்பாடுகளைக் காணும் தலைவன் தலைவியை எண்ணி வருந்துவதாகவும், உடன்போக்கின் போது பாலை வழியில் தான்கண்ட உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளை எண்ணி வருந்துவதாகவும் அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

ஐந்திணை எழுபது பாடல் ஒன்றில் யானையிடம் அடிபட்டுத் தப்பித்த புலி ஊருக்குள் புக பார்க்கும் தன்மையையுடைய வழியில் பொருளை நாடிச் சென்ற நம் தலைவனின் அருளை எண்ணி என் உயிர் வாழுமோ? என்று தலைவி ஏங்குவதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“பேழ்வாய் இரும்புலி குஞ்சரம் கோள் பிழைத்துப்
பாழ்ஊர்ப் பொதியில் புகாப் பார்க்கும் ஆர் இடை
சூழாப் பொருள் நசைக்கண் சென்றோர் அருள் நினைந்து
வாழ்தியோ மற்று என் உயிர்?” (ஐந். எழு. 31)

என்ற பாடலில், புலியும், யானையும், தலைவன் செல்லும் பாதையில் அவற்றின் செயல்பாடுகள் மூலம் அச்சமூட்டும் தன்மையை அறியமுடிகிறது. மேலும் தலைவி தனது பிரிவுத் துயரை தோழிக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, நீர் இல்லாத கடுமையான வழியில் ஆமான் இனம் வாழும் அருஞ்சுரத்தில் தலைவர் இறந்துவிடுவாரோ? ஆகையால் தோழியே! நாணத்தை விடுத்துச் சென்று அவரை உயிருடன் கண்டு இணையுமோ நெஞ்சு? என்று கூறுவதாக அமைகிறது பின்வரும் பாடல்.

“நீர்தில் அருஞ் சுரத்து ஆமான் இனம் வழங்கும்
ஆர் இடைஅத்தம் இறப்பர்கொல்? - ஆயிழையாய் !
நாணினை நீக்கி, உயிரோடு உடன் சென்று
காண புணர்ப்பது கொல் நெஞ்சு? (ஐந். எழு. 32)

இப்பாடலில் ஆமான் இனம் தலைமக்களின் பிரிவுத் துயரை அதிகரிப்பதாக அமைந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. காரணம் தீமை நிறைந்த அருஞ் சுரத்திலும் ஆமான் இனம் இணைந்து வாழ்வதாகவும் ஆனால் தலைவன் பொருளை எண்ணி தலைவியைப் பிரிந்து சென்றமையைக் கூறுகிறது இப்பாடல். இதுபோன்று மற்றொரு பாடலிலும் வெருகு தனது குட்டிக்கு இரையூட்டி வாழும் சுரம் என்று கூறுவதன் மூலம் வெருகின் அன்பைக் கூறி தலைவியின் பிரிவுத் துயரம் உணர்த்தப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

இதுபோன்று, “வரி நுதல் யானை பிடியொடு உறங்கும் எரி மயங்கு கானம்” என்று கூறுவதன் மூலம் உயிரினங்களின் அன்பு தலைமக்களின்

அன்பினையும், துயரையும் மிகுவிப்பனவாகப் பாடல்களில் பயன்படுத்தப்-
பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இதுபோன்ற பாடல்களை ஐந்திணை
ஐம்பதிலும் காணமுடிகிறது. சுனையில் உள்ள சிறிதளவு நீர் தனது பிணை மான்
உண்ணுவதற்காக விட்டுக் கொடுக்கும் அன்பு கொண்ட கலைமானின்
தன்மையை எண்ணி தலைவி வருந்துவதாக அமைந்துள்ளது இதனை,

“சுனை வாய்ச் சிறு நீரை எய்தாது” என்று எண்ணி

பிணை மான் இனிது உண்ண வேண்டி, கலைமா தன்

களளத்தின் ஊச்சம் சுரம் என்பர், காதலர்

உள்ளம் படர்ந்த நெறி”

(ஐந். ஐம். 38)

என்ற பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் வேகமாக ஓடும் வெண் தேரை நீர்
என்று எண்ணித் தனது பிடியோடு அப்பாலை நிலத்தில் ஓடிச் சோர்வறும் என்று
கூறுவதன் மூலமும் அன்பு மிகுந்த உயிரினங்கள் வழி தலைமக்களின் பிரிவுத்
துயரம் மிகுவிக்கப்படுவதை அறியமுடிகிறது. தலைவியைப் பிரிந்து பொருள்மேல்
சென்ற தலைவன் குயில் கூவும் இனிய பொழுதை கண்டு பொருள் மேல்
கொண்ட ஆசையை விடுத்து என்னைப் பிரிந்து சென்றார் வரும் வழியைப்
பார்த்திருக்கிறது எனது நெஞ்சு என்று தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது
திணைமொழி ஐம்பதில் இடம்பெற்றுள்ள ஒரு பாடல். இவ்வாறு குயில், புறா,
எழால், களிறு, மான் போன்ற உயிரினங்களை இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தித்
தலைமக்களின் காதல் உணர்வுகளையும், அந்நிலத்தின் தன்மைகளையும் இந்
நீதியிலக்கியங்கள் பாற்படும் பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

போர் : பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் போர் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவது
களவழி நாற்பது. இந்நூலுள் போர் நடைபெறும் களத்தில் நடைபெறும்
நிகழ்ச்சிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய போர் நிகழ்ச்சியின் போது
உயிரினங்கள் இடம்பெறுவதையும் அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக யானையின்

போர்ச் செயல்கள் விதந்து கூறப்படுகிறது. போரின்போது யானையின் செயல்பாடுகளாகக் கூறப்படும் நிகழ்ச்சிகள் அச்சமூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

போர்க்களத்தில் யானை மிதித்து கூழாக்கிய மனித உடல்களின் சக்தி பற்றிய செய்திகள் அதிகமாகக் கூறப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“நாள் ஞாயிறு உற்ற செருவிற்கு வீழ்ந்தவர்

வாள்மாய் குருதி களிறு உழக்க, தாள் மாய்ந்து

முற்பகல் எல்லாம் குழம்பு ஆகி, பிற்பகல்

துப்புத்துகளின் கெழுஉம் - புனல் நாடன்

தப்பியார் அட்ட களத்து

(க. நா. 1)

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம். மேலும் போர்க்களத்தில் குருதி போரிடுவோரை வழக்கச் செய்யும் அவ்வாறு வழக்கும்போது யானையின் கோட்டினைப் பற்றி எழுந்து போரிடுவர் என்றும், யானைமேல் யானைமோதி நெருங்கும் வண்ணம் போரிடுவர் என்றும், போரின் பொழுது வேல் பட்டு யானைகளின் வாயில் செங்குருதி வழியும் என்றும் வெட்டுப்பட்ட யானையின் துதிக்கை பவளம் இட்டு வைக்கும் பைபோல் காணப்படும் என்றும், போர் வீரர்கள் எய்த வேலினால் நெற்றி பிளவுபட்டுக் குருதி வெள்ளத்தில் கிடக்கும் யானைகளின் உடல்கள் என்றும், யானை பற்றிய செய்திகளே பெரும்பான்மையாகக் களவழி நாற்பது பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

போர்க்களத்தில் போரில் ஈடுபடும் உயிரினங்கள் தவிர அப்பகுதியில் வாழும் உயிரினங்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் இப்பாடல்களில் காணலாம். கூர்மையான கணைகளால் பிளக்கப்பட்ட உடல்களை உண்டு குருதி கரை படிந்த வாய் கொண்ட காகம் என்று ஒரு பாடலில் வருகின்றது. இதுபோல் சேவல், நரி,

நாய், பாம்பு, சுறா போன்ற உயிரினங்களைப் பயன்படுத்தியும் இவ்விலக்கியத்தில் களம் பற்றிய செய்திகள் உரைக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

காப்பியங்கள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கு அடுத்துத் தோன்றியவையாகக் கருதப்படுபவை காப்பியங்கள் ஆகும். மக்களின் பொருளாதார, சமூக, அரசியல் கட்டமைப்பில் மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டே வந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. அத்தகைய வரலாற்றுப்போக்கில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கிய வகை தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. காப்பியங்கள் அக்கால மக்களின் சமூகப் பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டுக் கட்டமைப்பினையும், அவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் உணர்த்தி வருகின்றன. அவ்வாறு எல்லா இலக்கியங்களிலும் உயிரினங்களை ஒரே மாதிரியாகப் பயன்படுத்தவில்லை. காப்பியங்களில் உயிரினங்கள் பயன்படுத்தப்-பட்டுள்ள தன்மையிலும் மாற்றம் அடைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. காப்பிய இலக்கியங்களில் விலங்குகள் இடம் பெற்றுள்ள தன்மை இங்கு ஆராயப்படுகிறது.

போர் : காப்பிய காலத்திலும் போர் நடைபெற்றது என்பதையும். அப்போர்களில் விலங்குகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதையும் அறியலாம். போரில் பயன்படுத்தப்படுபவை யானைகள் மற்றும் குதிரைகள் ஆகிய விலங்குகளே ஆகும். இவ்விலங்குகள் போரில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மணிமேகலையில் சேர மன்னனின் படைத்திறத்தைக் கூறும் போது

“கைம்மலைக் களிற்று இனம் தம்முள் மயங்க

தேரும், மாவும் செறிகழல் மறவரும்...” (மணி. 81)

என்ற வரிகள் மூலம் யானைப்படையின் சிறப்பையும் குதிரைப்படையின் சிறப்பையும் விளக்குகிறார். மேலும் காவிய காலத்திலும் போர் புரிய விலங்கினங்களே வாகனமாகவும், போரிடுபவையாகவும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. * இதேபோன்று சீவக சிந்தாமணி போர் புரியும் விலங்குகளின் சிறப்பை அழகாகக் கூறுகிறது.

குதிரைகள் வரிசையில் நின்றலை வெறுத்து முழங்குகின்றன என்றும் அவை பொன்னாலான கிண்கிணி மாலையணிந்தவை என்றும் வீரர்களால் செலுத்தப்படும் அம்பை விட வேகமாக ஓடுவன என்றும். ஒன்றையொன்று முந்திச் சென்று எதிரிப் படையைத் தடுத்து நிறுத்துவன என்றும் கவரி அணிந்த நெற்றியினை உடையன என்றும், போர் செய்வதற்கு உதவியாக இளமையுடன் இருப்பன என்றும், அழகு மிகுந்தவை என்றும், இத்தகைய சிறப்புகள் கொண்ட ஒத்த மயிரையுடைய புரவியும் புரவியும் ஒன்றோடொன்று போரிட்டன என்றும் குதிரையின் சிறப்பையும் அதன் போர்ச் செயல்பாடுகளையும் கூறுகின்றது சீவக சிந்தாமணி. மேலும் யானைகளின் சிறப்பையும் அவை போரிட்ட தன்மையையும் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“அஞ்சனம் எழுதின கவளம் ஆர்ந்தன
குஞ்சரம் கூற்றொரு கொம்மை கொட்டுவ
அஞ்சன வரைகிற குடைய போல்வன
மஞ்சிவர் குன்றென மலைந்த வேழமே
மாக்கடல் பெருங்கலம் காலின் மாறுபட்டு
ஆக்கிய கயிறிரிந் தோடி எங்கணும்
போக்கறப் பொருவன போன்று தீப்படத்
தாக்கின அரசுவாத் தம்முள் என்பவே” (சீவ. 223)

என்னும் சீவக சிந்தாமணிப் பாடல் வரிகளின் மூலம் யானையுடன் யானை போரிட்ட தன்மையையும், புரவியுடன் புரவி போரிட்ட தன்மையையும் அறிய முடிகிறது. கம்பராமாயணத்தில் திரிசடையின் கனவில் வரும் போர்க் காட்சியில் இரண்டு ஆண் சிங்கங்கள் புலிக்கூட்டத்தைத் துணையாகக் கொண்டு வந்து போரிட்டு வலிமையோடு போர் செய்யும் யானைகள் வாழும் அந்தக் காட்டையே முழுமையாக வளைத்துத் தாக்கின என்று கூறப்பட்டுள்ளதை,

“வரம்புஇலா மதகரி உறையும் அவ்வனம்

நிரம்புற வளைந்தன, நெருங்கி நேர்ந்தன

வரம்புஅறு பிணம்படக் கொன்று மாறுஇலாப்

புரம்புக, இருந்தது ஓர் மயிறும் போயதால் ! (கம். 5119)

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறியலாம். காப்பியங்களில் போர் பற்றிய நிகழ்வுகளைக் கூறும்போது அக்காலத்தில் போரில் ஈடுபட்டுச் சிறப்பாக உதவிய உயிரினங்களைத் தமது படைப்புகளில் எடுத்தாண்டுள்ளனர் புலவர்கள். குறிப்பாக யானையும் குதிரையும் போர் செயல்களில் நேரடியாக ஈடுபட்டுள்ளமையையும், சிங்கத்தையும், புலியையும் போர் புரியும் வீரர்களின் சிறப்புக்கு உவமையாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதையும் அறியமுடிகிறது.

கதைகள்:

காப்பியங்களில் மக்களிடையே வழங்கப்படும் வாய்மொழிக் கதைகள் ஆங்காங்கே காப்பிய ஆசிரியர்களால் எடுத்தாளப்பட்டு வந்துள்ளன. அவ்வாறு கூறப்படும் கதைகளில் விலங்குகள் முதன்மைப் பாத்திரத்தை வகிப்பதையும் அக்கதைகள் காப்பியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையையும் காணமுடிகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் பார்ப்பனம்பெண்ணொருத்தி செய்த தவறாக ஒரு கதை கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில் பார்ப்பனப் பெண்ணின் குழந்தைக்குத் தீங்கு செய்ய வந்த பாம்பினை அவள் வளர்த்து வந்த கீரிப்பிள்ளைக் கொன்று அவளது

குழந்தையைக் காத்தது. ஆனால் கீரியின் வாயில் உதிரத்தைக் கண்ட பார்ப்பனத்தி கீரி கொன்றது குழந்தையை என்ற தவறான முடிவுக்கு வந்து அக்கீரிப்பிள்ளையைக் கொன்று விடுகிறாள். இதனால் தனது கணவனைப் பிரிந்த அவளைத் தனது கணவனுடன் கோவலன் இணைத்து வைப்பதாக அமைந்துள்ளது இக்கதை. இதில் கீரி பாம்பு ஆகிய விலங்குகளின் செயல்பாடுகளைக் கொண்டு இக்கதை புனையப்பட்டுள்ளது.

இதுபோன்று மணிமேகலையிலும் ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. ஆபுத்திரன், ஊன் உண்ணுவதைக் கருதுகின்ற வேள்விச் சாலையில் அவிபலி கொடுப்பதற்காகக் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பசுவினைக் கண்டான். அப்பசு வேடனின் வலையில் அகப்பட்ட மானைப்போன்று மருண்டு விழித்தபடி அஞ்சி “அம்மா” என்று அழைத்தது. அப்பசுவின் துயருக்கு உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் சிந்தினான். பின் அப்பசுவின் துயரைப் போக்குவதற்காக இரவுவரை காத்திருந்து அப்பசுவைக் கவர்ந்து காட்டு வழியே சென்று கொண்டிருந்த போது, அந்தணர்கள் அவனைப் பிடித்து பசுவைத் திருடிவிட்டான் என்று கருதி அடிக்கத் தொடங்கினார். அதனைக் கண்ட அப்பசு அவர்கள் மிகவும் மோசமாக அடித்துத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்த பார்ப்பன உவாத்தியைத் தன் கொம்புகளால் குத்தி குடல் சரியச் செய்து விட்டு அவ்வேள்விப் பசு காட்டுக்குள் ஓடிவிட்டது. பின் அவ் ஆபுத்திரன் மரணம் அடைந்து மீண்டும் அவன் காப்பாற்றிய அப்பசுவின் வயிற்றில் பிறந்தான் என்பதாகக் கதை கூறுகின்றது. இக்கதையில் பசுவின் தன்மையையும் அதனைக் காப்பாற்றி அதன் வயிற்றிலேயே மீண்டும் பிறந்த ஆபுத்திரனின் சிறப்பையும் அறியமுடிகிறது.

விழா: காப்பியக் காலத்தில் விழாக்கள் தொடங்கும் போது முரசறைந்து ஊர் மக்களுக்கு அறிவிக்கும் நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. அம்முரசினை யானை மீது ஏற்றி ஊர் முழுக்கக் கொண்டு சென்று முரசறைந்து அறிவிப்பர். இதனை,

“வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை ஏற்றி,
வால்வெண் களிற்றரசு வயங்கிய கோட்டத்துக்
கால்கோள் விழுவின், கடைநிலை, சாற்றித்
தங்கிய கொள்கைத் தகுதியை கோட்டத்து ...

(சிலம்பு 145)

என்ற வரிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதே நிகழ்ச்சியை மணிமேகலையிலும் காணலாம். வச்சிரப் படை நிற்கும் கோயிலின் கண்ணுள்ள விழா முரசினை கச்சையை அணிந்த யானையின் பிடரியில் ஏற்றி, அனைவரும் வாழ்க என்று வாழ்த்தி முரசறைவதாகக் கூறப்படுகிறது.

மேலும் அம்முரசம் காளைகளைத் தம்முள் போரிட வைத்து அப்போரில் வென்று எஞ்சி நிற்கும் காளையின் தோலினைக் கொண்டு செய்யப்படும் முரசு வெற்றி முரசு என்றும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு திருவிழாவின் தொடக்கத்தில் யானையும், காளையின் தோலால் செய்யப்பட்ட முரசமும் சிறப்பிடம் பெறுவதைச் சிலம்பு மற்றும் மணிமேகலை மூலம் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு விழாக்காலங்களில் பயன்படுத்தப்படும் உயிரினங்களைக் காப்பியங்கள்வழி அறியமுடிகிறது.

உருமாற்றம்: காப்பியங்களுக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களில் காணக்கிடைக்காத தன்மை. மனிதன் விலங்காக உருமாறும் நிலை காப்பியங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பக்தி இலக்கியங்களில் கூட விலங்கினங்களைக் கடவுளாக மாற்றிய நிலை உண்டே தவிர மனிதன் விலங்காக மாறிய நிலை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலுமே இந்நிலையைக் காணமுடிகிறது. மேலும் சாபம் கொடுத்து உருமாற்றும் நிலையையும் இவ்விலக்கியங்களிலேயே காணமுடிகிறது.

சிலம்பில் நாடு காண் காதையில் கவந்தியடிகளிடம் அவ்வழி வந்த காழகனும் பரத்தையும் இவர்கள் யார்? என்று கேட்க, என் மக்கள் என்று கூறியதற்கு அவர்கள் ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தோர் கணவனும் மனைவியுமாக வாழ முடியுமா எனக் கூறி எள்ளி நகையாடியதைக் கண்டு அவர்கள் முது நரியாக மாறுக என்று சாபமிட்டார் கவந்தியடிகள் இதனை,

“உடன் வயிற்றோர்கள் ஒருங்குடன் வாழ்க்கை

கடவதும் உண்டோ? கற்றறிந்தீர்! எனத்

தீமொழி கேட்டுச், செவியகம் புதைத்துக்,

காதலன் முன்னர்க் கண்ணகி நடுங்க-

எள்ளாந் போலும் இவர், என் பூங்கோதையை

முள்ளுடைக் காட்டின் முதுநரி ஆக” என

(சிலம்பு 232)

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளின் மூலம் அறியலாம். மேலும் கம்பராமாயணத்தில் ராவணனின் தம்பி மாரீசன் மானாக உருமாற்றம் கொண்டு இலக்குவனனைத் திசை திருப்பிச் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றதைக் காணமுடிகிறது. மேலும், சீதையின் அழகைக் கண்டு சபலம் கொண்ட இந்திரன் காகமாக உருமாறி சீதையிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டதையும் கம்பராமாயணத்தில் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு மனிதன் விலங்காக மாறும் தன்மையைக் காப்பியங்களில் காணமுடிகிறது.

வாகனம்: மனிதன் தொடக்கக் காலத்தில் விலங்குகளை வாகனமாகப் பயன்படுத்தினான். பின்பு காப்பியக் காலத்தில் கடவுள்களின் வாகனங்களாகச் சில உயிரினங்களைக் கூறுவதைக் காணலாம். பொதுவாகப் புராண கதைகளில் முருகனின் வாகனமாக மயிலும், விநாயகரின் வாகனமாக எலியும், சிவபெருமானின் வாகனமாகக் காளையும் கூறப்படுகின்ற சீவகசிந்தாமணியில் “கருஞ்சிறைப் பறவையூர்திக் காமரு காளை தான் கொல்” என்று முருகனையும்,

அவனது வாகனமான மயிலையும் குறிப்பிடுகின்றது. இதுபோன்று மனிதனின் வாகனமாகவும் அவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைப் பல பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. கம்பராமாயணத்தில் ராவணனின் மகன் அட்சஷயகுமாரன் போருக்குப் புறப்பட்டபோது 200 குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் சென்றதாகக் கூறுகிறார் கம்பர்.

கொடி : கடவுளர்களின் கொடிகள் பல்வகையான உயிரினங்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையைக் காப்பியங்களில் காணலாம். முருகனின் கையில் உள்ள கொடியில் கோழிச் சேவல் இடம் பெற்றுள்ளமையைச் சிலம்பு கூறுகிறது. மேலும் மணிமேகலையில் காமனின் கொடியில் சுறா மீன் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இதனை,

“இருஞ்சுற உயர்ந்த தோன்றல் ஏத்தருங் குரிசில் தான் கொல்”

(மணி 1262)

என்ற மணிமேகலை வரியின் மூலம் அறியலாம்.

இவ்வாறு காப்பியங்களில் விலங்குகள் பலவாறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

நவீன இலக்கியம்

பொருளாதார அரசியல் மாற்றப் போக்கின் வளர்ச்சியில் மாற்றம் பெற்ற சமூகத்தில் விளைந்த இலக்கியங்களின் உள்ளடங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு மாற்றம் அடைந்த இலக்கியங்கள் விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள முறையிலும் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் அடைந்துள்ளன. உணவாக, வாகனங்களாக மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்ட உயிரினங்களில் அக்கால இலக்கியங்களில் அவ்வாறே படைக்கப்பட்டதோடு மேலும் உள்ளுறை, இறைச்சி

ஆகிய தன்மைகளிலும் படைக்கப்பட்டன. இந்நிலை வளர்ச்சியடைந்து இன்றைய நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளாகக் கருதப்படும் படிமம், காட்சி ஆகிய நிலைகளில் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வளர்ச்சி உள்ளடக்கத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றத்தின் வளர்ச்சியே அன்றி வடிவத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றம் மட்டுமன்று.

தமிழில் நவீன யுகத்தைத் துவக்கி வைத்த பாரதி தமது குயில் பாட்டின் மூலம் விடாப்பிடியான காதலின் தன்மையைக் கூறுகிறார். இதில் குயிலிசையும் குரங்கையும் கொண்டு ஒரு கதை அம்சத்தை உருவாக்கி காதலின் உறுதித் தன்மையை உணர்த்துகிறார். நவீன இலக்கியங்களில் இவ்வாறு கதைகளை உயிரினங்களைக் கொண்டு இலக்கியவாதிகள் தாம் கூறவந்த செய்திகளைக் கூறுகின்றனர்.

குறிப்பாக குழந்தைகளுக்குக் கூறப்படும் நீதிகதைகளில் இது போன்று உயிரினங்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட கதைகளே அதிகமாக இருப்பதைக் காண முடிகிறது. இது போன்ற இலக்கியங்களை மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களிலும் காணமுடிகிறது. மக்சிம் கார்க்கு எழுதிய குருவிக்குஞ்சு என்னும் கதையைக் கூறலாம். இக்கதையில் தாய்க்குருவி, தந்தைக்குருவி, குஞ்சு குருவி ஆகியவற்றின் நடவடிக்கைகள் மூலம் கார்க்கி தனது கற்பனையையும் எல்லோரும் சுதந்திரம் அடைய வேண்டும் என்கிற தனது விருப்பத்தையும் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

“சிறகுகள் எல்லாருக்கும் இருக்க வேண்டும்

தரையில் திரிவது மோசம். காற்றில் பறப்பது

மேல் ! நான் பெரியவன் ஆனதும்

எல்லாரும் பறக்கும்படி ஏற்பாடு செய்வேன்”

(மக்சீம்கார்க்கி, குருவிக்குஞ்சு ப.7)

இவ்வரிகள் மூலம் கார்க்கியின் விருப்பத்தை குருவிக் குஞ்சியின்மூலம் உணர்த்தப்படுவதை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு உயிரினங்களைக் கொண்டு தங்களது விருப்பத்தை உணர்த்துகின்றார் கவிஞர்கள். பாரதிதாசனும் பெண் குரங்குக் கல்யாணம் என்ற கவிதையில் ஒரு கதை கூறி அதன் மூலம் தமிழருக்கும் இந்தியருக்கும் சுயமரியாதை வேண்டும் என்ற தமது விருப்பத்தை உணர்த்துகிறார் கவிஞர்.

இலக்கியங்களில் எள்ளல் தொணிக்காக ஆங்காங்கே விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. பெண்களின் புறம் கூறும் செயலை பாரதிதாசன் மயிலின் செயல்பாடு கொண்டு எள்ளி நகையாடுவதைக் காணமுடிகிறது.

"பிறர் பழிதூற்றும் பெண்கண் இப்பெண்கள்!

அவர் கருத்து உன் கருத்தாகுமோ சொல்வான் !

அயலான் வீட்டில் அறையில் நடப்பதை

எட்டிப் பார்க்கா திருப்பதற்கே

இயற்கை அன்னை இப்பெண்கட்கெல்லாம்

குட்டைக் கழுத்தைக் கொடுத்தாள் உனக்கோ

கறையொன் றில்லாக் கலாப மயிலே

நிமிர்ந்து நிற்க நீள் கழுத் தளித்தாள் !" (பா.தா. ப.54)

இக்கவிதை வரிகளில் காணப்படும் எள்ளல் சுவையை உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு பல இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புகளிலும் இதுபோன்ற சுவைக்காக உயிரினங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது. காசி ஆனந்தனின் கவிதையொன்றில் மனிதன் பசுவிடம் பால் கநந்து கொண்டு பசு பால் தரும் என்று கூறுகிறான். காக்கை இவன் வடையை எடுத்தால், காக்கை வடையைத் திருடிற்று என்று கூறுகிறான் என்று எள்ளுவதைக் காணமுடிகிறது.

சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் கூற நவீன இலக்கியங்களில் விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஐந்து பெரிது ஆறு சிறிது என்னும் கவிதையில் வைரமுத்து பல உயிரினங்களைக் கொண்டு பல கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். பறவைகள் கூடுகளைக் கட்டி பிற பறவைகளுக்கு வாடகைக்கு விடுவதில்லை ஆனால் மனிதன் அவ்வாறு செய்கிறான் என்பதாகவும், உயிரினங்களுக்கு சர்க்கரை வியாதி இல்லை உடலை உடலுக்குள் புதைக்கும் தொழுநோய் இல்லை என்பதாகவும் கூறுகிறார். மேலும் தொப்பை கிளியோ, தொப்பை முயலோ பார்த்ததுண்டா என்பதாகவும் கூறுகிற அக்கவிதை. மனிதனுக்கு இல்லாமல் போன ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வாழ்க்கை முறை மாடுகளிடமும், புறாக்களிடமும் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

எங்கேனும் தொப்பை கிளியோ
தொப்பை முயலோ பார்த்ததுண்டா?
எந்த விலங்குக்கும்
சர்க்கரை வியாதியில்லை தெரியுமோ
எந்தப் பறவையும்
கூடுகட்டி
வாடகைக்கு விடுவதில்லை
அறிந்தால்
ஆச்சரியம் கொள்வாய்
உடம்பை உடம்புக்குள் புதைக்கும்
தொழுநோய்
விலங்குகளுக்கில்லை
ஒருவனுக்கொருத்தி
உனக்கு வார்த்தை
புறாவுக்கு வாழ்க்கை
எந்தப் புறாவும்
தன் ஜோடியின்றி
பிற ஜோடியைத் தொடுவதில்லை

(இந்தப் பூக்கள் விற்பனைக்கு இல்லை ப.33)

விலங்குகளின் வாழ்க்கை முறை எவ்வளவு தான் சிறப்பாக அமைந்த போதிலும் அது ஒரு இயற்கை நிகழ்வே ஆகும். அவற்றால் சிந்தித்து உணர்வுபூர்வமாக எதையும் செய்ய முடியாது. அவைகளுக்கு இயற்கையாய் வழங்கப்பட்டது எனையோ அவற்றைக் கொண்டே அவை வாழ்கின்றன. காக்கை கூடி உண்பதும், பசுக்களும், புறாக்களும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என வாழ்வதும் அவை சிந்தித்து செயல்படும் நிகழ்வல்ல. அச்செயல்பாடுகள் வெறும் இயற்கை நிலையே (Natural Sympathy) என்று கிறிஸ்டோபர் காட்வெல் கூறுவது ஈண்டு எண்ணத் தக்கது.

மதத்திற்கு அடிமையாக்கி மதியை இழந்து செயல்படும் தமிழர் நிலையை கூறும்பொழுது, ஆயிரம் சாதிகளை ஏற்றுக்கொண்டு நரி போன்றவர்களின் கால்களில் விழுந்து நாய்கள் போல் நமக்குள்ளே சண்டைகளை வளர்க்கும் மதங்களை உண்மை என்றெண்ணி பல தொல்லைகளை அடைகின்றனர் என்று கூறுவதன் மூலம் சமுதாயத்தின் இழி நிலையைத் தமது கவிதைகள் மூலம் சாடுகின்றார். காசி ஆனந்தன் தமது கவிதைகளில் விலங்குகளைக் கொண்டும் தமது ஈழ மண்ணின் நிலையை விளக்குகிறார். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வண்டியை இழுக்கிறது மாடு தன்னிடம் கொம்புகள் இருப்பதை மறந்த மாடுகள் என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் அடைப்பட்டிருக்கும் மக்கள் தங்களது பலத்தை அறியாமல் சுரண்டுவோருக்கு இரையாகி வந்துள்ளனர் என்பதைக் கூறுகிறார். மற்றொரு கவிதையில் பூனையையும் எலியையும் கொண்டு ஈழ மக்களின் போராட்டத்தைக் கூறுகிறார். இதனை,

“பூனை கழுத்தில்

மணி

கட்டுவது

யார்?

ஏன்?

ஓடி

ஒளியவா?

நூறு எலிகளாய்

பூனையின்

கழுத்தைக்

கடித்துக் குதறுவோம்

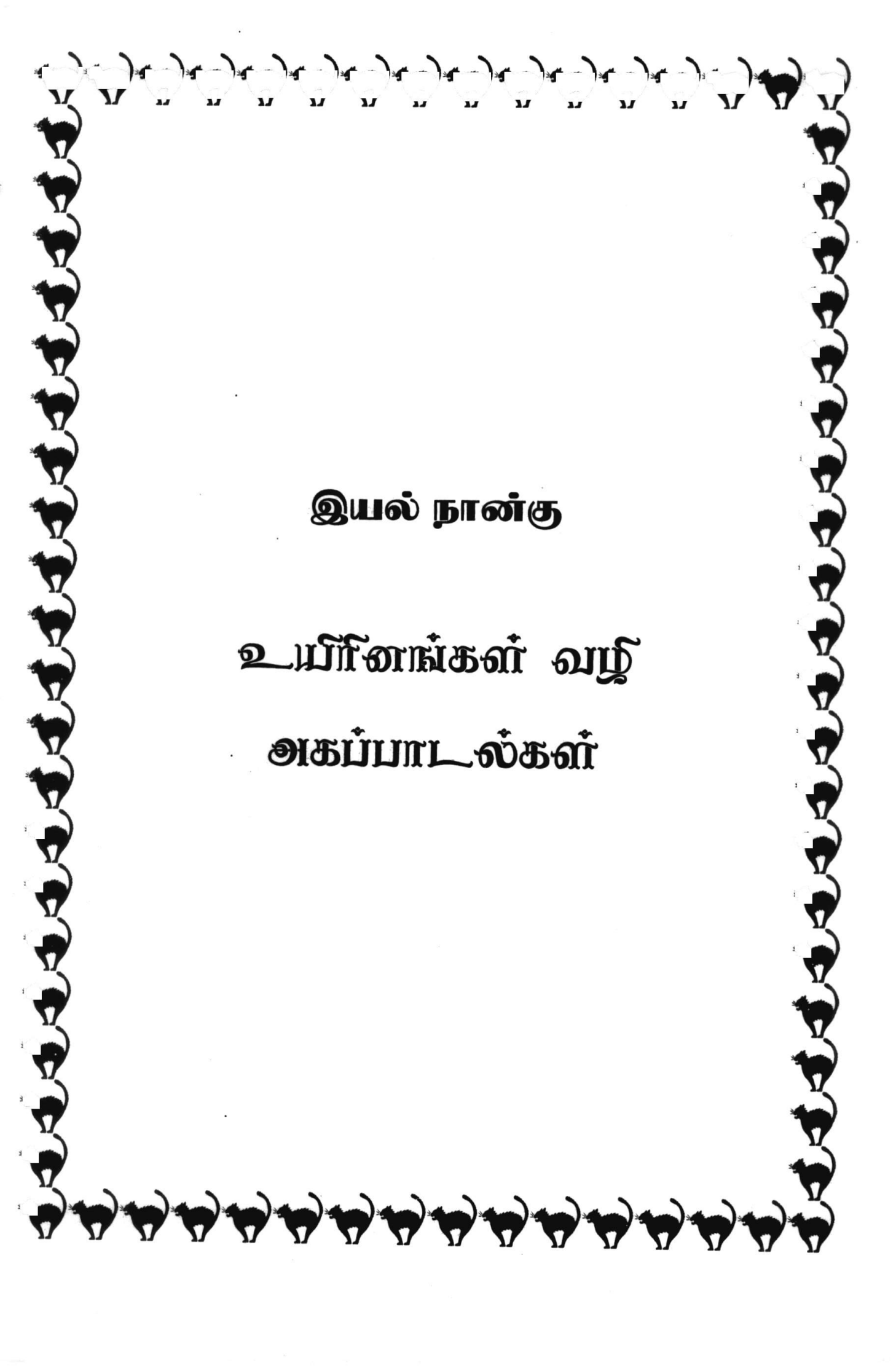
(காசி ஆனந்தன், நறுக்குகள், ப.30)

இக்கவிதை வரிகள் மூலம் போராடும் மக்களின் ஒற்றுமையை எலிகள் மூலம் உணர்த்துகிறார். இவ்வாறு உயிரினங்கள் மூலம் பற்பல கருத்துக்கள் கூறப்படுவதை நவீன இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியம் தொட்டு இன்று வரையிலான நவீன இலக்கியங்கள் வரையில் அந்தந்த காலத்துக்கேற்ப இலக்கியங்கள் மாற்றத்துக்குள்ளாகி வந்துள்ளன. அவ்வாறு மாற்றத்துக்குள்ளாகி வந்துள்ள இலக்கியங்களின் உள்ளடக்கத்தை ஆய்வு செய்யும் போது அவ்விலக்கியங்களில் விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள தன்மையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

தொடக்க காலத்தில் உயிரினங்களின் இயற்கையான செயல்பாடுகளை அப்படியே பதிவு செய்தும் அவற்றின் செயல்பாடுகளில் தலைமக்களின் செயல்பாடுகளை உள்ளுரைத்து கூறியும் வந்தனர். இந்த இலக்கிய பதிவுகள் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை நிலையிலிருந்து வெளிப்பட்டவை ஆகும். அதனை அடுத்து சற்றே பெரிய அளவிலான மன்னராட்சியும் வாணிபம் வளரத் தொடங்கிய காலத்தில் செல்வம் ஒரு சிலரிடம் குவியத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்தில் இலக்கியங்களில் உருமாற்றம், சாபம், விமோசனம் ஆகிய நிலைகளில் விலங்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. நீதி இலக்கியங்கள் வாயிலாக கொல்லாமை, நிலையாமை ஆகியவை பேசப்பட்ட காலத்தில் விலங்குகளின் இழிசெயல்களோடு ஒப்பிட்டு மனிதனின் இழி செயல்கள் கடியப்பட்டன.

இந்நிலை வளர்ந்து பக்திநெறி காலகட்டத்தில் மனிதன் தன்னை விலங்குகள் நிலைக்குத் தாழ்த்திக் கொண்டு “நாயினும் கடையேன்” என்று கூறி பசுவையும், பாம்பையும், குரங்கையும் வழிபடும் காலம் ஏற்பட்டது. இவ்வளர்ச்சிப் போக்கு நவீன காலத்தில் காணப்படும் அனைத்து சீர்கேடுகளையும் அவற்றைத் தீர்க்கப் போராடும் நிலையிலிருந்து எழும் இலக்கியங்கள் மூலம் விலங்குகள் பல்வேறு நிலைகளில் இலக்கியவாதிகள் கூற வந்த பொருட்களை உணர்த்த பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.



இயல் நான்கு

உயிர்வாங்கல் வழி

அகப்பாடல்கள்

இயல் நான்கு

உயிரினங்கள் வழி அகப்பாடல்கள்

உயிரினங்கள் பல்வேறு செயல்பாடுகளைக் கொண்டது. அச்செயல்பாடுகளின்மீது மனித உணர்வுகளைப் பெய்து இலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்துதல் புலவர்களின் தன்மை. இலக்கிய மாந்தர்களின் உணர்வுக்கேற்பப் பொருத்தமான உயிரினச் செயல்பாடுகளைக் கூறுவதே சிறப்பானதாக அமையும். சங்க இலக்கியங்களில் தலைமக்களின் அக ஒழுக்கங்களைப் பாடும்பொழுது அவ்வந் நிலத்திற்குரிய உரிப்பொருட்களை அவ்வந் நிலப் பின்னணியில் கூறுவது அக்கால இலக்கிய மரபு. அவ்வகையில் குறிப்பிட்ட உயிரினங்களைக்கொண்டு தலைமக்களின் காதல் உணர்வுகளைச் சங்க அகப்பாடல்களில் காணலாம்.

நிறைந்த அன்பு

உயிரினங்கள் தங்களிடையே இயல்பான அன்பு உணர்வு கொண்டவை. இவ்வன்பு மனிதர்களுக்கு உரியதுபோல் இல்லாவிடினும், இயல்பாக அவற்றுக்குள்ளேயே இருக்கும் உணர்வாகும். தலைமக்களின் அன்புணர்வைக் கூறப் புலவர்களுக்கு அந்நிலத்துக் கருப்பொருட்களின் பின்னணி அவசியம். குறிப்பாக உணர்வுடைய உயிரினங்களைக்கொண்டு பாடப்படும் அவை அவ்வுணர்வுகளைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தும்.

களிற்றின் இறப்பினால் துயருற்ற பிடி தன்கன்றின்மீது கொண்ட அன்பு, தலைவியின் அன்பையும், தலைவனைப் பிரிந்தமையால், யானைத் தன்களிறற்ற

இழந்த வருத்தத்திற்கு இணையான துயரத்தைத் தலைவியின் துயரமாகக் கூறுகிறார்.

“பெருங்களிறு உழுவை அட்டென, இரும்பிடி
உயங்குபிணி வருத்தமொடு இயங்கல் செல்லாது.
நெய்தற் பாசடைபுரையும் அம்செவிப்
பைதல்அம் குழவி தழீஇ, ஓய்யென
அரும்புண் உறுநரின் வருந்தி வைகும்” (நற்-47)

இவ்வாறு யானையின் அன்பையும் துயரத்தையும், தலைவி, தலைவன்மீது கொண்ட அன்புக்கும் அவனது பிரிவால் வாடிய துயரத்துக்கும் இணையாகக் கூறுகிறார் புலவர். காட்டு வெள்ளத்தின் கழலில் அகப்பட்டுக் கொண்ட யானைக் கன்றைக் கண்டு அக்கன்றின் தாய் யானையும் தந்தை யானையும் கலக்கமுற்றுக் கதறின என்ற நிகழ்வைத் தலைவன் தலைவியை காணவரும் இடத்தில் நடைபெறுவதாகக் கூறித் தலைவியின் துயர மிகுதியை வெளிப்படுத்துமாறு ஒரு பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படுகிறது. பின்வரும் ஐங்குறுநூற்றின் பாடல் ஒன்றில் மறியின் அன்பைத் தலைவியின் அன்புக்கு இணையாகக் கூறப்படுகின்றது.

“வார்கோட்டு வயத்தகர் வாராது மாறினும்
குருமயிர்ப் புருவை நசையின் அல்கும்
மாஅல் அருவித் தண்பெருஞ் சிலம்ப
நீ இவண் வருஉம் காலை
மேவரும் மாதோ, இவள் நலனே-தெய்யோ (ஐங்.238)

தன்னை விட்டுப் பிரிந்த ஆட்டுக்கிடாய் திரும்பித் தன்னிடம் வரும் என நம்பிக் காத்திருக்கும் மறியின் உணர்வின்வழி தலைவனுக்காகக் காத்திருக்கும் தலைவியின் உணர்வுகளைக் கூறுகிறார் புலவர். மேலும் புலியினால் கொல்லப்பட்ட பெண்பன்றியின் குட்டிகளை ஆண்பன்றி பேணிப் பாதுகாக்கும் நிகழ்வின் மூலம் தலைவன் தன்னைக் காக்க மறந்தனன் என்ற நிலையை

எண்ணுவதாக அமைந்துள்ளது. மற்றொரு பாடலில் தினைப்புனம் அறுவடை செய்யப்பட்டு விட்டது எனினும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகாமல் அங்கேயே தங்கியிருக்கும் பேரன்பு மிக்க கிளிகள் மிகவும் இரங்கத்தக்கன என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு உயிரினங்களின் அன்பு மிகுதியைக் குறித்துத் தலைமக்கள் அன்பினை விளக்குவனவாக பல பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

உயிரினங்களின் வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளை அழகாகத் தலைமக்களின் செயல்பாடுகளைக் கூறும் பின்னணியாகக் கொண்டுள்ளமையை இங்குக் காணமுடிகிறது.

உயிரினங்களின் வலிமை

குறிஞ்சி நிலமானது மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். அங்கு வாழும் விலங்குகள் யானை, புலி, சிங்கம் போன்றன அச்சம் தரத்தக்கவை. அவற்றின் சிறப்பைக் கூறு வழி தலைவனின் வலிமையையும் தலைவியின் எண்ணத்தையும் உணர்த்துவனவாகப் பல பாடல்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன.

“சுரும்பு இயிர் அடுக்கம் புலம்பக் களிறு அட்டு

உரும்புஇல் உள்ளத்து அரிமா வழங்கும்

பெருங்கல் நாடன் வரவு அறிந்து”

(நற்-112)

தலைவனது வலிமையையும் அவன் தலைவியைக் காணவரும் வழியின் கண் உள்ள துன்பத்தையும் ஒருங்கே கூறுகிறது இப்பாடல். யானையைக் கொன்ற சிங்கம் தலைவனது வலிமைக்கு மறைமுக உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. அத்தகைய வலிமையுடைய சிங்கம் உலவும்வழி ஆகையால் தலைவியின் துன்பத்தையும் உணர்த்துகிறது. பெண்கள் நெல்குற்றுவதற்குப் புலியைக் கொன்ற வலிமை உடைய யானையின் தந்தத்தையே பயன்படுத்துவர் என்ற

குறிப்பு குறிஞ்சிக் கலியில் கிடைக்கிறது. அத்தகைய வீரமுடைய தலைவனைப் பற்றி பாடுவோம் என்று கூறுகிறாள் தோழி.

ஆழ் இழி அணிமலை அலர்வேங்கை தகைபோல
தேமூசு, நனைகவுள், திசைகாவல் கொளத்தகு ஒத்த
வாய்நில்லா வலிமுன்பின், வண்டுஊது புகர்முகப்
படுமழை அடுக்கத்து மாவிசம்பு ஓங்கிய
கடிமரத் துருத்திய, கமழ்கடாம் திகழ்தரும்
பெருங்களிற் றினைத்தொடு, வீங்கு எருத்து எறுழ்முன்பின்
இரும்புலி மயக்குற்ற இகல்மலை நுதல் நாட (கலி 48)

யானை கூட்டத்தின் மீது அச்சம் கொண்டு புலி போர் தொடுக்காமல் இருக்கும் நிகழ்ச்சி ஈண்டு கூறப்படுகிறது. அத்தகைய வலிமை பொருந்திய யானைகள் தலைவனின் வீரத்தை ஒத்திருந்தன என்பதாக அமைகிறது இப்பாடல். இவ்வாறு விலங்குகளின் வீரத்தை உரைப்பதன் மூலம் அதற்கு ஒப்பாக தலைவனை நினைத்து தலைவி கூறுவதாகப் பாடல் இயற்றப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. அவ்வகையில் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் தீமை இழைக்கும் விலங்குகளின் தன்மையைப் பல பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

யானைத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது பக்கத்தில் இருந்த மாணைக்கொடி அவ் யானையை பாறையெனக் கருதி படர்ந்தது. துயில் கலைந்த யானை அக்கொடியைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் எழுந்து சென்று விட்டது. அதனால் பற்றுதல் இல்லாத கொடி வாடிற்று. அத்தகைய இழி தன்மையைக் கொண்ட யானையை உடைய நாடன் என்று கூறித் தன்னைப் பிரியமாட்டேன் என்ற தலைவன் பிரிந்து சென்றான் என்று கூறுகிறாள் தலைவி. இப்பாடல் வழி யானையின் இழிகுணத்தை அந்நாட்டின் தலைவனுக்கு உரியதாகக் கூறுகிறாள் தலைவி.

“கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
 நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சம் யானை,
 நனவில்தான் செய்தது மனத்தது ஆதலின்
 கனவில் கண்டு, கதுமென வொரீஇ,
 புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை
 “அது” என உணர்ந்து, அதன் அணி நகம் முறுக்கி
 பேணா முன்பின் தன்சினம் தணிந்து, அம்மரம்
 காணும் பொழுதின் நோக்கல் செல்லாது
 நாணி இறைஞ்சும் நல்மலை நல் நாட !

(கலி-49)

நனவில் தான் கொன்ற புலியைக் கனவில் கண்ட யானை தூக்க மயக்கத்தில்
 வேங்கமரத்தைப் புலியென்று கருதித்தனது கொம்பினால் அம்மரத்தைக் குத்தி
 முறித்தது. பின் தனது பிழையை உணர்ந்து அம்மரத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க நாணி
 கவிழ்ந்தே நின்றது. தவறு செய்த யானையை உடைய நாடன் நீ என்று கூறி
 மழையென்றும் இடியென்றும், மின்னல் என்றும் பாராமல் தலைவியைக் காண
 வருகின்றாய். தலைவியின் மீதான உனது காதல் எனக்கு மகிழ்ச்சியை
 அளித்தாலும், நீ இரவில் வருவது எனக்குத் துன்பத்தையே தருகிறது.
 ஆகையால் பகலில் வருக எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுகிறாள். இவ்வாறு
 தோழியின் அச்ச உணர்வை விளக்க இங்கு யானையின் தீயச்செயல்
 கூறப்பட்டது.

ஆண்குரங்கு தனது பளுவைத் தாங்கும் தாங்காது என்ற தன்மையை
 அறியாது மரக் கொம்பினைப் பற்றித் தாவும். அக்கொம்பு குரங்கின் பளு
 தாங்காமல் முறியும். அத்தகைய குரங்குகள் வாழக்கூடிய நாடன் அவன்
 குறியிடத்து வரவில்லையானால் நான் எத்துணைத் துன்பம் அடைவேன் என்பதை
 அறியான் என்று கூறுவதன் மூலம் குரங்கின் செயல் வழி தலைவனின்
 பண்பினை உரைப்பதாகக் கூறுகிறார் புலவர். மேலும்,

புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதினை

நிளி குறைத்து உண்ட கூழை இருவி

பெரும் பெயல் உண்மையின் இலைஒலித் தாங்கு, என்

உரம் செத்தும் உளென - தோழி! - என்

நலம் புதிது உண்ட புலம்பினானே.

(குறுந். 133)

மேற்கண்ட பாடலில் சிறிய தினைகளைக் கிளிகள் ஒடித்து உண்டமையால், தினையின் தாள்கள் குறுமை அடைந்தன. அதுபோலத் தலைவன் என்னுடன் இருந்து சென்றமையால் எனது நலன் அழிந்தது என்று கூறுவதின்கண் கிளியின் தீயச் செயல் தலைவனது இழிசெயலுக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு விலங்குகளின் செயல்பாடுகளில் உள்ள தீய தன்மையைக் கொண்டு தலைமக்களின் காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த புலவர்கள் தேர்ந்த உத்திகளில் விலங்குகளைப் பயன்படுத்துதலும் ஒன்றாகும். இப்பாடல்களின் வாயிலாகத் தலைமக்களின் அன்பு மட்டுமன்றித் தலைமகளின்மீது தலைவி கொள்ளும் பொய்ப் கோபங்களும் சுட்டப்படுவதை அறியலாம்.

உயிரினங்களின் அச்சம்

தினைப் புனத்திலே காவல் புரிகிறவர் விடும் கவண் ஒலிக்கு அஞ்சி காட்டு யானைத்தான் தின்று கொண்டிருந்த மூங்கிலை கைவிட்டது. அக்காட்சி தூண்டில்முள் தண்ணீரில் இருந்து மேலெழுப்புவதுபோல காட்சியளிக்கும். அத்தகைய யானையைப் போன்ற தலைவன் பிரிந்த வழி என் நலமும் பிரிந்தது என்று கூறுவதன் மூலம் அச்சமுற்ற யானை வழி தலைவியின் காதல் நோய் கூறப்படுகிறது.

“நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை

தினைபாய் கிள்ளை வெருஉம்நாட !

வல்லை மன்ற பொய்த்தல்

வல்லாய் மன்றநீ அல்லது செயலே” (ஐங். 287)

சிறிய கால்களை உடைய வருடை மான்களைக் கண்டு அஞ்சி, தினைக் கதிர்கள்மேல் படியும் கிளிகள் விலக்கிச் செல்லும் இத்தகைய அச்சங்கொண்ட கிளிகளை உடைய நாடனே மான்கள் கிளிகளை அச்சுறுத்துவதுபோல நீ என்னைப் பொய்பேசி அச்சுறுத்துவாய். ஆனால் உனது சொல்லில் பொய் இருக்காது என்பதுபோல் தலைவி தனது காதலனின் தன்மையை உரைக்க ஈண்டு மான்களும் கிளிகளும் கூறப்பட்டன. சிறிய வெள்ளைப் பாம்பின் கோடுகளையுடைய குட்டியானது காட்டு யானையை அச்சுறுத்தியது வருத்தமுறச் செய்தது. அதுபோல இளமை கொண்ட ஒளி பொருந்திய பற்களைக் கொண்டவரும், வளையணிந்த கையை உடையவருமாகிய இத்தலைவி என்னை வருத்தினாள் என்று கூறுகிறது குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று. ஈண்டு பலம் பொருந்திய காட்டு யானையைச் சிறிய பாம்புக் குட்டி அச்சுறுத்திய நிகழ்வு தலைவன் தலைவியின்பால் அடைந்த காதல் நோயின் சிறப்பை உணர்த்தக் கூறப்பட்டதாகும்.

மேலும் இளைய பெண்யானையின் மீது காதல் கொண்ட ஆண்யானை, குரவர் எழுப்பிய ஒலியால் அஞ்சி ஓடி நீரில் உள்ள மன்றத்தைப் பிளந்து கொண்டு சென்றது. அத்தகைய யானையை உடைய தலைவன் நினது காதலை வேண்டி நமக்கு உதவுவதுபோல் கிளியை ஓட்டினார். பின் மாலை வந்து நினது காதலை வேண்டி ஆனால் அதைக் கூறாமல் நயந்தனன் என்ற நிகழ்ச்சியில் யானை மற்றும் கிளி இடம்பெற்ற பான்மைகளையும் உணர்த்துகிறது பின்வரும் பாடல்.

“நாகுபிடி நயத்த முளைக்கோட்டு இளங்களிறு

குன்றம் நண்ணி குறவர் ஆர்ப்ப,

மன்றம் போமும் நாடன் - தோழி
சுனைப்பூங் குவளைத் தொடரை தந்தும்
தினைப்புன மருங்கில் படுகிளி ஒப்பியும்,
காலை வந்து, மாலைப் பொழுதில்
நல் அகம் நயந்து, தான் உயங்கிச்

சொல்லவும் ஆகாது அஃகியோனே. (குறுந். 346)

இப்பாடலில் ஆண் களிறு, பெண் யானை, கிளி போன்றவை தலைமக்களின் காதலை உணர்த்துதற்பொருட்டு ஈண்டு எடுத்தாளப்பட்டமை உணர முடிகிறது.

உயிரினங்களின் அழகான செயல்பாடு

உயிரினங்களின் இயல்பான செயல்பாடுகளைப் புல்லர் பெருமக்கள் அழகுபடக் கூறி அதன் வழி குறிஞ்சி நில உரிப் பொருளான புணர்தல் புணர்தல் நிமித்தத்தை விளக்குகின்றனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாம். அழகான நிறத்தினையும் சிறகினையும் உடைய தும்பி தான்நுகர்ந்த பூவை விடுத்துத் தான்விரும்பிய பூவை நோக்கிப் போம்பொழுது யானையும், புலியும் போர்செய்து கொண்டிருந்தன. வேங்கை மரத்தின் பூங்கொம்பென்று கருதி புலியை வட்டமிட்டது. மீண்டும் யானையின் முகத்திலுள்ள புள்ளிகளைக் கண்டு வேங்கையின் சினை என்றெண்ணி அங்கும் இங்கும் மாறி மாறி பறந்தது. இந்தக் காட்சியைக் கண்ணுறும்பொழுது இருபெரு வேந்தர்கள் போர் புரியும் போது இருவரையும் நட்பாக்க முனையும் ஒருவரைப்போல் காணப்படுகிறது என்று கூறுகிறார். இந்நிகழ்வு தலைவனையும், தலைவியையும் கூட்டுவிக்க தோழி செய்யும் செயல்களுக்கு இணையாக உள்ளது. தோழியின் தலைமக்கள்பால் உள்ள அன்பைப் புலவர் வண்டு கொண்டு விளக்குகிறார்.

“காந்தள் அம் கொழுமுகை, காவல் செல்லாது,
வண்டு வாய் திறக்கும் பொழுதில், பண்டும்

தாம் அறி செம்மைச் சான்றோர்க் கண்ட

கடன் அறி மாக்கள் போல, இடன் விட்டு” (குறுந்-265)

மேற்கண்ட குறுந்தொகை பாடல்வரிகள் அக்காலப் பெண்டிரின் பண்பைப்போல வருவோர்க்கு விருந்தளிக்கும் தன்மையை உடையன. தலைவனது ஊரின் மலர்கள். அதனால் வண்டுகள் தங்களருகில் வந்த மாத்திரத்திலே மலர்ந்து தேன் உண்ண ஏதுவாக அமைந்தன எனத் தலைவனது தன்மையும் இவ்வாறாகவே இருக்கும். ஆகையால் உன்னை விரைவில் வந்து மணந்து செல்வான் என்பதாகக் கூறப்படுகிறது இப்பாடல். இதில் உள்ள வண்டுகள், மலர்கள் போன்றவை தலைவியின் காதல் துன்பத்திற்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வகையில் கூறப்படுகிறது.

“பரிமட மரையான் கருநரை நல்ஏறு

தீம்புளி நெல்லி மாத்தி, அயலது

தேம்பாய் மாமலர் நடுங்க வெய்து உயிர்த்து

ஓங்குமலைப் பைஞ்சனை பருகுஞ் நாடன்”

(குறுந் - 317)

பெண் மானும், கலைமானும் பாலை நிலத்திலுள்ள அதிக புளிப்புள்ள நெல்லிக் கனிகளைத் தின்று பக்கத்து மலைகளில் உள்ள நீரை அங்குள்ள தேன் மிகுந்த கரிய மலர்கள் நடுங்குமாறு பெருமூச்செறிந்து அவற்றை விலக்கிப் பருகும். இந்நிகழ்ச்சியைக் கூறித் தலைவிக்குக் காம நோய் செய்த தலைவன் தன் நாட்டில் கலை மானும் பெண் மானும் இருக்கும் அன்பான செயலைக் கண்டும் தன்னைத் தனியே துன்புறச் செய்கிறானே எனக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல். இவ்வாறு உயிரினங்கள் செய்யும் செயல்பாடுகளின் அழகிய தன்மையைக் கூறி தலைமக்களின் காதல் இன்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது இப்பாடல்கள்.

தலைவிக்கு இணையானவை

அகப்பாடல்களில் கூறப்படும் உயிரினங்கள் புலவரின் கற்பனைக்கு ஏற்ப அவற்றைத் தலைவிக்கு உவமையாகக் கூறப்படுதலைப் பலவாறாகக் காண முடிகிறது. அத்தகைய தன்மை கொண்ட உயிரினங்கள் குறிஞ்சி நிலத்தின் கண்ணும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. அவ்வுயிரினங்களின் வழியே அக உணர்வுகளைப் புலவர்கள் வெளிப்படுத்து மாற்றை அறியலாம்.

திணைப் புனம் காக்கச் சென்ற தலைவியின் குரல் கிளியின் குரல்போல இருத்தலால் திணைப்புனத்தில் கிளிகள் தங்களது இனமான கிளிதான் அழைக்கிறது என்ற எண்ணத்துடன் திணைப்புனத்தில் வந்து படியும். ஆகையால் என் சுற்றத்தினர் இனி தலைவியைத் திணைப்புனம் காக்க அனுப்ப மாட்டார். ஆகையால் விரைவில் தலைவியை வந்து மணம் புரிந்து கொள்வாயாக என்று கூறுகிறாள் தோழி. இதனால் தலைவனை வரைந்து கொள்ளுமாறு இடித்துரைக்கக் கிளியின் சாயலுடையவள் தலைவி என்று கூறுவதாகப் பாடல் புனைந்துள்ளமை சிறப்புக்குரியது. இதேபோன்று பின்வரும் பாடலிலும் வருகின்றது.

“மயில் ஓரன்ன சாயல், செந்தார்க்

கிளி ஓரன்ன கிளவி, பணைதோள்

பாவை அன்ன வனப்பினள் இவள், என

காமர் நெஞ்சொடு பல பாராட்டி

(நற். 301)

மேற்கூறிய பாடலில் தலைவி மயில், கிளி ஆகியவற்றின் சாயலை ஒத்தவளாக உள்ளாள் எனக் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய தலைவியைப் பிரிந்து தாய் துயருறுவாளோ என்று தோழி கூறுவதாக அமைகிறது இப்பாடல். இங்கு மயில், கிளி ஆகியவற்றின் சாயல் கொண்ட தலைவி தலைவனொடு செல்லும் காதல் பெருமையைக் குறிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

தலைவனுக்கு உதவுவன

உயிரினங்களில் சில தலைவிமீது கொண்ட மையலால் அவனை ஆற்றுவிக்கவும் அவனுக்காகத் தூது செல்லவும் அன்றித் தலைவியைக் காண உதவும் பொருட்டுப் பல செயல்களைச் செய்வனவாகக் கூறப்படுகின்றன.

“வெள்ள வரம்பின் ஊழி போகியும்
கிள்ளை வாழிய, பலவே - ஒள்இழை
இரும்பல் கூத்தற் கொடிச்சி
பெருந்தோள் காவல் காட்டியவ்வே (ஐங் - 281)

தினைப்புனத்திற்குக் கிளிகள் வந்தமையால்தான் தலைவியும் அத்தினைப் புனத்தைக் காக்கும் பொருட்டு வந்தனள். ஆகையால் தலைவியை அங்கு வர வைத்து தலைவனுடன் கூடக் காரணமாய் இருந்தமையால் அக்கிளிகளை வாழ்க என வாழ்த்துகிறான் தலைவன். ஈண்டு கிளியின்வழி தலைவனின் காதல் மிகுதி உணரப்பட்டது. ஐங்குறுநாற்றின் மற்றொரு பாடலிலும் தலைவியைத் தினைப்புனம் காக்க அனுப்பிய செயலின் நன்மையை எண்ணித் தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது அப்பாடல்

“நன்றே செய்த உதவி - நன்று தெரிந்து
யாம்எவன் செய்குவம் ? நெஞ்சே ! - காமர்
மெய்இயல் கொடிச்சி காப்பப்
பல்குரல் ஏனல் பாத்தரும் கிளியே (ஐங்-288)

என்ற பாடல் கிளி செய்த உதவியை எண்ணித் தலைவன் தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தலைமக்களை இணைக்கும் பணியில் இயல்பாய்த்

தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளது கிளி என்பதைப் புலவர் தமது கற்பனையைக் கொண்டு தலைமக்களின் இன்பத்தைக் கூறுகிறார்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் நிகழும் உணர்வாக இலக்கியங்கள் உரைக்கும் புணர்தல் உணர்வைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்த புலவர் அவ்வந் நிலங்களுக்கு உரிய முதற்பொருளையும் கருப்பொருளையும் இணைத்துக் கூறுகிறார். குறிஞ்சி நில நிகழ்ச்சிகள் கற்பனையாகக் கூறினாலும் கூட அதில் அதற்கே உரிய விலங்குகளான யானை, புலி, சிங்கம், மான்கள், பன்றிகள் போன்றவற்றையும் பறவைகளான மயில், கிளி போன்றவற்றையும் பின்புலமாகக் கொண்டு தான் கூற முடியும். அப்பொழுது அந்நிலத்திற்குரிய உணர்வை அப்பாடல்களால் அளிக்க முடியும். அதனாலேயே புலவர்கள் இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டே கருப்பொருளையும் முதற்பொருளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே பாடல் புனைந்துள்ளனர். இப்பொருட்கள் தம்முள் விரவிப் பாடல் எழுதப்பெறுமே ஒழிய அப்பொருட்களை விடுத்துப் பாடல் எழுதப் பெறுதல் மரபன்று.

உயிரினங்கள் வழி முல்லை

முல்லை நிலத்துக்குரிய கருப்பொருட்களையும், உரிப்பொருட்களையும் பாடல்களில் வெளிப்படுமாறு செய்யுள் செய்வர் புலவர். அப்பாடல்களில் மக்களது அக உணர்வுகளை முல்லை நிலக் கருப்பொருட்களுள் ஒன்றான உயிரினங்களின் வழி அகப்பாடல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளமையை இங்கு அறியலாம். இந்நில மக்கள் தங்களுக்கெனக் கொண்ட தொழில் முல்லை நிலத்தில் நீரை மேய்தலாகும். அவ்வாறெனின் இந்நிலத்தில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படும் விலங்குகள் பசுக்கள், காளைகள், எருதுகள், வண்டு, குதிரை, வெள்ளாடுகள், கலைமான்கள், பருந்துகள், யானைகள் போன்றவைகளாகும். இவ்விலங்குகள் இலக்கியங்களில் அக உணர்வுகளை உணர்த்த மிகச்சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அன்பு நிறைந்த உயிரினங்கள்

உயிரினங்கள் தாங்கள் அன்பு செய்கிறோம் என்பதை அறியாமலேயே தன்னியல்பாய் அன்பு செய்கின்றன. பசு கன்றுக் குட்டியை அரவணைத்தல் ஆண்யானை பெண்யானையை தழுவதல், ஆண் மான், பெண் மானுடன் இணைநீர் பருகுதல் போன்றவை அன்பென்றும் காதல் என்றும் அவை உணரா. ஆனால் அவற்றின் நடவடிக்கையைக் காணும் மனிதன் அறிவான். அவற்றிற்கும் இன்னதென்று அறிய முடியாவிட்டாலும் அவ்வன்பினை அவையும் உணரும் தன்மையைப் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய உயிரினங்கள்வழி அன்புடைய தலைமக்களின் காதல் ஒழுக்கங்களைக் காணலாம்.

“உருக்குறு நறுநெய் பால்விதிர்த் தன்ன

அரிக்குரல் மிடற்ற அம்துண்பல் பொறிக்

காமரு தகைய கான வாரணம்

பெயல்நீர் போகிய வியல்நெடும்புறவில்

புலரா ஈர்மணல் மயிரக் கெண்டி,

நாள் இரை கவர மாட்டி, தன்

பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே !” (நற்-21)

என்ற பாடல் வரிகளில் முல்லை நிலத் தலைவன் தன் தலைவியை எண்ணி தேர்பாகனிடம் வேகமாகத் தேரை ஓட்டும்படி கூறுகிறான். இந்நிகழ்ச்சியைப் பாடல் செய்யும் போது புலவர் தலைவனது சுரத்தில் காணக் கோழி மழை பெய்த ஈர மணலைத் தோண்டி அதில் உள்ள நாங்கூழ்ப் புழுவைக் கவர்ந்து தன் பெடைக்கு ஊட்டுவதைப் பார் என்று கூறுவதாகக் கூறுகிறார். இக்கோழியின் அன்புவழி தலைவனின் அன்பைப் புலப்படுத்துகிறார் புலவர். இதே போல் குதிரையைப் பற்றிக் கூறுகையில், அகன்ற நிலம் குழி விழும்படி தன் காலாலே அழுந்தி விரைந்து நேராக ஓடுகின்ற வலிய களைப்பில்லாத கால்களை உடைய

நமது குதிரை நம்மை விரைவிலேயே நமது தலைவியிடம் கூட்டுவிக்கும் என்பதாக
அமைகிறது ஒரு பாடல்

“மறிஇடைப் படுத்த மான்பிணை போல,
புதல்வன் நடுவணன் ஆக, நன்றும்
இனிதுமன்ற அவர்கிடக்கை, முனிவுஇன்றி
நீல்நிற வியலகம் கவைஇய
ஈனும் உம்பரும் பெறலருங் குரைத்தே”

(ஐங்-401)

தலைமக்களின் அன்பினைக் கண்ட தலைவியின் தாய் மகிழ்ந்து கூறுவதாக
அமைந்துள்ள பாடலில் தலைமக்களின் காதலை உணர்த்த வந்த புலவர்
குட்டியின் இருமருங்கிலும் கிடந்து ஆண் மானும் பெண் மானும் உறங்குவது
போல, தலைவியும், தலைவனும் தன் பிள்ளைக்கு இரு மருங்கிலும் உறங்கும்
தன்மையை மிக அழகாக விளக்க அவ்வுவமையைக் கையாண்டார் என்பதையும்
அறிய முடிகிறது. வேறு ஒரு பாடலில் அன்புடன் இருக்கும் உயிரினங்களைக்
கண்ட தலைவி தனது காதலன் வராமையால் மிகுந்த துன்புறுகிறாள் என்பதைக்
கூறுகிறார். தன் துணையுடன் மகிழ்ந்திருக்கும் கலைமானையும் தன் பிடியுடன்
மலையின் உள் இடத்தை நாடிச் செல்லும் களிற்றினையும் கூறி அவற்றின்வழி
தலைவியின் துயரத்தைக் கூறுகிறார். தலைமக்கள் இணைந்திருக்கும் பொழுதே
அன்பாக இருக்கும் உயிரினங்களைக் கண்டு இன்புறக் கூடும். அதன்றிப்
பிரிந்திருந்தால் அவ்வன்பு தலைமக்களுக்கு துன்பத்தையே மிகுவிக்கும் என்பதை
அறிய முடிகிறது.

வலிமை மிகுந்த விலங்குகள்

தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் கார்காலப் பொழுதின்போது
திரும்புகையில் தேர்பாகனிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ள பல பாடல்களில்

குதிரையின் வலிமை கூறப்பட்டுள்ளது. வலிய கால்களையுடைய, நேராகச் செல்லக் கூடிய வேகமாக செல்லக் கூடிய குதிரை பற்றிப் பல்வேறு பாடல்களின் வழி கூறப்பட்டுள்ளது.

“கடும்பரி நெடுந்தேர்க் கால்வலி புரவி,
நெடுங்கொடி முல்லையொடு தலைமலர் உதிர,
விரையுபு கடைஇ நாம்செல்லின
நிரைவளை முன்கை வருந்தலோ இல்லோ”

(ஐங்-422)

இப்பாடல் தலைவனது மனத்தை உணர்த்த குதிரைப் பயன்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது. போர்த் தொழிலை மேற்கொள்ளும் குதிரைகள், யானைகள் போன்றவற்றின் வலிமையைக் கூறித்தலைமக்களின் காதலை வெளிப்படுத்துகிறார் புலவர்.

“முரம்பு கண் உடையத் திரியும் திகிரியொடு
பணை நிலை முனைஇய வய மாப் புணர்ந்து
திண்ணிதின் மாண்டன்று தேரே
ஒண்ணுதற் காண்குவம், வேந்து வினை விடியே”

(ஐங்-449)

பரற் கற்கள் நிறைந்த மேட்டு நிலம் இடம் தகரும்படி இயங்கும் வன்மை கொண்ட உருளைகளோடு பந்தியில் நின்றலை வெறுத்த வன்மை மிக்க குதிரைகள் பூட்டிய திண்மையுடைய தேரும் புறப்பட ஆயத்தமாகியுள்ளது. நம் வேந்தன் இப்பொழுது நம்மை போர்த்தொழிலில் இருந்து விடுவித்தால் சீக்கிரமே நமது தலைவியை அடைந்து விடலாம் என்று கூறுகிறான் தலைவன். குதிரையின் சிறப்பை விளக்கும்வழி- தான் தலைவியை விரைவாக அடைய வேண்டும் என்ற தலைவனின் பேரவாவை வெளிப்படுத்துகிறார் புலவர்.

தலைவிக்கு உதவும் உயிரினங்கள்

முல்லை நிலத்தில் தலைவனுக்காகத் தலைவி ஆற்றி இருந்து காத்திருப்பாள் அவளுக்காக உதவும் தன்மையைக் கொண்டனவாகப் பல விலங்குகள் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. தலைவனை வேகமாகத் தன்னிடம் சேர்க்கும் குதிரைகள், போரினை விரைவாக முடிக்கத் துணைபுரியும் குதிரைப்படை மற்றும் யானைப் படைகள், மேலும் தலைவன் வருகிற வழிதொறும் தலைவியை நினைவூட்டும் சுரத்து விளங்கும் உயிரினங்கள் இவை யாவும் தலைவிக்கு உதவுவனவாக அமைகின்றன.

“புனை இழை நெகிழ்ச் சாஅய், நொந்து நொந்து
இனையல் - வாழியோ இருளை! வினைவயின்
சென்றோர் நீடினர் பெரிது என தங்களது
நம்மினும் விரையும் என்ப,
வெம் முரண் யானை விறற் போர் வேந்தே”

(ஐங்-467)

கொடும் போரினைச் செய்யும் யானைகளையும் வெற்றி விளைக்கும் பேராற்றலையும் உடைய நாம் வேந்தர் என்று கூறுவதின் மூலம் மன்னரும், யானையும் நமக்கு உதவி செய்கின்றன என்று கூறுகிறார் புலவர்.

“மைஅறு சுடர் நுதல் விளங்க கறுத்தோர்
செய்அரண் சிதைத்த செருமிகு தானையொடு
கதழ்பரி நெடுந்தேர் அதர்படக் கடைஇச்
சென்றவர்த் தருகுவல் என்னும்
நன்றால் அம்ம, பாணனது அறிவே” (ஐங். 470)

தலைவியின் கூற்றாக வரும் இப்பாடலில் தலைவனது குதிரையின் வலிமையைக் கூறித் தான் விரைவாக தலைவனை அழைத்து வருவேன் என்று கூறும் பாணனின் அறிவுத் திறத்தைக் கூறுவதாக அமைகிறது இப்பாடல். வலிமை மிகுந்த குதிரையின் செயலைக் கூறித் தலைவியைச் சிறிது காலமே ஆற்றியிருக்குமாறு பாணர் கூறுவதன் மூலம் தலைமக்களின் துயரத்தை உணரமுடிகிறது.

அழகான செயல்பாடுகள்

புலவர்களின் கற்பனை திறத்தால் உயிரினங்களின் சாதாரண செயல்பாடுகள் மிக அழகாகக் கூறப்படுகின்றன. அவ்வகையில் முல்லை பாடல்களில் காணப்படும் முல்லை நில உயிரினங்களின் தன்மைகளை இங்கு ஆராயலாம்.

வெள்ளாட்டுக் குட்டிகள் இயல்பாகவே அழகுடையன. அதன் அழகை கவிஞர் மேலும் இனிமையாக விவரிக்கிறார். வெள்ளாட்டின் வெண்ணிறக் குட்டிகள் புதரிடத்துப் படர்ந்துள்ள பூவையுடைய கொடியின்கண் காய்த்த அவரையின் பொய்த்தோல்போல் உள்ளீடற்ற வயிற்றை உடையன. அத்தகைய குட்டிகள் சிறுவர்களுடன் விளையாடித் துள்ளித் திரியும்பின் மன்றின் கண்ணே பிளவுபட்ட இலையிடையுடைய ஆத்திமரத்தின் அழகிய தளிர்களை உண்ணும். இத்தகைய தன்மையுடைய வழியைக் கடந்து வந்தாய் என்று ஒரு பாடலில் தோழி கூறும்பொழுது இதில் கூறப்படும் வெள்ளாட்டுக் குட்டிகளின் அழகை இங்கு இவ்வாறு சிறப்பித்துக் கூறக் காரணம் தலைமக்களின் மிகுந்த அன்பினை வெளிப்படுத்தலே ஆகும்.

தலைமக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும்பொழுது சாதாரணமான நிகழ்வுகளும் மிகச் சிறப்புடையனவாய் அமையும். ஆனால் தலைமக்கள் பிரிந்து

என்ற இப்பாடல் அமைகின்றது. ஆண் புறாவும், பெண் புறாவும் நம் தலைவி காணுமாறு இங்குமங்கும் ஓடித்திரியும். ஆதலால் அவள் நம்மை நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டிருப்பாள். ஆகையால் நாம் விரைந்து செல்ல வேண்டுமென்று தலைவன் பாகனிடம் கூறுவதாக அமைந்த இப்பாடல், புறாவின் காதல் வாழ்க்கையைக் கூறித் தலைவன் தான் தலைவிமீது தான்கொண்ட காதலை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

தலைவன் பிரிந்து செல்லும்போது எல்லா நிலத்தில் இருக்கும் மகளிரும் ஆற்றியிருக்க வேண்டியுள்ளபோதும் இது முல்லை திணையில் பாடும்பொழுதே சிறப்புப் பெறுகிறது. ஏனெனில் காட்டுவழி பிரிவு பாடுதற்குரிய நிலமாகவும், அதேபோதில் அங்கு வாழும் உயிரினங்களின்மூலம் தலைமக்களின் அன்பை மிகுவிக்குமாறு பாட ஏற்ற இடமாகவும் உள்ளது. இந்நிலத்திற்குரிய பொழுதும் ஆற்றுவிக்க முடியாத தன்மையுடைத்து. ஆகையால் தலைமக்களின் துயர் மிகுதியைச் சிறப்பாகப் பாடும் வாய்ப்பை இம்மரபு அளிக்கிறது என்பதை உணரலாம்.

உயிரினங்கள் வழி மருதம்

காடுகளிலும் மலைகளிலும் சுற்றித் திரிந்த மனித குலம் நிலையானை ஓரிடத்தில் தங்கிப் பயிர் செய்து வாழ்ந்த இடம் மருதமாகும். இந்நிலப் பகுதியில் தான் உற்பத்தி பெருகி உபரி உற்பத்தி செல்வம் கொழிக்கச் செய்தது. செல்வ மிகுதியில் திளைக்கும் ஆடவர்கள் தன் மனைவியை விடுத்துப் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொள்ளுதல் அதிகமாகக் காணப்படுகிற இடமாகவும் இந்நிலம் உள்ளது.

இலக்கியங்களில் மருத நில தலைமக்களைப் பாட வந்த புலவர்கள் அந்நிலத்திற்குரிய உணர்வாக ஊடலையும், ஊடல் நிமித்தத்தையும் உரிப்பொருளாகக் கொண்டனர். நீர் வளம் கொண்ட இப்பகுதியின் உயிரினங்களைக் கொண்டு தலைமக்களின் அக உணர்வுகளைப் பாடியுள்ளனர். அத்தன்மையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி ஆயலாம்.

அன்பு மிக்க உயிரினங்கள்

உயிரினங்களின் செயல்பாட்டில் வெளிப்படும் அன்பு மிக்க நடவடிக்கைகளைப் பல பாடல்களில் காணமுடிகிறது. மருத நிலத்து உயிரினமான ஆமைத் தன் குட்டிகளுடன் விளையாடி உறங்கும் தன்மையைப் பின்பாடல் உணர்த்துகிறது.

“அம்பணத்து அன்ன யாமை ஏறி,
செம்பின் அன்ன பார்ப்புப் பல துஞ்சும்
யாணர் ஊர்! நின்னினும்

பாணன் பொய்யன் : பல குளினனே (ஐங்.7)

தலைவனின் ஊரில் வாழும் ஆமை தாயன்போடு தனது குட்டிகளைப் பாதுகாக்கிறது. ஆனால் தன்னையே நம்பி வந்த தலைவியை விடுத்து தலைவன் பிற பெண்டிருடன் வாழ்கிறான் என்ற துயர நிலையை விளக்குகிறது இப்பாடல். தலைவியின் தனிமை நோயை உரைக்க ஈண்டு ஆமையும் தன் பார்ப்புகளும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. மற்றுமொரு பாடலில் பரத்தைமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டு வீடு திரும்பிய தலைவனிடம், ஆமையின் முகம் பார்த்தே அதன் குட்டிகள் வாழ்கின்றன. அவற்றைப்போல உன் தலைவியும் உனது மார்பினைப் பார்த்துக் கொண்டு வாழ்கிறாள். ஆகையால் அவளை விட்டு நீங்காது அவளுடன் இணைந்திருந்து வாழ்வாய் என்று தோழி கூறுவதாக அமைகிறது அப்பாடல். இங்கு ஆமையும் அதன் பார்ப்பும் கூறப்பட்டதற்குக் காரணம்

தலைவியைப் பிரியாமல் தலைவன் வாழவேண்டும் என்பதற்காக உணர்த்துவதற்காகும். இரவுக் குறியில் தலைவியைக் காண வந்த தலைவனை இடித்துரைக்கும் பொருட்டுப் பின்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை அகவும்

கழனி ஊர ! நின் மொழிவல் ; என்றும்

துஞ்ச மனை நெடுநார் வருதி ;

அஞ்சாயோ, இவள் தந்தை கை வேலே ?

(ஐங் - 63)

இடைவிடாது ஒலியெழுப்புகின்ற தன் பெட்டையைக் கூவி தன்பால் அழைக்கும் சம்பங்கோழிச் சேவலை உடைய ஊரனே. நீயும் அச்சேவல் போல் இரவுப்பொழுதிலே தலைவியை வந்து அழைக்கின்றாயே. அவளது தந்தையிடம் உள்ள வேலின்மீது உனக்குச் சிறிதும் பயமில்லையோ என்று வினவுகிறாள். இப்பாடலில் சேவலையும், பெட்டையையும் கொண்டு தலைமக்களின் காதல் சிறப்பு உரைக்கப்பட்டுள்ளது. தலைமக்களின் காதல் பண்புகளை உணர்த்த அன்புடன் இருக்கும் உயிரினங்களைப் பாடலில் குறிப்பது சிறப்புடையது.

உவமைக்காகப் பயன்படுத்துதல்

தலைமக்களின் பண்பினை உணர்த்த விலங்கினங்களையோ அன்றி பறவையினங்களைப் பயன்படுத்துதல் உண்டு. ஆனால் சிலபாடல்களில் இயற்கை நிகழ்வுகளை உணர்த்தவும் உயிரினங்கள் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இடிக்கு உவமையாக யானையின் பிளிறலையும், விழுதுகளுக்கு உவமையாகப் பாம்பினையும் கூறப்படுவதுபோல சில பாடல்களில் உவமைகள் காணப்படுகின்றன. நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றில் ஆம்பல்

இலைகளுக்கு உவமையாகப்பிடியின் செவியினையும் அழகிய கொக்குபோன்ற மொட்டுகளையும் கொண்டுள்ளது என்று கூறப்படுகிறது.

“கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம், கொக்கின்

கூம்பு நிலை அன்ன முகைய ஆம்பற்

தூங்கு நீர்க்குட்டத்து, துடுமென வீழும்

தண்துறை ஊரன் தண்டாப் பரத்தமை

புலவாய் என்றி - தோழி - புல்லேன்

பழன யாமை பாசடைப் புறத்து

கழனி காவலர் சுரிநந்து உடைக்கும்”(நற்-280)

மேற்கண்ட பாடல் வரிகளில் கொக்கின் கூம்பிய நிலைபோன்ற அரும்புகளைக் கொண்ட ஆம்பல் பூக்கள் உள்ள ஆழமான நீரில் திடீரென வீழும். அத்தகைய ஊரையுடையவன். ஆமையின் பசுமைமிக்க இலைபோன்ற முதுகில் உழவர் வளைந்த நத்தையை உடைத்துத் தின்னுகின்றனர். முதுவேளிரின் குன்றூர் போன்ற எனது இல்லத்திற்குவரும் விருந்தினரை உபசரிக்கும் பொருட்டு நான் தலைவனை ஊடாமலிருப்பேன் என்று தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இனிய பழம் நிறையக் கிடைக்கும் வளமுடைய மக்கள் வயலில் கிடைக்கும் நத்தைகளை உண்கின்றனர். அதுபோலத் தலைவனும் தலைவி நானிருக்க பரத்தையிடம் சென்று வந்துள்ள தலைவனைப் புலவாய் என்கின்றாய் என்று கூறுவதாகத் தோழியிடம் கூறுகிறாள். இதன்மூலம் தலைவியின் பிரிவுத் துயர் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனின் தன்மையை உணர்த்த மற்றொரு அகநானூற்றுப் பாடலில் ஆண்பாணையின் காதுபோன்ற பசுமையான இலையினையும், வேம்பினது அரும்பைப்போன்ற நீண்ட கண்களையுடைய நீர் நண்டினையும் பயன்படுத்தி விளக்கியுள்ளார் புலவர். நீர் நண்டு மேற்கொண்ட பரத்தமையைக் கூறித் தலைவனின் தீய ஒழுக்கத்தைத் தோழி கண்டிப்பதாகக் கூறுகிறார்.

மேற்கண்டவற்றிலுள்ள விலங்குகளை உவமையாகப் பயன்படுத்தி இயற்கையின் தன்மைகளைக் கூறி தலைமக்களின் அன்பையும், தலைவனதுகீழ் ஒழுக்கத்தையும், தலைவியின் துயரத்தையும் விளக்குவதை அறியமுடிகிறது.

உயிரினங்களின் இழி செயல்கள்

மருத நில உரிப்பொருள் ஊடல் ஊடல் நிமித்தம். ஆகையால் இங்குத் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் கடிந்து கூறுவதுபோல் பாடல் புனையப் பெறுவது சிறப்பாக அமையும். தலைவனின் தீய செயல்களை உள்ளுறையாக கூறுவதற்கு விலங்கினங்களின் தீய செயல்களை எடுத்துக் கையாளுவது இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

கழனியின்கண் இரை தேட வந்த நாரையானது பலாமரத்தில் உள்ள முயிறுகளின் கூட்டில் உள்ள முட்டைகளை உறிஞ்சிக் குடிக்கிறது. அவ்வாறு தலைவன் தலைவியின்பால் அன்பு செலுத்தாமல் பரத்தையிடம் செல்லுகிறான் என்று தோழி கூறுவதன் மூலம் நாரையின் தீய செயல் தலைவனது தீய செயலைக் குறிப்பதாகப் புனையப் பெற்றுள்ளது அப்பாடல். இதேபோல் மற்றொரு நற்றிணைப் பாடலில் கழுநீர் மலரை உண்ட கரிய காலை பொருந்திய மலர்களை உண்ணாமல் குன்று போலக் குவிந்த மணலிலே படுத்து உறங்கும். இத்தகைய இயல்புடைய ஊரனே என்று கூறும் தலைவியின் கூற்றில் தலைவனின் பரத்தமையை எருமையின் செயலொடு ஒப்பிட்டுக் கூறி அவன் மீதுள்ள வெறுப்பை வெளிப்படுத்துகிறான்.

“கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை

பழனத் தாமரைப் பனிமலர் முனைஇ,

தண்டுசேர் மள்ளரின் இயலி, அயலது

குன்றுசேர் வெண்மணல் துஞ்சும் ஊர !

வெய்யை போல முயங்குறி ; முனைஎழத்

தெவ்வர்த் தேய்த்த செவ்வேல் வயவன்

மலிபுனல் வாயில் இருப்பை அன்ன...” (நற் - 260)

எருமையின் இழிசெயல்வழி தலைவனின் இழிசெயல் உணர்த்திற்று. மற்றொரு அகநானூற்றுப் பாடலில் பிளந்த வாயினையுடைய புலியே பெரிய ஆண் பன்றியினைக் கொன்று வீழ்த்தியது. பின் அப்பன்றியைப் புலால் நாளும் படியாக பலாமரங்கள் நெருங்கிய பக்க மலைகளில் இழுத்துச் சென்ற நிகழ்வையும், புற்றாஞ் சோறாகிய உணவை உண்ண பெரிய ஆண் கரடி அகழ்ந்தெடுக்கும் போது அதன் கூரிய நகத்தால் கொல்லப்படும் பாம்பு என்றொரு நிகழ்ச்சியையும் கூறுகிறது. இந்நிகழ்ச்சிகள்வழி தலைமகன் இரவின்கண் வருதல் மிகத் தீமையுடையது எனினும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் தலைவியைக் காணவரும் தலைவனுக்கு ஏற்படும் துயரினை எண்ணி வருந்தும் தலைவியின் நிலை உரைப்பதற்காக ஈண்டு விலங்குகளின் தீயசெயல் கூறப்பட்டது. தலைவியை விடுத்து வேறொருத்தியை மணந்து கொண்டான் தலைவன் என்று ஊரார் கூறக்கேட்ட தலைவி. எருமை ஊர்மாக்கள் உறங்கும் நேரத்தில் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு கூர்மையான முள்வேலியைத் தனது கொம்பினால் அகற்றியது. நீர் மிக்க வயலில் மீன்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓட அழகிய உள்துளையுடைய வள்ளைக் கொடியைக்கலக்கிச் சிதைத்துவிட்டுத் தாமரையின் குளிர்ந்த நீரை வயிறார உண்டது. அத்தகைய தன்மையுடைய எருமையையுடைய ஊரன் நீயும் அதைப்போல யாரும் அறியாது வேறொருத்தியை மணந்து கொண்டாய் என்று கூறுகிறாள். இங்கு எருமையின் செயல்பாட்டின் மூலம் தலைவனின் இழி செயலையும், தலைவனின் துயரத்தையும் அறியமுடிகிறது.

“தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு

பிள்ளை தின்னும் முதலைத்து அவன்ஊர்

எய்தினன் ஆகின்று கொல்லோ? மகிழ்நன்

பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப முயங்கியவர்

நலம்கொண்டு துறப்பது எவன்கொல்? அன்னாப் (ஐங்-24)

தனது ஓட்டின்மேல் புள்ளிகளைக் கொண்ட நண்டு தான் பிறந்தவுடனேயே தன்னை ஈன்ற தாயை இறக்கும்படி செய்யும் தன்மையுடையது. தான் ஈன்ற குட்டியைத் தின்னும் இயல்புடையது முதலை. இவ்விரண்டும் மிகுதியாய் வாழும் ஊருடையவன் நம் தலைவன். அவ்வுயிர்களின் கொடும் பண்பினைத் தானும் கொண்டவன் போலும் ! அங்ஙனம் இல்லையெனில், மருத நிலத் தலைவனாகிய நம் காதலன், தான் தழுவிய பெண்மை நலத்தை நுகர்ந்து பின்னர் அம்மகளிரைத் துறந்து அவர்களை வாடச் செய்வதற்கு வேறு காரணம் யாதோ? எனத் தலைவியிடம் தோழி கேட்கிறாள். இதில் நண்டு, முதலை ஆகியவற்றின் தீய செயலைத் தலைவனது பரத்தமை ஒழுக்கத்தை இடித்துரைக்கும் பொருட்டு கூறியுள்ளமை பொருத்தமாக அமைகிறது.

இவ்வாறு உயிரினங்களின் இயல்பான செயல்பாடுகளில் உள்ள தீமையை இலக்கியங்களில் கையாண்டு தாம் கூறவந்த உரிப்பொருளைச் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளமையை அறியலாம்.

உயிரினங்கள் வழி வாயில் மறுத்தல்

மருதத் திணையின் சிறப்பான செயல்பாடுகளில் ஒன்றாக இலக்கியங்களில் வாயில் மறுத்தல் என்பதாகும். இச்செயல்பாடு தலைவியாலும் தோழியாலும், தலைவனுக்கு அல்லது தலைவனால் தூது அனுப்பப்பட்டவரிடம் நடைபெறும். இவ்வாறு வாயில் மறுக்கும் பொழுதும் தலைவனின் தவற்றை உணர்த்த தலைவியும் தோழியும் முயல்வர். அவ்விடங்களில் விலங்குகள் எங்ஙனம் பயன்பட்டுள்ளன என்பதைக் காணலாம். நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றில் தலைவியிடம் வந்து வாயில் கேட்ட பாணனைத் தலைவி, தலைவன் பரத்தையுடன் சென்றபோது அவன் பின்னே செல்லாமல் பிச்சைக்கு வந்து நிற்கும் பெரிய களிறுபோல் எனது சமைந் கூடக் கூரையின் பனையோலையைத் தொட்டு நிற்கிறாய் என்று கூறிப்பாணனின் வாயில் மறுக்கிறாள். யானையைக் கொண்டு

பிச்சையெடுக்கும் இழிசெயலுக்கு ஒப்பாக கூறப்படுவதால் தலைவியின் துன்பத்தை அறிய முடிகிறது.

“நெய்வார்ந் தன்ன துய்அடங்கு நரம்பின்

இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன் ! பெரும்புண்

ஏர் தழும்பன் ஊனார் ஆங்கண்,

பிச்சை சூழ் பெருங்களிறு போல, எம்

அட்டில் ஓலை தொட்டனை நின்மே” (நற்-300)

மேற்கூறப்பட்டுள்ள பாடல் வரிகளின் மூலம் பாணனைப் பிச்சை கேட்க வந்த களிறு என்று அவமதித்ததன் மூலம் தலைவியின் துயரை அறியமுடிகிறது.

கலித்தொகை பாடல் ஒன்றில் பரத்தமையை மேற்கொண்டு தலைவியிடம் திரும்பி வந்த தலைவன் தான் எந்தப் பரத்தையையும் அறியாதவன். நீ என் மீது பழி சுமத்துகிறாய். நான் குதிரை ஏற்றம் பயின்று வருகிறேன் என்று கூறினான் தலைவன். அது கேட்ட தலைவி பரத்தையையே குதிரையாக உருவகித்து தலைவனின் இழி செயலைச் சாடுகிறார்.

நீ குதிரையேற்றம் பழகி கழுத்தில் மேகலை அணிந்திருக்கும் காலிலே பொன்னால் செய்த சதகையை இட்டிருக்கும் அதன்கீழே சிலம்பாகிய செச்சை ஒலி முழங்கும் அத்தகைய குதிரையினை நீ தெருவிலே செலுத்தவில்லை. அழகு பொதிந்த நிலா முற்றத்திலே ஓட்டினாய் என்று கூறினாள்.

“சேகா! கதிர்விரி வைகலில் கை வாருஉக் கொண்ட

மதுரைப் பெரு முற்றம் போல, நின் மெய்க்கண்

குதிரையோ, வீறியது

கூர் உதிர் மாண்ட குளம்பினது; நன்றே

கோரமே - வாழி - குதிரை

வெதிர் உழக்கு நாழியால் சேதிகைக் குத்திக்
 குதிரை உடல் அணி போல, நின் மெய்க் கண்
 குதிரையோ கவ்வியது. (கலி. 96)

மேற்கூறப்பட்ட பாடல் வரிகளில் குதிரையின் நடவடிக்கைகளாகப் பரத்தையின் நடவடிக்கையைச் சுட்டுகிறாள் தலைவி. மேலும் சீச்சீ மிகவும் கெட்டது அக்குதிரை தான் வடுப்படுத்த உரிமையில்லாத இடத்திலெல்லாம் வடுப்படுத்தி உள்ளது அக்குதிரை. அத்தகைய குதிரையை நான் அறிந்து கொண்டேன். நீ அக்குதிரை ஏறப் போகாமல் இங்கு வந்தது எதற்காக இனியும் காலந் தாழ்த்தாதே. இங்கு வராமலேயே நீ அக்குதிரையுடன் திரிவாயாக! என்று கூறினாள் தலைவி.

இப்பாடல் வழி தலைவன் பரத்தை ஆகிய இருவரது தீய ஒழுக்கத்தையும் குதிரையைக் கொண்டு கூறுவதாகப் புலவர் கூறுகிறார்.

இதுபோன்றே மற்றொரு பாடலில் பரத்தையையும் புதிய யானையையும் இணைத்து காட்டுகின்றார் புலவர். தலைவனின் தீய நெறி கூறவேண்டியும் தலைவியானது கோபத்தையும், துயரத்தையும் கூறவேண்டும் இவ்வாறு பாடுகிறார்.

இதில் பரத்தையின் அழகு நலன்களை யானைமீது ஏற்றிக் கூறுதல் புலவரின் கற்பனைச் சிறப்பை உணர்த்துகிறது.

“அவ்யானை வனப்பு உடைத்தாகலும் கேட்டேன் ;
 அவ்யானை தான் என்னை நீறு ஆடி, நறுநறா நீர் உண்டு
 ஒள்நுதல் யாத்த திலக அவிர் ஓடை,
 தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டு
 தொய்யகத் தோட்டி, குழைதாழ் வடி மண
 உத்தி பொறித்த புனைபூண் பறாமத்து” - (கலித்-97)

என்று பலவாறு பாராட்டுவது போல் ஏசுகிறாள். மேலும் அந்த யானையைத் தழுவி அதன் தோளிணைகளின்மேலே தத்தி மேலேறிக் கொண்டு நீயும் ஊர்ந்து வந்தாயோ?

நின் மாயத்தால் மனம் மயங்கி உன்னைச் சேர்ந்து பின்னர் உன்னால் கைவிடப்பட்டு ஆசையினால் தேம்புகின்ற பரத்தையர் மனையின் வழியாகக் கொண்டுபோய் அவ்வியானையினை அழகுண்டாக ஏறினாயும் நீ.

நின்னை மிகாமல் சீராக நுகர்ந்த சிறிய களிப்பினால் அழகிய மையுண்ட கண்கள் அழும்படி விட்டுப் பின்னர் கூடினாய் போலும். அத்தகைய புதிய யானையை விட்டு இங்கு ஏன் வந்தாய். அதனால் அது மதம் கொள்ளப் போகிறது. ஆகையால் அதனை துன்புறுத்தாமல் அதனைக் கையகப்படுத்திக் கொள் என்று தலைவி கூறுவதாகத் தலைவனின் செயல்பாடுகளை யானையைக் கொண்டு விளக்குகிறார் புலவர்.

ஈண்டு இவ்வாறு விலங்குகளைப் பயன்படுத்தித் தலைவி வாயில் மறுத்தமையைக் காணமுடிகிறது. தமிழ் மக்களிடம் தவறன்று என்று கருதப்பட்ட பரத்தமை ஒழுக்கத்தைத் தவறு என்றே கூறுகிறார் புலவர்.

உயிரினங்களின் சிறப்பான செயல்கள்

அக்கால மக்களுக்கு உற்ற துணையாய் விளங்குவன அவ்வந் நிலங்களுக்குரிய உயிரினங்கள் ஆகும். புலவர் செய்யுள் இயற்றும்பொழுது அவ்வுயிரினங்கள் செய்யுள்களில் பயன்படுத்தப்படுவதன் மூலம் அவற்றின் சிறப்பை அறியலாம்.

அக்கால உணவுப் பழக்கத்தில் ஊன் உணவு சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளமையை மருதத் திணைப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

“...கொடுங் குழை பெய்த செழுஞ் செய் பேழை

சிறு தாழ் செறித்த மெல் விரல் சேப்ப,

வாளை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇ

புகை உண்டு அமர்த்த கண்ணள், ... (நற்-120)

என்னும் வரிகளில் தலைவி மோதிரம் அணிந்த மெல்லிய விரல் சிவக்கும்படி வாளை மீனைக் கொணர்ந்து நறுக்கினாள். அதனை உணவாக்குவதால் தலைவியின் கண்கள் அமர்த்தன என்று கூறுவதை அறிய முடிகிறது. பரத்தையைப் பிரிந்த தலைவன் விருந்தினரோடு வீடு புகுந்து தலைவியைத் தணிவிக்கும் பொருட்டுக் கூறியதாக அமைகிறது இப்பாடல்.

உயிரினங்களில் அஞ்சாமை உணர்வு கொண்டவையும் உள என்பதற்கு மருத நில வாளை மீன்களைக் கூறலாம். அத்தகைய வாளை மீன்களின் சிறப்பினைப் பல பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“கால்அணைந்து எதிரிய கணைக் கோட்டு வாளை

அள்ளல் அம்கழனி உளவாய் ஓடி

பகடுசேறு உதைத்த புள்ளி வெண்புறத்து,

செஞ்சால் உழவர் கோல்புடை மதரி,

பைங்காற் செறுவின் அணைமுதல் பிறழும்...” (நற்-340)

என்ற பாடலில் வாளைமீனின் சிறப்பும் செருக்கும், அஞ்சாமையும் கூறுவதை அறியலாம். மேலும் இத்தகைய மீனை உடைய ஊரன் எதற்கும் அஞ்சாமல் பரத்தையையே நாடுகிறான் என்றும் சுட்டுகிறான் தலைவி. இவ்வாறு அஞ்சாத உயிரினங்கள் இருந்தாலும் ஒரு சிறிய சத்தத்திற்கே அஞ்சும் மடமை தங்கிய உயிரினங்களும் உள்ளன.

“நீர் ஆர் செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய
 நேர்இதழ் ஆம்பல் நிரைஇதழ் கொண்மார்
 சிர்ஆர் சேயிழை ஒலிப்ப, ஓடும்
 ஓரை மகளிர் ஒதை வெரீஇ எழுந்து
 ஆரல் ஆர்கை அம்சிறைத் தொழுதி
 உயர்ந்த பொங்கர் உயர்மரம் ஏறி, ...” (கலி-75)

மகளிர் ஆம்பல் பூவைப் பறிக்க வயலுக்குள் புகுந்தனர். அவர்கள் எழுப்பின
 ஓசையைக் கேட்டு அவ்வயலில் ஆரல் மீன்களைத் தின்று கொண்டிருந்த
 பலவகைப் பறவை இனங்கள் பறந்து சென்று மரங்களில் அமர்ந்து கொண்டன.
 தலைவியின் ஊடல்மீது பயம் கொண்ட தலைவன் விருந்தினருடன் பொய்
 சூளுரை உரைத்து தலைவனின் ஊடலைத் தவிர்ப்பான். ஆகையால் தலைவிமீது
 கொண்ட அச்சத்தை பறவைகள்வழி பகர்கிறார் புலவர்.

மருத நிலத்தின் சிறப்பை உரைக்கவும் தலைவனின் ஊர் சிறப்பைக்
 கூறவும் தலைவியின் தன்மையை உணர்த்தவும் ஊரின் வளம் விலங்கினங்களின்
 இருப்பிடத்தைக் கொண்டு சுட்டப் பெறுகிறது. அசையும் கிளைகளையுடைய
 மாமரத்தில் அழகிய மயில்கள் தங்குதற்கிடனான பூக்கள் மலிந்த ஊரன்
 போன்றவாறு தலைவன் வாழும் ஊரின் சிறப்பு அங்கு வாழும் உயிரினங்கள் வழி
 விளக்கப்படுகிறது.

“வாழி ஆதன், வாழி அவினி !
 நன்று பெரிது சிறக்க! தீதில்லாகுக!
 எனவேட் டோளே, யாயே ; யாமே,
 கயல்ஆர் நாரை போர்வில் சேர்க்கும்

தண்துறை ஊரன் கேண்மை

அம்பல் ஆகற்க எனவேட் டேமே (ஐங்-9)

என்ற பாடலில் கயல் மீன்களை விரும்பி உண்ட நாரை வைக்கோல் போரில் தங்குவதற்கு இடனான தண்ணிய துறைகளை உடைய ஊரன் என்று கூறுவதன் மூலம் செழிப்பான ஊரின்கண் பறவைகளும் விலங்குகளும் வாழ்கின்றன என்ற உண்மையை விளக்குகிறது இப்பாடல்.

உயிரினங்கள் வழி நெய்தல்

இலக்கியங்களின் நெய்தல் திணையில் உயிரினங்களைக் கொண்டு தலைமக்களின் அக ஒழுக்கத்தை கூறும் விதத்தை இங்கு ஆராயலாம்.

அன்பு நிறைந்த உயிரினங்கள்

நெய்தல் நிலத்திலே பருத்த அடியினையுடைய பனையின் வளைந்த மடலில் கட்டிய கூட்டிலிருந்து தன்னுடைய பெண் பறவையோடு கூடுகின்ற அன்றிலின் குரல் தனது காதலியின் நினைவைக் காதலனுக்கு நினைவூட்டுமோ என்பதாக அமைகிறது நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று.

“மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத்

துணைபுணர் அன்றில் உயவுக் குரல் கேட்டொறும்

துஞ்சாக் கண்ணன், துயர் அடச் சாஅய்” (நற்-303)

என்ற பாடலின் வரிகள் மூலம் தலைமக்களின் தன்மையை உணர்த்துகிறது. கடம்ப மரத்தில் கூடு கட்டிப் பறவைகள் தம் குஞ்சுகளுக்கு உணவு கொடுக்கும் அன்பு நிறைந்த செயல்பாடு குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் விளக்கப்படுகிறது.

“... கொடுஞ்சிறைப் பறவை,

இறைஉற ஓங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த

பிள்ளை உள்வாய்ச் சொரிய

இரைகொண் டமையின் விரையுமால் செலவே (குறுந்-92)

அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் நண்டின் காதல் மிக அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அகன்ற இலையினையுடைய நாவல் மரத்தின் அடியில் வீழ்ந்து கிடந்த கனியினை அதன் அழகு சிதையுமாறு இழுத்துச் சென்று தாமையின் வேர்ப்பக்கத்தில் தன் வளையிலுள்ள தன்னால் விரும்பப்படும் பெண் நண்டிற்குத் தரும் ஓர் ஆண் நண்டினைச் சுட்டிக் காட்டித் தலைவன் கூறுவதாக அமையும் பாடல் பின்வருமாறு:

“அகல் இலை நாவல் உண்துறை - உதிர்த்த

கனிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டு, தன்

தாழை வேர்அளை, வீழ்துணைக்கு இடுஉம்

அலவற்காட்டி, “நற்பாற்று இது” என

(அகம் 38)

இப்பாடலில் நண்டின் செயல்பாட்டின் மூலம் தலைமக்களின் காதல் உணர்வினை வெளிப்படுத்துகிறார் புலவர்.

“சிறுவெண் காக்கைச் செவ்வாய்ப் பெருந்தோடு

எறிதிரைத் திவரை ஈரம்புறம் நுனைப்ப

பனிபுலந்து உறையும் பல்புங் கானல்

இருநீர்ச் சேர்ப்பன் நீப்பின் ஒருநம்

இன்உயிர் அல்லது பிறிதுஒன்று

எவனோ - தோழி! - நாம் இழப்பதுவே?”

(குறுந்-334)

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள பாடலில் சிறு வெண் காக்கையின் அழகிய செயல்பாடு விளக்கப்படுகிறது. அக்காக்கை செம்மையான வாயினையுடைய பெருந்தொகுதி, எறியும் அலையின் நீர்த்துளிகள் தம் ஈரமான முதுகினை நனைக்கும்படி நிற்கும். அதனால் தோன்றிய குளிரை வெறுத்து பல பூக்களை உடைய இடத்தில் தங்கும். அத்தகைய அழகிய செயல்பாடுகளை உடைய சிறு வெண்காக்கைகளை உடைய ஊரும் அவன் நம்மை விட்டுப் பிரிவானாயின் நாம் இழக்கும் பொருள் நமது உயிரே ஆகும் என்று தலைவியின் பிரிவுத்துயர் கூறுதற்கு இப்பறவை கையாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல பாடல்களில் உயிரினங்களின் அழகிய செயல்பாடுகள் வழி தலைமக்களின் காதல் உணர்வாகிய பிரிவுத் துயரம், அன்பின் மிகுதி, அச்ச உணர்வு போன்றவை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உயிரினங்களின் அச்சம் மிகுந்த செயல்கள்

அச்சம் என்ற உணர்வு எல்லா உயிர்களிடத்தும் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. உயிரினங்களின் இவ்வச்ச உணர்வுகளை இலக்கியங்களில் தேவையான இடங்களில் கையாளப்படுவதைக் காண முடிகிறது.

“...

- உமணர்

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

சுனைநீரை கிளர்க்கும் நெடு நெறிச் சகடம்

மணல்மடுத்து உரறும் ஓசை கழனிக்

கருங்கால் வெண்குருகு வெருஉம்

இருங்கழிச் சேர்ப்பின் தம்உறைவின் ஊர்க்கே? (நற்-4)

என்ற நற்றிணைப் பாடல்வழி உப்பு வணிகர் வெண்மையான கல்லுப்பின் விலையைக் கூறிக் கொண்டு பசுக்கூட்டத்தை ஒலியெழுப்பி விலகி வழி விடுமாறு கூவுவர் அவ்வழியில் செல்லும் வண்டிகள் மணல் பரப்பில் எழுப்பும் ஓசையைக் கேட்டுப் பக்கத்து வயல்களில் இருக்கும் கருங்கால் குருகுகள் அஞ்சும்.

அத்தகைய ஊரில் வாழும் தலைவன் அவ்வருக்கு மணந்து அழைத்துச் செல்வானோ என்று தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல். இங்கு வண்டிகளின் ஒலிக்கு அஞ்சும் குருகுகளை அவர் தூற்றும் ஊராகக் கருதித் தலைவன் வரைந்து கொண்டான். அவர்கள் அஞ்சி வாய் மூவர் என்னும் பொருள்படக் கூறியதாகும். இங்குக் குருகினைக் கொண்டு தலைமக்களின் களவொழுக்கத்தை கற்பொழுக்கமாக மாற்ற முயற்சிக்கிறாள் தோழி.

தலைவன் வரைவிற்காகப் பொருள் தேடச் சென்றான். வரைந்து கொண்டால் ஊரால் அலர் தூற்ற முடியாது என எண்ணி அவ்வாறு சென்றான். அவன் திரும்பி வரக் காலம் தாழ்த்தியதால் அவ்வூர் மக்கள் அவரைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. இந்நிலையைக் கூற இங்குக் குதிரையின் அச்சம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

“பொன்னின் அன்ன நறுந்தாது உதிர
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூநாறு குடுஉச் சுவல்
வரிவண்டு ஊதலின், புலிசெத்து வெரீஇ,
பரியுடை வயங்கு தாள்பந்தின் தாவத்
தாங்கவும் தகைவரை நில்லா ஆங்கன்”. (நற்-249)

என்ற பாடல் வரிகளில் புலியைப்போன்ற நிறம் கொண்ட வண்டுகள் தேன் உண்ணும்போது உண்டான ஒலியைக் கேட்டுத் தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகள் புலியின் ஓசையோ என்று எண்ணி அஞ்சின. அவற்றை நிறுத்த முயன்றாலும் நில்லாமல் பந்தினைப்போல் துள்ளின. இந்நிகழ்ச்சியை அவருக்கு அஞ்சி பொருளீட்டச் சென்று தலைவன் காலம் தாழ்த்தியதால் அவ்வூரைக் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை என்பதாகக் கூறுகிறது இப்பாடல்.

கடற்கரையில் கிடக்கும் சோழிகள் நெருங்கியிருப்பதைப் பார்த்து அதனை வலை என்று கருதி அஞ்சும். இந்நிகழ்ச்சியைக் கூறி அச்சிறுவெண்காக்கையைப்போல் தலைவியும் அவருக்கு அஞ்சுகிறாள். அதனால் அவள் கண்கள் கலக்கமுற்றன என்று கூறுகிறாள்.

இதனை,

“பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை

வரிவெண் தாலிவரை செத்து வெருஉம்

மெல்லம் புலம்பன் தேறி,

நல்ல ஆயின, நல்லோள் கண்ணே. (ஐங்-166)

என்ற பாடல்வழி அறியலாம். தலைவியினது அச்சத்தையும் தலைவனது மெத்தனப் போக்கையும் விளக்க ஈண்டு சிறு வெண்காக்கையின் அச்சம் எடுத்தாளப்படுகிறது. இதுபோன்று தலைமக்களின் பலவாகிய காதல் உணர்வுகளைக் குறிப்பாகக் கூற இவ்வுயிரினங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உயிரினங்களின் இருப்பிடம்

உயிரினங்கள் இரைதேடும் பொருட்டு இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு அவை தம் பணியை முடித்துக் கொண்டும் தம் இடத்திற்குச் செல்லும் அதுமட்டும் அன்றி வேறுசில இடையூறுகளாலும் தமது இடத்திற்கு செல்லும், நெய்தல் நிலம் ஆகையால் கடற்கரையில் இருக்கும் மரங்கள் நனைந்து காணப்படும். அங்கு வண்டுகள் காய்ந்த கிளைகளுக்குச் சென்று தங்கும் என்று கூறப்படுகிறது. இச்சாதாரண நிகழ்வைக் கொண்டு தலைமகளின் வருத்தத்தை விளக்குகிறார். பல இடங்களிலும் பறந்து செல்லும் வண்டுகள் உரிய பருவத்தில் ஓரிடத்தில் ஒருங்கு கூடுகின்றன. ஆனால் பொருளின் பொருட்டு பிரிந்த தலைவன் இன்னும் திரும்பவில்லை என் வருந்தினாலும், ஊராரின் அலரையும்

ஆம்பலையும் பொருட்படுத்தாது தான் தலைவனுக்காகக் காத்திருப்பதாகக் கூறுகிறாள் தலைவி.

“நனைந்த புன்னை மாச்சினை தொகூஉம்

மலர்ந்த பூவின் மாநீர்ச் சேர்ப்பதற்கு

இரங்கேன் - தோழி ! ஈங்கு என்கொல் ? என்று

பிறர் பிறர் அறியக் கூறல்

அமைந்தாங்கு அமைக அம்பல் அஃது எவனே?” (குறுந் - 175)

என்ற பாடல்வழி தலைவியின் பிரிவுத் துயரை உணர்த்த வண்டு இருப்பிடம் சேரும் நிகழ்வு கூறப்படுகிறது. அகநானூற்றுப் பாடல் பகற்குறியின் கண் வந்து தலைவியுடன் இருந்து சொல்லும் தலைவனை இரவுக் குறியில் வருமாறு கூறும் பொழுது நாரையின் இருப்பிடம் கூறப்படுகிறது.

“இனமீன் அருந்து நாரையொடு பனைமிசை

அன்றில் சேக்கும் முன்றில் பொன்னெ

நன்மலர் நறுவீ தாஅம்

புன்னை நறும்பொழில் செய்தநம் குறியே” (அகம் 360)

இரவில் நாரையும் அன்றிலும் பனைமரமான அவற்றின் இருப்பிடம் சேரும் காலத்து அவ்விடத்து வருக எனத் தலைமக்களின் காலத்துக்கான காலத்தை உணர்த்தவும் அவர்கள் சந்திக்க வேண்டிய இடத்தை உணர்த்தவும் இந்நிகழ்வு எடுத்தாளப்படுகிறது. இது ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் ஒன்றிலும் கடலின் கண்வாழும் நாரை சென்று தங்குமிடமாக பனைமரம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் கடலுக்குள் சென்று மீனை பிடித்துண்ணும் நாரை கரைக்கு வந்து தன்னுடைய இருப்பிடமாகிய பனை மரத்திற்குச் சென்று விட்டது. ஆனால் தலைமகன் நாம் சென்று சேர வேண்டிய அவனது ஊருக்கும் நம்மை எப்பொழுது வரைவு முடித்துச்

செல்வான் என்னும் பொருள்பட தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இங்கு நாரையின் செயல் தலைவியின் வரைவு விருப்பத்தை உணர்த்தி நிற்கிறது.

இவ்வாறு பல பாடல்களில் உயிரினங்களின் இருப்பிடங்கள் நிகழ்வு பெரும்பாலும் கூறப்படுகிறது. தலைவனைப் பிரிந்து இரங்கி வாழும் தலைவியின் நிலையை எடுத்துக் கூற நெய்தல் நிலத்தில் இந் நிகழ்வுகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இந் நிகழ்வுகளின் மூலம் தலைமக்களின் பிரிவுத் துயர், தலைவியின் ஆற்றாமை, தலைவனின் பிரிவுச் செயல் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன.

உயிரினங்கள் வழி பாலை

தமிழகத்தில் பாலை என்றொரு நிலம் தனியாக இல்லை. குறிஞ்சியும் முல்லையும் வறட்சி எய்திய நிலமே பாலை என்று கருதப்படுகிறது. இந்நிலமாக மழை இல்லாத வறட்சியான இடங்களைக் கூறலாம். இத்திணைப் பாடல்களில் உடன்போகிய தலைமக்களைப் பிரிந்து அவளது நெருங்கிய உறவினர்கள் பற்றியதாகவும், தலைவன் பொருள் வழி பிரிந்ததால், அதனால் இருவர் உற்ற துயரைப் பற்றியதாகவும் இருக்கும். இந்நிலையில் அவர்களது துயரத்தை விளக்கும் வகையில் அந்நில உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு அத்திணைப் பாடல்கள் இயற்றப்படுகிறது.

வறட்சி நிலை

தலைமகன் செல்லும்வழி பாலை நிலம் ஆதலால் அதன் வறட்சியை அங்கு வாழும் உயிரினங்களின் செயல்பாடுகள் வழி உணர்த்தப்படுகிறது.

“கல்லாக் கோவலர் கோலின் தோன்றிய
 ஆன்நீர்ப் பந்தல் யானை வெளவும்
 கல்லதர்க் கவலை செல்லின், மெல் இயல்
 புயல் நெடும் கூந்தல் புலம்பும்
 வயமான் தோன்றல் வல்லாதீமே” (ஐங். 304)

தம் நிரைகள் உண்டற் பொருட்டுத் தம் கோல்களாலேயே தோண்டிய நீர் பந்தலில் உள்ள நீரை, காட்டு யானைகள் கவர்ந்துண்ணும், கற்கள் நிரம்பிய வழியில் செல்லுவாயாயின் நினது தலைவி மிகவும் வாடுவாள். ஆகையால் செல்லாதே என்று தோழி தலைமகனிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இக்காட்டு வழியில் விலங்குகளின் நிலையைக் கூறி தலைவியின் பிரிவுத்துயரை உணர்த்துகிறாள். மேலும் பாலை நிலத்தின் வறட்சி நிலையை, வேட்டை மேற்கொண்டு சென்ற செந்நாய், தன் கால்களால் நிலத்தை தோண்டி, உண்டு எஞ்சிய காட்டு மல்லிகையின் சருகுகளால் மூடப்பட்ட அழகல் நாற்றமுடைய சிலவாகிய நீரை, வளையணிந்த கைகளையுடையவள் எம்மோடு இந்நீரை உண்ண வரவேண்டாம். அத்தகைய தன்மையது பாலை நிலம் என்பதைப் பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகிறது.

“வேட்டச் செந்நாய் கிளைத் தூண் மிச்சில்
 குளவி மொய்த்த அழகற் சில்நீர்
 வளையுடைக் கையள், எம்மொடு உளீஇயர்,
 வருகதில் அம்ம, தானே ;
 அளியளோ, அளியள், என்னெஞ்சு அமர்ந்தோளே (குறுந்-56)

இப்பாடலில் காணப்படும் விலங்கின் செயல்பாட்டின்மூலம் தலைவன் தலைவியின் மீது கொண்டுள்ள காதல் உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் மழை வறண்டமையின் காட்டுப் பசுக்கள் மரலைத் தின்னும்படியான ஓங்கிய மலைகளை உடைய காட்டின் தன்மையைக் கூறுகிறது. ஒரு கலித்தொகைப் பாடல்

மேலும்,

“உள்ளுதொறும் நகுவேன் - தோழி ! வள்உகிர்ப்

பிடி பிளந்திட்ட நார் இல் வெண் கோட்டுக்

கொடிறு போல்காய வால்இணர்ப் பாலை,

செல்வளி தூக்கலின் இலைதீர் நெற்றம்

கல்இழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்

புல் இலை ஓமைய, புலி வழங்கு அத்தம்

சென்ற காதலர் வழி வழிப்பட்ட

நெச்சே நல்வினைப்பாற்றே ; ஈண்டு ஒழிந்து,

ஆனாக் கௌவை மலைந்த

யானே; தோழி ! நோய்ப்பா யேனே

(நற் 107)

என்னும் பாடலில் தலைவன் செல்லும் காட்டு வழியில் பெரிய நகமுடையதாகிய பெண்யானை தின்னுவதற்காக வெண்பாலை மரத்தின் தோற்பட்டையை உரிக்கும் அவ்வழி புலியின் இயக்கம் உடையதாக இருக்கும். இத்தகைய காட்டின் வழி சென்ற தலைவனை எண்ணி வருந்துகிறாள் தலைவி. யானை பாலை மரத்தின் தோலை உரித்ததுபோலத் தலைவியின் அழகைப் பறித்துச் சென்று விட்டான் என்றொரு குறிப்பும் இப்பாடலில் கிடைக்கப் பெறுகிறது. யானையின் இச்செயல்பாடு நிகழும் காட்டின் வறட்சி பற்றிய செய்தியின் வழி தலைமகளின் அன்பும் துயரமும் உணர்த்தப்படுகிறது.

இத்தகைய கொடிய தன்மை கொண்ட காட்டின் வறட்சி நிலையில் உயிரினங்களின் செயல்பாடுகள்வழி தலைமக்களின் துயரத்தை வெளிப்படுத்துவர் புலவர் பெருமக்கள்.

அன்பு மிகுந்த நிலை

வறட்சி மிகுந்த பாலை நிலம் கொடுமையானது எனினும், அக்கொடுமையினால் தலைமக்களின் காதல் உணர்வு அதிகரிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் அங்கு வாழும் உயிர்களின் அன்பு நிறைந்த செயல்களே ஆகும்.

“களிறு பிடி தழீஇப் பிறபுலம் படராது,

பசிதின வருத்தும் பைதுஅறு குன்றத்து

சுடர்ந்தொடிக் குறுமகள் இனைய

எனைப்பயம் செய்யுமொ - விடலை நின் செலவே? (ஐங்-305)

களிறுகள் தம் பிடிகளைத் தழுவி, கோடை வெப்பம் தெறுதலால், உணவு பெறாது, அதனைப் பெறுதற் பொருட்டு வேற்று நிலங்களை நாடிச் செல்லாமல், கடும் பசி, வாட்ட, வருந்திக் கிடக்கும் அந்த வழியில் நீ இவளைப் பிரிந்து செல்லுதல் எதற்காக? என்று கூறிய தோழியின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல். அத்தகைய பாலை நிலத்திலும் உணவு இல்லாத இடத்தில் கூடத் தனது பெண் யானையை விடுத்துச் செல்லாது யானை இருக்கும் பொழுது நீ மட்டும் பொருளை வேண்டி இவளைப் பிரிகிறாயே என்று தலைமக்களின் காதல் சிறக்க தோழி களிற்றின் செயல் கூறித் தலைவனின் செயலைத் தடுக்க முயல்கிறாள். மேலும் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் அன்புடன் இருக்கும் நீர் நாயின் செயலைக் கண்டு தனது நெஞ்சுக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது பின்வரும் ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல்.

“வள்ளியிற்றுச் செந்நாய் வயவு உறு பிணவிற்குக்

களளி அம் கடந்திடைக் கேழல் பார்க்கும்

வெஞ்சுரக் கவலை நீந்தி

வந்த நெஞ்சம் ! - நீ நயந்தோள் பண்பே (ஐங்.323)

என்ற பாடலின் மூலம் செந்நாய் கருவுற்றிருக்கும் தமது காதலிக்கு உணவு கொடுப்பதற்காக கள்ளிச் செடிகள் நிறைந்த காட்டிடத்தே பன்றிக்காகக் காத்து நிற்கும் செயல் தனது காதலியை நினைவூட்டுவதாகத் தலைவன் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல். இவ்வாறு தலைமக்களின் அன்பை மிகுதிபடுத்த பாலை நில விலங்குகளின் அன்பு மிகுந்த செயல்பாடுகள் இலக்கியங்களில் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

தீய பண்பு கொண்டவை

விலங்குகள் இயல்பாய் செய்யும் செயல்களே மனிதருக்கு துன்பம் விளைவிப்பவை அவற்றின் அச்செயல்களைப் பயன்படுத்தி தலைவியின் துயர நிலையை விளக்க அவை பொருத்தமாக அமைகின்றன.

தன்னை விட்டுத் தலைமகனுடன் சென்ற தலைவியின் காட்டு வழியின் தன்மையை எண்ணி வருந்தும் தாயின் மன நிலையை விளக்குகிறது இப்பாடல்.

“பொன்வார்ந் தன்ன வைவால் எயிற்றுச்
செந்நாய் வெரீஇய புகர்உழை ஒருத்தல்
பொரிஅரை விளவின் புன்புற விளைபுழல்
அழல்எறி கோடை தூக்கலின், கோவலர்
குழல்என நினையும் நீர் இல் நீள் இடை...” (அகம் 219)

செந்நாய்க்கு அஞ்சிய புள்ளிகளையுடைய கலைமான்கள் விளாமரத்தின் பழத்தின் புன்மையான ஒட்டில் தோன்றிய துறையின் கண், வெப்பத்தோடு வீசுகின்ற மேல்காற்று புகுந்து இசை எழுப்பும், அவ்விசை கோவலர் எழுப்பும் புல்லாங்குழல் இசை என்று கருதி அக்கோவலரிடம் பாதுகாப்புக் கருதிச்

செல்லும். இத்தகைய கொடுமையான வழியில் சென்ற தனது மகளை எண்ணி வருந்தும் தாயின் நிலை இப்பாடலில் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு மனிதர்களுக்குத் தீமை செய்யக் கூடிய விலங்குகள் பலவற்றின் செயல்பாடுகளின் மூலம் தலைமக்களின் துன்பத்தையும் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் துயரத்தையும் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன பாலை நிலப் பாடல்கள்.

நினைவூட்டுதல்

தலைவியைப் பிரிந்து காட்டு வழியே செல்லும் தலைவனுக்குத் தலைவியின் நினைவை ஏற்படுத்துவனவாக அங்கு வாழும் உயிரினங்களின் செயல்பாடுகள் அமையும். அச்செயல்பாடுகளின்வழி தலைமக்களின் அன்பை இலக்கியங்களில் கூறுதல் மரபாகும்.

“உலறுதலைப் பருந்தின் உளிவாய்ப் பேடை

அலறுதலை ஓமை அம்கவட்டு ஏறிப்

புலம்புகொள விளிக்கும் நிலம்காய் கானத்து

மொழிபெயர் பல்மலை இறப்பினும்,

ஒழிதல் செல்லாது - ஒண்டொடி கண்ணே (ஐங்.321)

ஆண் பருந்தின் உளிபோலும் கூரிய அலகினை உடைய பேடை ஓமை மரத்தின் கவட்டின்மேல் அமர்ந்து தனது தனிமை உணர்த்துமாறு கூவுதல், காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து தலைவியை விட்டு வந்த எனக்கும் எனது காதலியின் நினைவை ஊட்டுகின்றன என்று கூறுகிறான் தலைவன். இங்கு அப்பேடையின் செயல் மூலமாகத் தலைமக்களின் காதலும் துயரமும் உணர்த்தப்பட்டது. வெயில் மிகுந்துள்ளதால் தனது துதிக்கையைத் தூக்கியபடி செல்லும் யானைகள்

அத்தகைய கொடுமையான இவ்வழியிலும் கூட எனக்கு காதலியின் நினைவு வருகிறது என்று தலைவன் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது ஒரு பாடல்.

ஏற்கனவே ஒருமுறை செலவு மேற்கொண்டு வந்த தலைவனின் நெஞ்சுக்கு இரண்டாம் முறையாகத் தான் பொருள் தேடிச் செல்ல வேண்டாம் என்று முன்னம் சென்ற பாலை வழியினை நினைவு கூறுவதாக அமைந்துள்ளது பின்வரும் பாடல்.

“உறுபுலி உழந்த வடுமருப்பு ஒருத்தற்குப்

பிடிஇடு பூசலின் அடிபடக் குழிந்த

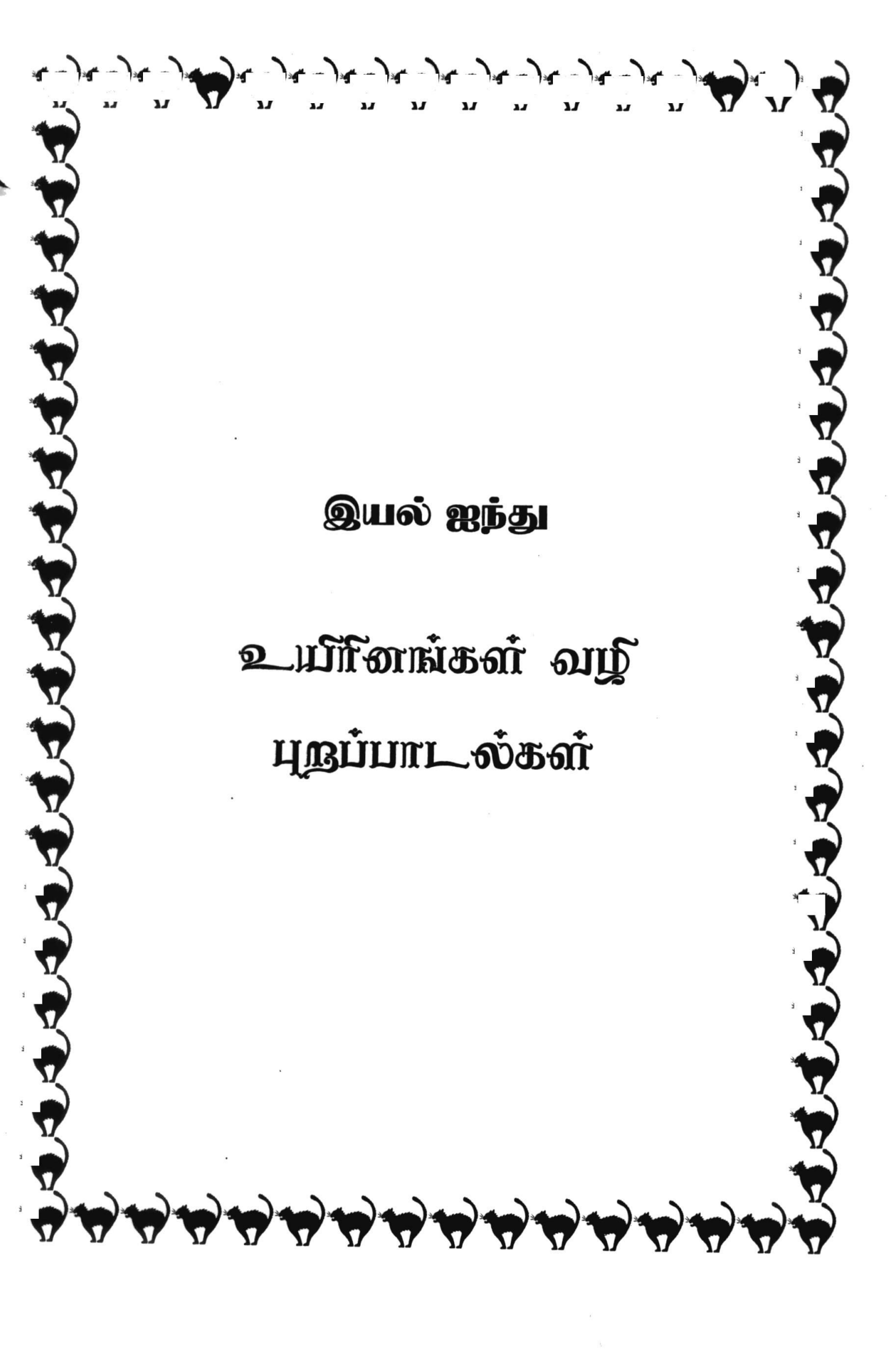
நிரம்பா நீள்இடைத் தூங்கி,

இரங்குவை அல்லையே, உரம்கெட மெலிந்தே? (அகம் 379)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் புலியுடன் போர் செய்து வருந்தியிருக்கும் களிறின் மீது அன்பு கொண்ட பிடியானை விரைந்தோடிய தனது இணையுடன் கூடி நிற்கும். இச்செயலை நினைவு கூர்ந்த தலைமகன் தான் துயருற நேர்ந்தால் தலைவியும் அப் பிடியானையைப் போன்று தவிப்பாள் என்று எண்ணினான். தலைவனது காதலை உணர்த்த ஈண்டு பிடியானையின் நினைவு கூறப்பட்டது. இவ்வாறு தலைமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் நினைவு கூர்ந்து வருந்துமாறு நேரும் சூழ்நிலைகளைப் பாடல்களாக எழுதும்போதும் அங்கு விலங்கினங்களின் செயல்பாடுகளைப் பொருத்தமாக இட்டு எழுதும் சிறப்பினைக் காணமுடிகிறது.

மனித வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட விலங்கினங்களை இலக்கியங்களில் இருந்து பிரித்துவிட முடியாது. மனிதனைப் போலவே அவனைச் சுற்றியுள்ள உயிரினங்களையும் அவற்றின் தன்மைக்கேற்ப அவற்றின் செயல்பாடுகளுக்கேற்ப ஆங்காங்கே இலக்கியங்களில் பயன்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது மேலும் அவ்வந் நிலங்களுக்குரிய உரிப்பொருளை அவ்வந்

நிலங்களுக்குரிய பின்னணியோடு பாடப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது அத்தகைய பின்னணியான முதல் கரு பொருட்களைக் கொண்டு அகத்தினை இலக்கியங்களில் தலைமக்களின் காதல் இன்பத்தையும், பிரிவுத் துன்பத்தையும், பரத்தமைப் பிரிவுகளையும், தலைவியரின் உடல்களையும், அத்தலைமக்களின் சுற்றத்தாரின் உணர்வுகளையும் உணர்த்துகின்றனர் புலவர் பெருமக்கள் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் உரிப்பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தபோதிலும் அவ்வுரிப் பொருளை முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் இன்றி விளக்க முடியாது என்பதையும் அறியலாம்.



இயல் ஐந்து

உயிர்வாங்கல் வழி

முற்பாடல்கள்

இயல் ஐந்து

உயிரினங்கள் வழி புறப்பாடல்கள்

மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சிப் பாதையில் தொடக்கமுதல் இன்றுவரை விலங்கினங்கள் இருந்து வந்துள்ளன. சங்க இலக்கிய காலக்கட்டத்திலும் இவை இருந்துள்ளன. அவ்வாறு தமிழகத்தின் எல்லைக்குட்பட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்களின் அறிவுக்கு எட்டியவரையான உயிரினங்களை அங்காங்கே தேவை கருதி பாடல்களில் குறிப்பிட்டு வந்துள்ளனர். உயிரினங்களின் செயல்பாடுகள் மூலம் மனித உணர்வுகளை ஏற்றிக் கூறும் மரபு தமிழ் இலக்கிய மரபிலே கையாளப்பட்டுள்ளது. அதில் உயிரினங்களை அடிப்படையாக அல்லது பின்புலமாக வைத்துப் பாடப்பெற்ற அகப்பாடல்களைப் பற்றிச் சென்ற இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. அதுபோல் உயிரினங்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு எழுதப் பெற்ற புறப்பாடல்கள் பற்றி ஈண்டு ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

சங்கப் பாடல்களில் முற்றிலும் புறப்பாடல்களாகக் கூறப்படும் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக் காஞ்சி, மலைபடுகடாம் ஆகிய பாடல்கள் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. புறப் பொருள் என்று கூறப்படும் போர், கொடை, வீரம், வளம் ஆகியவை எவ்வாறு உயிரினங்கள் வழி சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கம்.

போர்

வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒவ்வொரு வகையான பொருளாதார அமைப்பு இருந்து வந்துள்ளது. குறிப்பாகத் தமிழக வரலாற்றில் போர், உழவு, கைவினைத் தொழில், வணிகம் போன்ற பொருளாதார அடிப்படைகள் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. நாட்டு வளத்திற்கும், மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்பிற்கும் அடிப்படை மேற்கண்ட பொருளாதார வடிவங்கள் ஆகும். அத்தகைய அடிப்படைகள் யாவற்றிலும் உயிரினங்களின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழன் உருவப் பல் தேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் போர்ச் சிறப்பைக் கூறும் பரணர், வீரர்களின் கால்களை ஆனேற்றின் கொம்புகள் என்றும், குதிரை எதிரியை வீழ்த்தும் காலம் நேர்ந்தபோது இடம் வலம் என்று காட்டுவதால் முகம் சேணத்துடன் உராய்ந்து சிவந்தவாயைப் பெற்றன. ஆதலால் அவை விலங்குகளின் கழுத்தைக்கவ்விய புலி போன்றனவாயின என்றும் கூறுகிறார். மேலும் ஆண்யானைகள் மதிர்கதவுகளை முறித்துச் சினமுடன் உடையனவாதலால் உயிரை உண்ணும் எமனைப் போன்றனவாயின என்று யானையின் வீரச் சிறப்பினைக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு போரின்போது இவ்விலங்குகள் பெரிதும் துணை புரிகின்றன. இதனை,

“மாவே, எறிபதத் தான்இடம் காட்ட

கறும்பொ றாத செவ்வாயான்,

எருத்து வவ்விய புலி போன்றன ;

களிறு கதவு எறியா, சிவந்து, உராய்

நுதிமழுங் கிய வெண்கோட்டான்

உயிர் உண்ணும் கூற்றுப் போன்றன” (புறம் 4)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியலாம். மற்றொரு பாடல் யானைகள் மேகமாகவும், குதிரைகள் மழைத்துளியாகவும் கொண்டு குருதி வெள்ளம் பாயச் செய்யும்போர் என்று கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் விலங்குகள் போரில் மன்னனுக்கும், வீரர்களுக்கும் துணையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது. பதிற்றுப்பாடல் ஒன்றில் தலையாட்டத்தால் பொலிவு பெற்ற குதிரைகளோடும் நெற்றிப்பட்டம் முதலியவற்றில் அழகு செய்யப்பெற்ற ஆண் யானைகளோடும், தேர் படைகளோடும் காலாட் படைகளோடும் நீ படையெடுத்துச் சென்றால் யாரால் வெற்றி காணமுடியும் என்று கூறப்படுகிறது. பொருநராற்றுப்படையில் கரிகால் வளவனது போர் சிறப்பினைக் கூறும்போது சிறிய வயதிலேயே போர் செய்து வெற்றி பெற்றான் என்ற செயலை ஒரு சிங்கக் குட்டியின் செயலோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார் புலவர். சிங்கக் குட்டியானது கூற்றுவனுடைய வலியை விட மிகுகின்ற தன் வலியாலே செருக்கு கொண்டு, தன் தாயிடம் முலையுண்டலைக் கைவிடாத இளம் பருவத்திலேயே, விரைவாக முதல் முதல் இரையைக் கொல்வதற்குக் காரணமான தலைவேட்டையிலேயே ஆண் யானையைக் கொன்றாற்போல் என்று கூறுகிறார்.

“அளிநன் மான் அணங் குடைக் குருளை

மீளி மொய்ம்பின் மிகுவலி செருக்கி

முலைக்கோள் விடாஅ மாத்திரை, ஞெரேரென

தலைக்கோள் வேட்டம் களிறு அட்டாங்கு

(பொரு ப.86)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் ஒரு அரசனது போர்த்திறனை சிங்கக் குட்டி ஒன்று தனது முதல் வேட்டையாக ஒரு பெரிய ஆண் களிறை வேட்டையாடியதற்கு ஒப்பாகக் கூறித் தம் மன்னனைச் சிறப்பிக்கிறார். மேலும் மலை என மயங்கித் தேனீக்கள் தங்கும் பெரிய யானைகள் பலவும் பகைவரை அச்சுறுத்தும் அளவு மிகுதியும், பாம்பின் தலை நடுங்கச் செய்யும் இடியினைப்போல முழங்கும் முரசும் உடையவனே என்று கூறுவதன் மூலம் அம்மன்னரின் படைச்சிறப்பை அந்நாட்டு உயிரினங்களான தேனீக்கள், பாம்புகள் போன்றவற்றின் மூலமாகவும்,

யானைகளின் மூலமாகவும் விளக்குகிறார். அதேபாடலில் அம்மன்னனது யானையின் சிறப்பை மிகவும் அழகாகக் கூறுவதையும் காணமுடிகிறது.

“மாப்பயம் பின்பொறை போற்றாது,

நீடு குழி அகப்பட்ட

பீடு உடைய எறுழ்முன்பின்,

கோடு முற்றிய கொல்களிறு

நிலை கலங்கக் குழிகொன்று

கிளைபுக லத்தலைக் கூடியாங்கு” (புறம்-17)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் பயம்பில் அகப்பட்ட யானை சற்றும் பொறுமையின்றி அப்பள்ளத்தின் சுற்றுப்பகுதி சரியுமாறு தனது தந்தத்தால் குத்தி அவ்வழியே ஏறிவந்து தமது இனத்துடன் இணைந்து இன்பறும் தன்மை கொண்டது என்று கூறப்படுகிறது. இத்தகைய வீரமுடைய யானையே போரில் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்ற குறிப்பும் இதனுள் அடங்கியுள்ளது. மற்றொரு பாடலில் போர் வீரனின் சிறப்பைக் கூறும் பொருட்டு ஓர் உவமையை கையாண்டு கூறுகையில் அடிக்கும் கோலினுக்கு அஞ்சாது சீறும் பாம்பினைப் போல் இளைய வலிய வீரரும் எம் நாட்டில் உளர் என்று கூறுகிறார். ஈண்டு போர் வீரன் எதிர் வீரர்கள் தாக்கத்தாக்க அதற்கு அஞ்சாது எதிர்கொண்டு போரிடும் தன்மை கொண்டவன். அவனது சிறப்பினைக் கூறச் சீறும் பாம்பினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

போருக்குச் சென்று திரும்பும் வீரர்களை வரவேற்கும் மக்கள் கூட்டத்தையும் அதன் செயல்பாடுகளையும் ஒரு புறநானூற்றுப் பாடல் அழகாக விளக்குகின்றது.

“நறவும் தொடுமின், வினையும் வீழ்மின் ;

பாசவல் இட்ட புன்காற் பந்தர்ப்

புனல்தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்

ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கி பின்நின்று

நிறையொடு வருஉம் என்னைக்கு

உழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே

(புறம் 262)

என்ற பாடலில் மதுவை உண்பதற்கு ஏற்றபடி பழியுங்கள் ஆட்டுக் கிடாயை வெட்டுங்கள். ஆனிரையோடு வருகின்ற என் தலைவனுக்குப் பக்கபலமாய் நின்று நிரைகளை ஒட்டிக்கொண்டு வரும் வீரர்கள் அவனை விட மிகவும் இளைப்புடையவராவர் என்று கூறுகிறது. இதில் ஆட்டுக் கிடாய்களை வெட்டி போர் முடித்துத் திரும்புவோருக்கு உணவாகக் கொடுத்தல் என்ற நிகழ்ச்சி கூறப்படுகிறது. மேலும் போரின் முதல் நிகழ்வாக எதிரி நாட்டு ஆனிரைகளை மீட்டு கொண்டு வருதல் என்ற நிகழ்ச்சியும் கூறப்படுகிறது. அக்காலத்தில் நிரை என்பது உணவுக்காகவும், பயிர் தொழிலுக்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்ட விலங்குகள் எனினும் அவை நிலங்களுக்கு இணையான செல்வங்களாகக் கருதப்பட்டது. ஒரு மன்னரின் செல்வத்தை அம்மன்னனிடம் இருக்கும் வளமான நிலங்களையும் அந்நிலத்தினால் விளைந்த தானியங்களையும், அவ்வூரில் இருக்கும் ஆனிரைகளையும் கொண்டே கணக்கிட முடியும். ஆகையால் மன்னன் ஆனிரைகளுடன் வருவதை மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர்.

மறவர் புடைகுழ சென்று பசுக்களை மீட்டு வந்து கொண்டிருந்த தலைவனை வெட்சி வீரர்கள் அம்பெய்திக் கொல்ல அவன் நடுகல் ஆயினான். அத்தலைவனின் பெருமைகளைச் சான்றோர் ஒருவர் எதிரே வந்த பாணனுக்கு எடுத்துச் சொல்வதாகப் பின்வரும் பாடல் அமைகிறது. இதன் வழியாக பசுக்கள் செல்வமாகக் கருதப்பட்டதை உறுதி செய்யலாம்.

“பெருங்களிற்று அடியின் தோன்றும் ஒருகண்

இரும்பறை இரவல்! சேறி ஆயின்

தொழாதனை கழிதல் ஒம்புமதி வழாது

வண்டு மேம்படுஉம், இவ் வறநிலை ஆறே-

பல்ஆத் திருள்நிரை பெயர்தப் பெயர்தந்து

கல்லா இளையர் நீங்க நீங்கான்,

வில்உமிழ் கடுங்கணை மூழ்க

கொல்புனல் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே (புறம் 263)

என்ற பாடலில் இரவலனின் கையில் காணப்படும் ஒரு கண் கொண்ட பெரிய பாறையை யானையின் பாதம் போன்றது என்று கூறுவதன் மூலம் யானையின் சிறப்பும், பசுக்களின் சிறப்பும், இவ்விரண்டின் வழி அத்தலைவனது போர் சிறப்பும் இரவலனின் இசைக் கருவியின் சிறப்பும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு போரில் ஈடுபடுகின்ற ஈடுபடாத உயிரினங்களைக் கொண்டு போரின் சிறப்பைப் புறப்பாடல்களில் கூறப்படுகின்றது.

கொடை:

மன்னர்கள் இரவலர்களுக்குக் கொடுக்கும் பரிசில்களே கொடை எனப்படுகின்றன. இக்கொடைச் சிறப்பும் போர் சிறப்பால் விளைவனவே ஆகும். போரில் வென்று சேர்க்கப்பட்ட நிலங்கள் மற்றும் போரினால் கவரப்பட்டு வந்த ஆநிரைகள் மேலும் எதிரியின் கோட்டையில் இருந்து கொண்டு வந்த பொன், முத்து, பவளம் போன்ற செல்வங்கள் பரிசிலர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் பரிசில் வேண்டி வரும் இரவலர் ஒருவரது கூற்றாகப் வரும் பாடல் வருத்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இடைப்புரை பற்றி, பிணி விடாஅ
ஈர்க்குழாத் தோடு இறைகூர்ந்த
பேஎன் பகை என ஒன்று என்கோ?

... ..

அன்ன தன்மையும் அறிந்தீயார்
“நின்னது தா” என நிலை தளர,
மரம் பிறங்கிய நளிச் சிலம்பில்
குரங்கு அன்ன புன்குறுங் கூனியார்
பரந்து அலைக்கும் பகைஒன்று என்கோ?

... ..

(புறம் 136)

இப்பாடல் அடிகளின் மூலம் ஓர் இரவலர்க்கு இருக்கும் துன்பங்களை அறிய முடிகிறது. அவரது நோயினால் அவரைப் பற்றியிருக்கும் பேன்களைப் பகை என்பதா? பசிப்பிணியை ஒரு பகை என்பதா? உன்னுடைய பொருளை என்னிடம் தா என்று குரங்குபோல் வழி மறித்துப் பறித்து செல்லும் ஆரலை கள்வர்களைப் பகை என்பதா? இவ்வாறு அவரது துன்பங்கள் அத்தனையும் அரசனிடம் கூறிப் பரிசில் பெற வந்துள்ளார் இரவலர். இவரது துன்ப நிலையை விளக்க ஈண்டு பேனும், குரங்கும் கையாளப்பட்டுள்ளது. மேலும் எனக்குக் கொடுக்கப்படும் பரிசில்களை என்னைப் போலத்தூய்றும் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பேன் என்று அந்த இரவலர் கூறுவது சிறப்பிற்குரியது.

சோழிய் எனாதி திருக்குட்டுவனின் கொடைத்திறத்தைக் கோணாட்டு எரிச்சிலுர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் நகைச்சுவை ததும்பப் பாடுகிறார். நான் அவரது தந்தையின் பகை மேற்செலவைப் பாடிச் சென்றேன். மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியால் தான் என்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என விரும்பி, பகைவரைக் கொன்று பின்பும் சினம் தணியாத, புலால் மணக்கும் கோட்டினை உடைய, வெஞ்சின வேழம் ஒன்றைக் கொடுத்தான். அதுகண்டு

யான் அஞ்சி, அவ்வேழத்தை அவன்பால் திருப்பி விட்டேனாக, அவன் யான் அப்பரிசில் போதாது என எண்ணினேன் என்று நாணி வேறு ஒரு பெரிய களிற்றைக் கொடுத்தான். அதனால் எனது சுற்றம் பசியால் பெருந்துன்பம் அடைந்த பொழுதும் கூடப் பரிசில் வேண்டி அவனிடம் செல்லேன் என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“கொன்று சினம்தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்

வெஞ்சின வேழம் நல்கினன் ; அஞ்சி

யான் அது பெயர்த்தனென் ஆக, தான் அது

சிறிது என உணர்ந்தமை நாணி, பிறிதும் ஓர்

பெருங்களிறு நல்கியோனே ; அதற்கொண்டு

இரும்பேர் ஒக்கல் பெரும்புலம்பு உறினும்,

“துன் அரும் பரிசில் தரும்” என

என்றும் செல்லேன், அவன் குன்றுகெழு நாட்டே (புறம் 394)

என்ற பாடலின் மூலம் அம்மன்னனது கொடைச் சிறப்பை யானையின் வலிமையின் வழி உணர்த்தியமை அறிய முடிகிறது. ஒரு மன்னனின் நாட்டு வளத்தைக் கூறி அத்தகைய வளமுடைய நாட்டைக் கொண்ட அரசனின் கொடைத்திறத்தைக் கூறுகிறது ஒரு பாடல். அப்பாடலில் நீரின் கீழே மீன்கள் செல்லும் மேலே கருங்குவளைப் பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும், பறையை முழக்கு கதிர்களைக் கவர வரும் புள்ளினங்கள் ஓட்டப்பெறும், மெலிதாகப் பறக்கக் கூடிய குஞ்சுகளோடு கூடிய புள்ளினங்கள் கடற்கரையை விட்டு நீங்கிச் செல்லும் என்று கூறுகின்றார். மேலும் அவன் எனக்களித்த உணவை எவ்வாறு சொல்வேன். அவன் தந்த கள்ளிசைச் சொல்வேறு அன்று குறுமுயலின் தசைவிரவித்தந்த நறு நெய்யாலான சோற்றைச் சொல்வேனோ என்பவனவாகக் கூறிவிட்டுப் பின்னும் அவன் தந்த பரிசிலைப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“இரும்பேர் ஒக்கல் அருந்து எஞ்சிய
 அளித்து உவப்ப ஈத்தோன் எந்தை ;
 எம்மோர் ஆக்கக் கங்குண்டே ;
 மாரி வானத்து மீன்நாப்பன்
 விரி கதிர வெண் திங்களின்
 விளங்கித் தோன்றுக அவன் கலங்கா நல்இசை
 யாமும் பிறரும் வாழ்த்த, நாளும்
 நிரைசால் நன்கலன் நல்கி,
 உரைசெலச் சிறக்க, அவன் பாடல்களில் வளனே (புறம் 396)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் அவர் பெற்ற பரிசில்களை அறியமுடிகிறது. குறிப்பாகக் களிற்று நிரைகளை வழங்கியதை உணரலாம். இங்ஙனம் மீன்கள், புள்ளினங்கள், பறவை குஞ்சுகள், குறுமுயல், யானைகள் போன்றவற்றின் மூலம் அம்மன்னனது நாட்டு வளத்தையும் அவனது கொடைச்சிறப்பையும் அறிய முடிகிறது. மலைபடுகடாம் பாடல் வரிகளில் பழங்களைச் சொரியும் காட்டில் அவற்றைச் சுற்றத்தோடு சென்று தின்பதற்கு விரைந்து செல்லும் பறத்தல் தொழிலில் வல்ல பறவைக் கூட்டங்கள் போல நீங்களும் சென்றால் நன்னன் பல பரிசில்களை வழங்குவான் என்ற செய்தி கூறப்படுகிறது. அப்பாடலின் பின்வரும் வரிகளின் மூலம் அப் பரிசிலர்கள் பெற்ற பரிசிணையும் அறியலாம்.

“தலைநாள் அன்ன புகலொடு, வழிசிறந்து
 பலநாள் நிற்பினும், பெறுகுவீர், நில்லாது
 செல்வேம் தில்ல, எம்தொல் பதிப்பெயர்ந்து என
 மெல்லெனக் கூறி விடுப்பின், நும்முள்
 தலைவன் தாமரை மலைய, விறலியர்
 சீர்கெழு சிறப்பின் விளங்கு இழை அணிய
 நீர்இயக் கன்ன நிரை செலல் நெடுந்தேர்

வாரிக் கொள்ளா வரைமரும் வேழம்,
கறங்கு மணிதுவைக்கும் ஏறுடைப் பெருநிரை,
பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி,
நிலம்தினக் கிடந்த நிதியமோடு அனைத்தும், (மலை ப.385)

பெண் நாய் கடித்துக் கொண்டு வந்த தசை உணவு யானை மிகுதியாக உள்ள இடத்தில் பிடித்துக் கொண்டு வரப்படாத மலை என மயக்கத்தைத் தரும் யானைகள் ஒலிக்கும் மணிகள் ஆரவாரிக்கும் ஏறுகளையுடைய பெரிய பசுக்கூட்டங்கள், பொன்னால் செய்யப்பட்ட சேணம் முதலியவற்றால் பொலிவு பெற்ற மயிரைப் பலகாறும் கொய்யப்பட்ட பிடரியுடைய மனச்செருக்கு மிக்க குதிரைகள் போன்றவற்றைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான் அம்மன்னன் என்பதை அறிய முடிகிறது. பசு, யானை, குதிரை ஆகிய விலங்குகள் பரிசிலாக வழங்கப்படுதல் ஈண்டு அறியப்படுகிறது.

பொருநராற்றுப்படை பாடலிலும் இவ்வாறு பரிசில் வழங்கப்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது.

“துராஅய் துற்றிய துருவைஅம் புழுக்கின்
பராஅரை வேவை “பருகு” எனத் தண்டி,
காழின் சுட்ட கோழ்ஊன் கொழுங்குறை
ஊழின் ஊழின் வாய்வெய்து ஒற்றி” (பொரு-ப.84)

என்று அம்மன்னன் செம்மறியாட்டின் புழுக்காகிய பருத்த மேல்தொடையின் கொழுத்த இறைச்சியையும், இரும்பு நாராசத்தில் கோத்துச் சுடப்பட்ட கொழுத்த இறைச்சியாகிய பரிய தசைத் துண்டத்தினையும் தின்னுங்கள் தின்னுங்கள் என்று கொடுத்ததைக் காணமுடிகிறது. மேலும் பல பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டதும் கூறப்படுகிறது. அதனைப் பின்வரும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியலாம்.

“சிரறிய வன்போல் செயிர்த்த நோக்கமொடு,
துடிஅடி அன்ன தூங்குநடைக் கிழவியொடு
பிடிபுணர் வேழம் பெட்டவை கொள்க! என,
தன்அறி அளவையின் தரத்தர, யானும்
என்அறி அளவையின் வேண்டுவ முகந்து கொண்டு
இன்மை தீர வந்ததென்

.....

(பொரு. ப.85)

எனக் கூறியதன் மூலம் களிறும், பிட்யும், கன்றுகளும் பரிசிலாகப் பெற்று வந்தார். அவ்விரவலர் என்பதையும் இப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சிறுபாணாற்றுப்படை பாடலிலும் மிகவும் வறுமை நிலையில் இருந்த இரவலரின் நிலையையும் அவரது பரிசிலையும் அறியலாம்.

“..... இந்நாள்
திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை
கறவா பால்முலை கவர்தல் நோனாது
புனிற்று நாய்குரைக்கும் புல்லென் அட்டில்
காழ்சோர், முதுசுவர்க் கணச்சிதல் அரித்த
பூமி பூத்த புழல் களாம்பி
ஒல்குபசி உழத்த ஒடுங்குநண் மருங்குல்
வளைக்கை, கிணைமகள் வள்உகிர்க் குறைந்த
குப்பை வேலை உப்புஇலி வெந்ததை
மடவோர் காட்சி நாணி, கடை அடைத்து
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குஉடன் மிகையும்
தறுகண் பூட்கை, தயங்குமணி மருங்கின்
சிறுகண் யானையொடு பெருந்தேர் எய்தி,
யாம் அவண் நின்றும் வருதும்

(சிறுபாண் : ப.142)

மேற்கண்ட பாடல் வரிகளின்மூலம் அந்த இரவலரின் வறுமை மிகவும் சிறப்பாகக் கூறப்படுகிறது. அவரது வீட்டில் அடுப்பு மூட்டாமையால் அங்கு நாய் குட்டியிட்டுக் குரைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்னும் செயலும் பசிக்கொடுமை காரணமாக தன் மகள் கீரை பறித்து வந்தாள். ஆனால் அதில் இட்டுச் சாப்பிட உப்பு இன்மையால் அதை உப்பிடாமல் யாரும் பார்க்காதவண்ணம் கதவைச் சாத்திவிட்டுத் தம் சுற்றத்துடன் உண்ட கொடுமையைக் கூறுகிறார். ஆனால் இக்கொடுமை நல்லியக்கோடனது அரண்மனையில் இருந்து திரும்பும்போது இல்லை என்று கூறுகின்றனர். காரணம் அவ்வறுமை ஒழியும் வண்ணம் மதம் பொழிகின்ற கதுப்பினை உடைய, கொலைத் தொழில் மிக்க சிறிய கண்களைக் கொண்ட யானையொடு பெரிய தேரினையும் அளித்தான் என்றும் கூறுவதன் மூலம் அம்மன்னனின் கொடை சிறப்பை அறிய முடிகிறது.

மேலும் தச்சர் தொழில் முற்றுப் பெற்ற பின்னர் ஏறிப்பார்த்து நல்ல ஓட்டம் உண்டு என்று புகழப்பட்ட அழகினையும் நடையையும் உடைய தேரையும், குதிரையை விட வேகமாக ஓடும் வெள்ளை எருதினையும், பாகனோடு ஊரும் யானை, குதிரை, அணிகலன்கள் போன்றவற்றையும் கொடுத்தான் நல்லியக்கோடன் இதனை,

“கருந்தொழில் வினைஞர் கைவினை முற்றி
ஊர்ந்துபெயர் பெற்ற எழில்நடைப் பாகரொடு,
மாசெலவு ஒழிக்கும் மதனுடைய நோன்தாள்
வாள்முகப் பாண்டில் வலவனொடு தரிஇ

அன்றே விடுக்கும் அவன் பரிசில்” (சிறுபாண்-ப.146)

“அன்றே விடுக்கும் அவன் பரிசில்” என்று கூறுவதன் மூலம் பரிசிலரைக் காக்க வைக்காமல் அன்றே பரிசளித்து அனுப்பும் இயல்பை உடையவன் என்பதை அறியலாம். இங்கு வெள்ளை எருதும் பரிசிலாக வழங்கப்படும் என்பதைக் காண முடிகிறது. இதேபோன்ற பரிசில் வழங்கும் செய்தியொன்று

பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் சுட்டப்பெறுகிறது. அப்பாடலில் வண்டுகள் மொய்க்காத தீயிடத்தே கிடந்து மலர்ந்த வெண்பொற்றாமரையை நீண்ட கரிய மயிரிடத்தே அழகுபெறச் சூட்டி வலிய கடலின் நீரை முகந்து கொண்ட முகிலினின்றும் பகற்காலத்தே பெய்யும் மழைத்துளியின் ஊடே மின்னல் ஓடினாற் போன்று கை செய்யப்பட்ட கூந்தல் அழகுறும்படி பொன்னாற் செய்து தொடுத்தல் அமைந்த மாலையை விறலியர் சூடத் தருவான். இதுபோன்று பல பரிசுகளுடன் சிறந்த குதிரைகள் நான்கினை ஒரு சேரப் பூட்டிய பொன்னாற் செய்த தேரினைத் தருவான்.

தன்பால் போரிட வந்த மன்னர்களை வென்று அவர்கள் சென்ற ஏறு குதிரைகளையும், பசிய சேணங்களையும் நீங்கள் பரிசில் பெற சென்ற அன்றே கொடுத்து அனுப்புவான் என்று கூறுகிறார். வண்டுகள், குதிரைகள் போன்ற உயிரினங்கள் மன்னனின் கொடைத்திறத்தை எடுத்துக் கூறுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“வளைகண் டன்ன வால்உளைப் புரவி,
துணைபுணர் தொழிய நால்கு உடன் பூட்டி,
அரித்தேர் நல்கியும் அமையான், செருத்தொலைத்து
ஒன்னாத் தெவ்வர் உலைவிடத்து ஒழித்த
விசம்புசெல் இவுளியொடு பசும்படை தரீஇ
அன்றே விடுக்கும் அவன்பரிசில் (பெரும்பாண். ப.223)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியலாம். இதுபோன்று இரவலர்களுக்குப் பரிசில் வழங்கும் சிறப்புத் தன்மை குறித்துப் புறப்பாடல்கள் பலவற்றில் காண முடிகிறது. பதிற்றுப்பத்திலும் இச்செய்தி கூறப்படுவதைக் காணலாம். அவை பின்வருமாறு.

“ஆனால் கொள்கையை ஆதலின் அவ்வயின்

மா இது விசும்பில் பல் மீன் ஒளிகெட

ஞாயிறு தோன்றியாங்கு, மாற்றார்

உறுமுரண் சிதைத்த நின்னோன் தாள்வாழ்த்தி

காண்டு வந்திசின் - கழல்தொடி அண்ணல் (பெரும்பாண். ப.223)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் குதிரைகளும் ஏறுகளும் கொடையாக அளிக்கப்பட்டன என்பதை அறியலாம். புற ஒழுக்கத்தில் ஒன்றாகக் கொடை ஈனுதலை அக்கால அரசர்கள் செவ்வனே செய்து வந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது. மேலும் பரிசில் வழங்கும் உணவு படைத்தலையும் பொன், முத்து, பவளம் போன்ற விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களுடன் யானை, குதிரை, பசு, காளை, எருது ஆகிய விலங்கினங்களும் பரிசாக வழங்கப்பட்டமையும் அறிய முடிகிறது.

வளம் உரைத்தல்

புறப்பாடல்களின் மற்றொரு சிறப்பு அந்நாட்டு வளம், நகர் வளம், ஊர் வளம், மலை வளம் ஆகியவற்றைக் கூறும்பொழுது அதன்வாயிலாகச் சில வரலாற்றுச் செய்திகளையும் அறியமுடிகிறது. ஊர்களின் பெயர்கள், அக்காலத்தின் வணிகம் வளர்ந்திருந்த பட்டினங்கள், பயிர் வளம் பெருகிய ஊர்கள் ஆகியவற்றின் பெயர்கள் போன்ற செய்திகளை அறியும் வாய்ப்பாக அமைகிறது.

“ஆனிநம் கலித்த அதர்பல கடந்து,

மானிநம் கலித்த மலைபின் ஒழிய,

மீனிநம் கலித்த துறைபல நீத்தி.

(புறம்-138)

என்ற பாடல் வரிகளில் நாஞ்சில் வள்ளுவனின் நாட்டு வளம் கூறப்படுகிறது. பசுக் கூட்டமும், மான் கூட்டமும் மீன்கள் பலவாகப் பெருகிய நாடு என்பதனைக் கூறுகின்றன. இவ்வரிகள் மேலும் சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் நாட்டைப் பற்றிக் கூறும்போது எருமை போன்ற கரிய நிறக் கற்கள் அமைந்த இடந்தோறும் பசுக்கள் பரந்து, நிற்பது போல யானைக் கூட்டம் உடையவனே என்று கூறுகிறார் நரிவெருத்தலையார். இதனை,

“எருமை அன்ன கருங்கல் இடைதோறு,

ஆனின் பரக்கும் யானைய முன்பின்

கானக நாடனை”

(புறம்-5)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. எருமை, பசுக்கள், யானை ஆகிய விலங்குகள் அம்மன்னனது நாட்டு வளத்தை உணர்த்துவதற்காகப் பயன்கொள்ளப் பட்டமையை அறியமுடிகிறது.

நாஞ்சில் வள்ளுவனது நாட்டின் சிறப்பைக் கூறும்போது புலவர் ஒரு சிறை பெரியனார் தான்மூவேந்தர்களைப் பாடி அறியாதவன் உன் ஒருவனை மட்டுமே நான் அறிவேன். நீரில் விதைத்த வித்து சாகாது கரும்பு போல் தழைத்து வளரும் மழை நீர் வற்றினாலும் மகளிரின் கண்களாகிய குவளை நீர் பூக்கும். வேங்கை மலரின் தாள்களைச் சுமந்து கொண்டு பளிங்கு போன்ற நீர் கடலைச் சென்று சேரும். அத்தகைய வளம் பொருந்திய சிறு வெள் அருவியுடைய மலைநாடனே வாழ்க என்று வாழ்த்துகிறார்.

“இரங்கு முரசின், இனம்சால் யானை

முந்நீர் ஏணி விறல் கெழு மூவரை

இன்றும் ஓர்யான் அவாஅறி யேனே (புறம் 137)

என்ற பாடல் வரிகளில் கூறப்படும் “இனம் சால் யானை” என்ற தொடர் மூவேந்தரது வளத்தை விளக்கும் பொருட்டு அமைந்துள்ளது. இதன்மூலம் பகை வேந்தனது வளத்தைப் பாடும் பண்பும் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

மலைபடுகடாம் தனது நாட்டின் அகழியைப் பற்றிக் கூறும்போது அவ்வகழியில் இரையைத் தேடி உலாவும் வளைந்த காலினையுடைய முதலைகளுடன் காணப்படும் என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் அகழியில் பலவகை மீன்கள் காணப்படுவதைப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று கூறுவதைக் காணலாம்.

“நீர்தாழ்ந்த குறுங்காஞ்சிப்

பூக் கதூஉம் இனவானை

நுண் ஆரல், பருவரால்

குருஉக் கெடிற்று குண்டு அகழி” (புறம் 18)

இப்பாடலில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் நாட்டு வளம் வானை மீன்கள், சிறிய ஆரல் மீன்கள், பருத்த வரால் மீன்கள் நிறம் பொருந்திய கெடிற்று மீன்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் கூறப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தனது நாட்டின் வளத்தினை அதன் உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டு மலைபடுகடாம் விளக்குகிறது. அம்மலை நாட்டில், பெண்நாய் கௌவிக் கொண்டு வந்த உடும்பின் தசையொடு, குறவர் கொன்ற கடமானின் இறைச்சியையும், முள்ளம்பன்றியைக் கொன்ற பசிய நிணத்தையுடைய பிளக்கப்பட்ட தசையையும் உணவாக உட்கொள்ளக் கிடைக்கிறது.

இதனை,

ஏறித் தருஉம் இலங்குமலைத் தாரமொடு
வேய்ப் பெயல் விளையுள் தேக்கட் தேறல்
குறைவு இன்று பருகி நறவு மகிழ்ந்து, வைகறை
வருவிசை தவிர்த்த கடமான் கொழுங் குறை
முளவு மாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை
பிணவுநாய் முடிக்கிய தடியொடு விரைஇ

(மலை ப.370)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். மேலும் இப்பாடலில் அந்நாட்டின் மலையும் சிறப்பும் கூறப்படும் காட்டில் பரண் மீதிருந்து யானைக்கு எய்த அம்பு காட்டுப் பன்றியின் மார்பில் பட்டுப் புண் மிகுதற்குக் காரணமாய், அவ்வம்புடன் அது வழியிடையே வீழ்ந்து கிடக்கும். அப்பன்றியைக் காட்டுத் தீயில் வாட்டி உண்பர் என்று கூறுகிறது. அக்காடுகளில் பீலியுடைய மயில் ஆங்காங்கே காணப்படும் தம்முள் விளையாட்டாகப் போர் புரியும் யானைக் கன்றுகளின் ஒன்றோடொன்று பிணைந்த கைகளைப்போலத் தம்முள் பிணையும் கதிர்களாக கொண்ட தினைக் கதிர்கள், அரியும் செவியுடையனவாய் முற்றின. அவரைகள், திணை அரிந்த தாள்களில் முற்றிய தயிரின் பிதிர்ந்த சிதறல் போன்ற பூக்கள் உதிர்ந்து, அரிவாள் போன்ற வளைந்த காய்களைக் கொண்டன. எருமை கிடந்தாற்போன்ற கற்பாறைகள் மிகுந்த வழியில் தருக்கம் கூறுகின்றவன் தன் கையால் சுட்டிக் காட்டும் இணைந்த விரல்களைப்போல் பெரிய புனத்தில் விளைந்த வரகுகளின் இரட்டித்த கதிர்கள் முற்றி வளைந்து அரிவாளால் அரியப்பட்டன. மேலும் கொழுவிய கொடிகளைக் கொண்ட கவலைகள், குழிகள்தோறும் வலிய பெண் யானையின் மடித்த முழந்தாள் போன்ற தோற்றத்துடன் சிறந்த குழியின் அடியில் வளர்ந்தன. அவை முற்றி மாவு ஆகும் தன்மை பெற்றன.

மேலும் விரலைத் தீண்டி அடிக்கப் பெறும் முழங்கும் கண்ணை உடைய சிறுபறையைப்போல் பேராந்தையின் பேடும் சேவலும் தம்முள் மாறி மாறி ஒலி எழுப்பின. அந்நெடிய மலைப்பகுதியில் அசையும் கொம்பினையுடைய பலாமரங்கள் மழை மிகவும் பெய்தமையால் அதனை ஏற்று நன்கு வளர்ந்து, வழி செல்லும் கூத்தர்களின் முழவினைப் போன்ற வடிவுடன் மேலும் கீழும் முற்றிய பழங்களுடன் விளங்கின என்று அம்மலையின் வளத்தை மலைபடுகடாம் விளக்குவதைப் பின்வரும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

“பொய்பொடு கயமுனி முயங்குகை கடுப்ப
கொய்பதம் உற்றன. குலவுக் குரல் ஏனல்,
விளைதயிர்ப் பிதிர்வின் வீஉக்கு இருவிதொறும்
குளிர்புரை கொடுங்காய் கொண்டன. அவரை
மேதி அன்ன கல்பிறங்கு இயவின்
வாதி கை அன்ன கவைக்கதிர் இறைஞ்சி
இரும்பு கவர் வற்றன, பெம்புன வரகே,
பால்வார்பு கெழீஇ, பல்கவர் வளி போழ்பு
வாலிதின் விளைந்தன, ஐவன வெண்ணெய் (மலை ப.368)

இங்குக் கூறப்படும் யானை, எருமை போன்ற விலங்குகளின் உவமைகள் பொருத்தமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. மேலும் பேராந்தையின் பேரும் சேவலின் ஒலியும் அம்மலையின் வளத்தை விளக்கவே கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் உயிரினங்களைக் கொண்டு அம்மலை வளம் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. திருப்பரங்குன்றத்தின் வளத்தைத் திருமுருகாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் சிறப்பாக விளக்குகின்றன. பல்வேறு துகிற்கொடிகள் அசைவதுபோல் அகிலைச் சுமந்து சந்தன மரத்தைச் சாய்த்துத் தள்ளி சிறு மூங்கிலின் கொம்பு தணிக்கும்படி வேலைப் பிளந்து, விண் முட்டிய மலையின்மீது கட்டப்பட்டுள்ள ஞாயிறு மண்டிலத்தை ஒத்த தேனடைகளைக் கலைத்து, ஆசினிப் பலாவின் சுளைகள் தன்னிடத்தே கலக்கச் சுரபுன்னையின் மலர்கள் உதிரப் பாய்ந்தது அம் மலையின்

அருவி. மேலும் அது கருங்குரங்குகளும் முசுக்கலைகளும் நடுங்க, பிடியானைகள் குளிர்ப்ப வீசிப் பெரிய களிற்று யானைகளின் முத்துக்களை உடைய வெள்ளிய கொம்புகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டு நல்ல பொன்னும் மணியும் நிறம் விளங்கும்படி செய்து பொடியாகிய பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு, வாழையின் பரிய அடிமரம் ஒடியவும், தெங்கின் இளநீர் குலை உதிரவும் அவற்றைத் தாங்கி மிளகுக் கொடியின் கரிய கொத்துக்கள், கரிய பீலியையுடைய மயில்களோடே கோழிப் பெடைகள் கெட்டோட ஆண் பன்றியும், பனையின் செறும்பு போன்ற கரிய மயிர் பொருந்திய உடலையுடைய கரடிகளும் மலை முழங்குகளிலே புகுந்து ஒடுங்கவும் கரிய கொம்பினையுடைய ஆமான் ஏறுகள் முழங்கவும் தன்மையுடைய அருவி ஓசை எழுப்பியவண்ணம் விழும் தன்மையுடைய மலை என்று கூறுகிறது திருமுருகாற்றுப்படை.

மாமுக முசுக்கலை பணிப்ப, பூநுதல்
 இரும்பிடி குளிப்ப வீசி, பெருங் களிற்று
 முத்துடை வான்கோடு தழீஇ தத்துற்று
 நன்பொன் மணிநிறம் கிளர, பொன்கொழியா,
 வாழை முழுமுதல் துமிய, தாழை
 இளநீர் விழுக்குலை உதிர, தாக்கி
 கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாய, பொறிப்புற
 மட நடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇ
 கோழி வயப்பெடை இரிய தேழலொடு
 இரும்பனை வெளிற்றின் புன்சாய் அன்ன
 குருஉமயிர் யாக்கைக் குடாஅடி உளியம்
 பெருங்கல் விடர்அளைச் செறிய கருங்கோட்டு
 ஆம நல்ஏறு சிலைப்ப, சேண்நின்று
 இழுமென இழிதரும் அருவி
 பழம் முதிர்சோலை மலைகிழ வோனே! (திருமுருகு-ப.18)

இப்பாடலில் கருங்குரங்கு, முசுக்கலை, பிடியானை, களிறு, மயில்கள், கோழிப் பெடை, ஆண் பன்றி, கரடிகள், ஆமான் ஏறுகள் போன்ற உயிரினங்களின்வழி திருப்பரங்குன்ற மலையின் வளம் உரைக்கப்படுவதை அறியலாம். பொருநராற்றுப் படையில் சோழ நாட்டின் வளத்தைக் கூறும்போது மருத நில மக்கள் காக்கைக்குப் பலியிடுவதையும், உதிரத்தோடு அளைந்த சிவந்த சோற்றுப் பலியை உண்ட காக்கை அப்பலியை வெறுத்து நொச்சி மரங்களின் நிழலில் கிடக்கும் ஆமைப் பார்ப்பினை உண்ணும் எண்ணத்தில் எடுத்து பாதுகாக்கும் என்ற செய்தியையும் மருதநிலத்தில் உள்ள வானளாவ உடைய காஞ்சி மரத்திலும் வளைவின்றிச் செவ்விதாய் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள மருத மரத்திலும் மடப்பிடத்தை உடைய குறிஞ்சி நிலத்துப் பெடை மயில்கள் வந்து இருந்து தம் தோகையை விரித்து ஆடும் என்ற செய்தியையும் மருத நிலத்தில் அறுத்தலும் அரிதலும் ஆகிய தொழில் செய்யும் திரளான களமறாடை ஆரவார ஓசையினால் நாரைகள் தாம் உரையும் மருத நிலத்தை விட்டு அகன்று சென்று நெய்தல் நிலத்தை அடைந்து நிற்கும். அவ்விடத்தை வெறுத்தால் அந்நாரைகள் பூ அவிழ்கின்ற மல்லிகையையும், அலந்து விளங்கும் முல்லையினையும், நீலமணி போலும் பூவினையுடைய காயாவினையும் கொண்ட நல்ல முல்லை நிலத்தில் திரிந்து நின்று, பின் அந்நிலத்தை வெறுத்தால் மீண்டும் நெய்தல் நிலத்திற்குச் செல்லும் அங்குச் சுறாமீன் திரியும் கடலின்கண் மேயும் இறாலைத் தின்று அங்கு பூக்களையுடைய புன்னை மரத்தின் கிளையிலே தங்கும். அங்கு ஓங்கி எழுந்து வீசும் அலைக்கு அஞ்சி அவ்விடத்தை விடுத்து குறிஞ்சி நிலத்து இனிய பனையின் மடலிலே சென்று தங்கும் என்ற செய்தியையும், குலை மிக்க தெங்கினையும், குலையுடைய வாழையினையும் கொழுத்த காந்தளினையும் மலர்ந்த சுரபுன்னையையும் துபி போன்று முழங்கும் பேராந்தையினையும் உடைய சேரிகளை உடைய நெய்தல் நிலத்தூர்களிலே யாழிசைபோன்று பாடும் வண்டுகளின் இன்னிசை கேட்டு அவ்விசைக்குப் பொருந்தும்படி அக்கர் மணலின்மேலே மயில்கள் தோகையை விரித்து ஆடும்.

குறிஞ்சி நிலத்துக் கருப்பொருள்களான தேனையும், கிழங்கையும் கொண்டுபோய் நெய்தல் நிலத்தில் பண்டமாற்றுச் செய்த குறிஞ்சி நில மக்கள், அவற்றின் விலையாக நெய்தல் நிலத்து மீன் நெய்யொடு நறவாகிய கள்ளையும் பெற்று வருவர். மேலும் முல்லை நிலத்துக் காட்டுக் கோழிகள் மருத் நிலத்து சென்று நெற்கதிரைக் கொத்தித் தின்னும். மருதநிலத்து மனை கோழிகள் குறிஞ்சி நிலத்திற்குச் சென்று திணையை விருப்பத்தோடு தின்னும். குறிஞ்சி நிலத்து மலைவாழ் குரங்குகள் நெய்தல் நிலத்துக் கழியிலே மூழ்கி நீராடும், நெய்தல் நிலத்துக் கழியில் திரியும் நாரைகள் குறிஞ்சி நிலத்து மலையில் சென்று தங்கி இளைப்பாறும் என்ற செய்தியையும் பொருநர் ஆற்றுப்படையின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இதனை,

“செஞ்சோற்ற பலி மாந்திய
கருங்காக்கை கவ்வு முனையின்
மனை நொச்சி, நிழல் ஆங்கண்
ஈற்று யாமைதன் பார்முடி ஓம்பவும்
இளையோர் வண்டல் அயரவும் ; முதியோர்
அவைபுகு பொழுதில் தம்பகை முரண்சொலவும்
முடக்காஞ்சிச் செம்மருதின்
மடக்கண்ண மயில்ஆல
பைம்பாகற் பழம்துணரிய
செஞ்சுளைய கனி, மாந்தி
அறைக்கரும்பின் அரிநெல்லின்
இனக்களமர் இசைபெருக,
வறள் அரும்பின் இவர் பகன்றைத்
தளிர்ப்புன்கின் தாழ் காவின்
நனைஞாழலொடு மரம் குழிஇய
அவண்முனையின் அகன்று மாறி,

அவிழ்தளவின் அகன் தோன்றி
 நகுமுல்லை, உகுதேறு வீ,
 பொன்கொன்றை, மணிக்காயா
 நல்புறவின் நடைமுனையின்
 சுறவழங்கும் இரும்பெளவத்து
 இறவு அருந்திய இன நாரை
 பும்புன்னைச் சினைச் சேப்பின்
 ஓங்கு திரை ஒலி வெரீஇ
 தீம்பெண்ணை மடல் சேப்பவும்
 கோட்தெங்கின் குலை வாழை
 கொழுங்காந்தள், மலர் நாகத்து,
 துடிக்குடிநை, குடிப்பாக்கத்து
 யாழ் வண்டின் கொளைக்கு ஏற்ப
 கலவம் விரித்த மடமஞ்நை
 நிலவு எக்கர்ப் பலபெயர

(பொரு. பக் 88-89)

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வரிகளில் காக்கை, மயில்கள், ஆமை பார்ப்பு, நாரைகள், சுறாமீன், இறால், பேராந்தை, வண்டுகள், மீன்கள், காட்டுக் கோழிகள், மனைக் கோழிகள், குரங்குகள் ஆகிய உயிரினங்களைக் கொண்டு சோழ நாட்டின் வளம் உரைக்கப்படுகிறது. அவ்வளம்மிக்க சோழ நாட்டில் இவ்வுயிரினங்கள் காணப்படுகின்றன என்றல்லாமல் சோழ நாட்டு மக்கள் வாழ்க்கையில் இவையும் கலந்துள்ளன என்ற வகையில் அந்நாட்டின் வளம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பொருநராற்றுப்படையில் சோழ நாட்டின் வளம் கூறப்பட்டதுபோல் சிறுபாணாற்றுப்படையில் தமிழ்நாட்டின் வளம் உரைக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு வளம் உரைக்க ஈண்டு எத்தகைய விலங்குகளைக் கொண்டு எவ்வாறு உரைக்கப்படுகின்றது என்பதையும் காணலாம்.

ஐந்திணை வளமும் நிறைந்து விளங்கும் சேர நாட்டில் கொழுத்த மீன் துணியும்படி நடந்து வளவிய இதழையுடைய செங்கழுநீர்ப் பூவை விரும்பித்தின்ற எருமை பசிய மிளகுக் கொடிபடர்ந்த பலா மரத்தினது குளிர்ந்த நிழலில் மஞ்சளினது மெல்லிய இலை தன்முதுகைத் தடவிக் காட்டு மல்லிகைக் கொடியாகிய படுக்கையின்மேல் கள் மணம் கமழ அசையிட்டுத் துயில்கொள்ளும் என்றும், உப்பு வணிகர் தம் வண்டியோடு வந்த அவர்தம் மக்களை ஒத்த மந்தி வாள் போலும் வாயையுடைய கிளிஞ்சலின் வயிற்றில் பற்களை ஒத்த முத்துகளை இட்டு மூடிக் கிறுகிறுப்பையாகக் கொண்டு உப்பு வணிகரின் குழந்தைகளுடன் விளையாடும் கடற்கரைப் பட்டினம் கொற்கை என்றும் அழகு பொலி திருமுகம் போன்று மலர்ந்திருக்கும் தாமரை பொருட்டின்மீது தன் இன் துணையைத் தழுவித் துயில் கொள்ளும் தும்பி, இறகினை அசைத்துச் சீகாமரம் என்னும் பண்ணை இசைத்து மகிழ்விக்கிறது என்றும் தமிழ்நாட்டின் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளின் நகரங்களின் வளத்தை உயிரினங்கள் வழி உணர்த்தியுள்ளமையை அறிய முடிகிறது. மேலும் கருநிறக் காயாவின் அரும்பு மயிலின் கழுத்துபோன்று மலர்ந்திருக்கும் என்று வேலூரின் சிறப்பையும் மரக்கிளைகளில் தங்கி உறுமீன் வருமளவும் காத்திருந்து கயல்மீனைக் கொத்தித்தின்னும் சிச்சிலிப் பறவையும், வெண் தாமரை மலர்களில் தேனைக் கவர்கின்ற கரிய வண்டுகளையும், அங்கு வாய்ப்பட நடக்கும் உரன் உடைய எருதுகளையும் உழவரின் தங்கைப் பிடியினது கையை ஒத்த பின்னல் கிடக்கும் முதுகினையும் தொடியணிந்த கையினையும் உடைய மகள் நும்மை தடுத்து அமலை வெண் சொற்றினை நண்டினது கலவையோடு உண்ணத் தருவாள். அத்தகைய பெண்களையும் உடைய ஆமூர் என்று ஆமூர் சிறப்பைக் கூறுகிறார்.

பெரிதாக இருக்கும் கயல்மீன், பெரிய மீன்களையே தின்னும் சிச்சிலிப் பறவைகள், உரனுடைய எருதுகள், யானையின் துதிக்கையைப் போன்ற உழவர் மகளிரின் கூந்தல், நண்டு கலவையோடு கொடுக்கப்படும் உணவு ஆகிய அனைத்தும் அவ்வூர் வளத்தை உரைக்கின்றன.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் முல்லை நில வீடுகளின் முற்றத்தில் பெண்யானைத் திரள் நின்றாற் போன்ற நெற்கூடுகள் நிற்கும் முற்றத்தை ஒட்டிய மரப் பந்தலின்கீழ் யானைக் காலை போன்ற வரகு திரிக்கின்ற திரிகை நடப்பட்டிருக்கும் என்று முல்லை நிலத்தின் வளத்தையும் நன்கு நடை பயின்ற பெரிய எருதுகளை வைத்திருப்பர். பிடி யானையை ஒத்த வாயையுடை கலப்பையைக் கொண்டு உழுதனர். உழவர்களின் ஆரவாரத்திற்கு அஞ்சி குறும்பூழ் பறவைகள் தம் இளங்குஞ்சுகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்டிடத்தே தங்கும் என்று மருத நிலத்தின் வளத்தையும் மேலும் எருதோடு கூடிய ஆண்கள் ஈன்ற வளைந்த காலையுடைய கன்றுகள் கயிற்றில் கட்டப்பட்டிருக்கும். உழைப்பால் பெற்ற வெண்மை நிற நெற்சோற்றை அவர்தம் மனையிடத்தே வாழும் கோழிப் பெட்டையினாற் பொரியலோடு அளிப்பர் என்று கூறுவதன் மூலம் மருத நில ஊர்களின் சிறப்பையும் விளக்குகிறார்.

அக்கால மக்களின் வாழ்க்கையில் ஊன் உணவு கொண்டுள்ள முக்கியத்துவத்தைக் அக்கால இலக்கியங்களின்வழி காணமுடிகிறது. வளம் என்று கூறும்போது உணவே முதலில் நிற்கிறது. மேலும் இலக்கியங்களில் விலங்குகள் வழி கூறப்படும் வளத்தை ஆராயும்போது அங்கு உணவு வளத்தைக் கூற வேண்டியது அவசியம். அதனை அடுத்துப் பயிர் வளங்களையும், இயற்கை வளங்களையும், நீர் வளங்களையும் விலங்குகளின் மூலம் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதன் மூலம் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கையோடு விலங்குகளின் செயல்பாடுகள் இணைந்து இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

வீரம் உணர்த்துதல்

சங்க காலத்தில் உழவு, வாணிபம், ஆகியவற்றிற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது போர். அத்தகைய போருக்கு அடிப்படையாக விளங்குவது வீரம். அதனாலேயே பெரும்பாலான புறப்பாடல்கள் வீரத்தை வலியுறுத்தியே

நிற்கின்றன. உயிரினங்கள் குறிப்பாகக் காட்டு விலங்குகளின் உணவு முறை பிற உயிரினங்களைக் கொன்று உண்ணுவதே. ஆகையால் அத்தகைய தன்மை கொண்ட கொடிய சில காட்டு விலங்குகள் ஆக்ரோஷம் நிறைந்தவையாய் இருக்கும். மன்னன் மற்றும் அவனது வீரர்களின் வீரதீரச் செயல்களை அவ்விலங்குகளைப் பின்னணியாகவும் அன்றி உவமையாகவும் கொண்டு விளக்கும் புறப்பாடல்களின் தன்மையை இங்கு ஆயலாம்.

வீரச் செயல்களைச் செய்வோர் வீரர்கள் எனினும் வீர உணர்வு நாட்டு மக்கள் அனைவரிடமும் இருந்தது என்பதை,

“சிற்றில் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்

யாண்டு உளனோ? என வினவுதி ; என்மகன்

யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன் ; ஓடும்

புலி சேர்ந்து போகிய கல்அணை போல

ஈன்ற வயிறோ இதுவே

தோன்றுவன்மாதோ, போர்க்களத் தானே (புறம் 86)

என்ற பாடலில் தாய் தனது மகன் எங்கிருக்கிறான் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் புலி இருந்துவிட்டுச் சென்ற கற்குகை போல அவனை ஈன்ற வயிறு இதுதான். அவன் போர் தொழில் செய்யும் விருப்பமுடையவன் ஆகையால் போர்க்களத்தில் தான் காணப்படுவான் என்று கூறுகிறாள். இப்பாடலிற்கு வீரனின் வீரத்தை புலியின் வலிமையொடு பொருத்திக் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் அவ்வீரனின் வீரச்செயலை தாய்மையின் வீர உணர்வையும் புலியின் வழி உணர்த்தி நிற்கிறது இப்பாடல்.

போர் புரிய எண்ணும் மன்னர்களுக்கு உவமையாக இரையைத் தேடிப் புறப்படும் புலியின் செயலைக் குறிக்கின்றன இப்புறநானூற்றுப் பாடல்கள்.

இங்குத் தனது இரையைத் தேடிப் புலி எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லும். அது போல் இம்மன்னன் யாருடன் போரிடப் போகிறான் என்பதும் அவனது விருப்பமே என்பதை விளக்குகின்றன இப்பாடல்கள்.

“முணங்கு நிமிர் வயமான் முழுவலி ஒருத்தல்,
ஊன்நசை உள்ளம் துரப்ப இரை குறித்து
தான்வேண்டு மருங்கின் வேட்டு எழுந்தாங்கு
வடபுல மன்னர் வாட, ...

(புறம் 52)

என்றும்,

“அணங்கு அருங்கடுந் திறல் என்னை முணங்கு நிமிர்ந்து
அளைச்செறி உழுவை இரைக்கு வந்தன்ன

(புறம் 78)

என்றுமீவரும் இப்பாடல்கள் அம்மன்னர்களின் வீரத்தை உணர்த்தப் புலியின் செயலைக் குறிப்பிட்டது காணமுடிகிறது. புலியும் வலிமையில் சிறந்தது. எனினும் இப்பாடல்களில் அரசர்களின் வலிமையையும் வீரத்தையும் கூறுதலேயன்றி புலியின் வலிமையை மட்டும் கூறும் நோக்கம் அன்று. மேலும் மற்றொரு புறநானூற்றுப் பாடலில் எவ்வளவு வலிமையுடைய யானைப் படையையும் தேர்ப்படையையும் கொண்டவர் எனினும் நீங்கள் பாரியை வெல்ல முடியாது. ஆனால் நும் நாட்டு விரலியருடன் பாடிப் பரிசில் வேண்டி நின்றால் குன்றையும் ஊரையும் ஒருங்கே வழங்கும் தன்மை கொண்டவன் என்று கூறுகிறது அப்பாடல். இதில் பாரியின் வீரத்தை ஒன்று சேரப் பாடுகிறார் கபிலர் அப்பாடலாவது,

மரம்தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும்

புலம்தொறும் பரப்பிய தேரினில் ஆயினும்

தாளின் கொள்ளலிர் ; வாளின் தாரலன் ;
யான் அறிகுவென், அது கொள்ளும் ஆறே ;
சுகிர் புரி நரசிம்மன் சீறியாழ் பண்ணி,
விரைஒலி கூந்தல் நும் விறலியார் பின்வர
ஆடினீர் பாடினீர் செலினே,
நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே

(புறம் 109)

இப்பாடலில் யானைப்படையும் குதிரைகள் பூட்டிய தேர் படையும் மிகுதியாகக் கொண்டவர் என்றாலும் நீங்கள் பாரியை வெல்ல முடியாது. அவன் மிகுந்த வலிமையுடையவன் என்று கூறுகிறார். ஈண்டு பாரியின் வலிமையைக் கூற யானையின் வலிமையைக் காட்டிலும் பாரி வீரம் மிகுந்தவன் என்று கூறுவதை அறிய முடிகிறது.

பாண்டியன் கூடாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியின் வீரத்தைக் குறிப்பிடும்போது அவனுக்குக் கப்பம் செலுத்தி அவனது அருளைப் பெறாதவர்கள் மிகவும் இரங்கத் தக்கவர். அவ்வரசர்கள் நுண்ணிய பல கரையான்கள் அரிதாக முயன்று கட்டிய செம்மை நிறப் புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஈசல்போல ஒரு பகற்பொழுதில் வாழும் வாழ்க்கையின் பொருட்டு அஞ்சித் திரிவர் என்று கூறுவதன் மூலம் அப்பாண்டியனை எதிர்க்கும் அரசர்களின் இழிநிலையை ஈசலின் வாழ்வோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார். ஈசல்போல் ஒரே நாள் வாழ்க்கை கூட அம்மன்னர்களுக்குக் கிடைக்காது என்று கூறுவதன்மூலம் பாண்டியனின் வீரம் உணர்த்தப்படுகிறது. ஈசல் என்கிற சிறிய எளிய உயிரினத்தைக் கொண்டு ஈண்டு பாண்டியனின் வீரம் உரைக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

அவனைப் பாடும் மற்றொரு பாடலில் மருதன் இளநாகனார் என்ற புலவர் அவன் போர்தொடுத்த பின்னர் அப்பகை நாடு என்ன நிலையை எய்தும் என்பதை கூறுகிறார்.

“நரை மூதாளர் நாய்இடக் குழிந்த
வல்லின் நல்அகம் நிறைய பல்பொறிக்
கானவாரணம் ஈனும்

காடு ஆகி விளியும் நாடு உடையோரே (புறம் 52)

இப்பாடல் வரிகள் சூதாடும் பொழுது, அச்சூதாடும் கருவியை வைக்கும் போது அவ்விடத்தில் குழி உண்டாகும், அவ்வாறு உண்டான குழிகளில் காட்டுக்கோழி முட்டையிட்டு வாழும் அளவுக்கு அந்நாடு மனிதர்கள் யாருமற்ற காடாகிவிடும் என்று கூறுகிறது. இங்குக் காட்டுக்கோழியின் செயலைக் கொண்டு பாண்டியனின் வீரத்தை விளக்குவதைக் காணமுடிகிறது. ஈண்டு புலவர் கூற வந்தது காட்டுக்கோழியைப் பற்றியோ அது முட்டையிடும் இடத்தை பற்றியோ அன்று. பாண்டியனின் வீரத்திற்குப் பறவையாகிய இவ்வுயிரினம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு மன்னர்களின் வீரத்தை உணர்த்தப் பல்வேறு உயிரினங்களைப் பயன்படுத்திக் கூறப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

மதுரைக் காஞ்சியில் பாண்டியனின் வழித்தோன்றல்களின் வீரம் உரைக்கப்படுவதை அறியலாம்.

“விழுச் சுழிய, விளக்கு ஓடைய
கடுஞ்சினத்த கமழ் கடாஅத்து,
அளறுபட்ட நறுஞ்சென்னிய,
வரை மருளும் உயர் தோன்றல்
வினை நவின்ற பேர் யானை
சினம்சினந்து களன் உழக்கவும்
மாஎடுத்த மலிகுருஉத் துகள்

அகல்வானத்து வெயில் கரப்பவும்

வாம்ப ரியகருந் திண்தேர்

காற்று என்னக் கடிது கொட்பவும்

வளம்மிகுமற மைந்தர்

தோள்முறை யான்வீறு முற்றவும்”

(மது. ப.2)

என்ற வரிகள் பின்வரும் செய்தியை உணர்த்துகின்றது. யானைகள் சிறந்த முகபடாத்தை உடையன. இவை சினம் மிகுந்து போர்க்களத்தில் உள்ள வீரர்களைக் கொன்று திரிவன. குதிரைகள் பகைவர்மேல் செல்லும் போது எழுந்த துகள் எங்கும் பரவுவதால், கதிரவனின் வெயில் ஆகாயத்தில் மறைக்கப்படும் தாவும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்கள் காற்றுச் சுழன்று வீசுவதுபோல விரைவாகப் போர்க்களத்தைச் சுற்றி வருகின்றன. இதில் யானைகள், குதிரைகள் ஆகியவற்றின் வலிமையால் அம்மன்னனது வலிமை உணர்த்தப்படுகிறது.

மேலும் அழகிய இடங்களைத் தன்னிடம் கொண்ட பெரிய ஆகாயம் மறையுமாறு காற்றைப் பிளந்து ஒள்ளிய கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றை அடைவதைத் தம் நோக்கமாக நெஞ்சில் கருதிச் செல்வன குதிரைகள். அவை பறக்கும் சிவந்த காலையுடைய அன்னத்தின் சேவலைப் போன்ற நிறம் கொண்ட பல மயிர்களை உடையவை. அக்குதிரைகள் ஓடுதலால் செலவுமிக்குக் காற்றென விரைவாக, அவை பூட்டப்பட்ட அழகிய தேர்களும் ஓடும் கையில் எடுத்த மத்திகையையுடைய குதிரையை வழிபடுத்தி நடத்த வல்ல ஆசிரியன் ஐந்து கதிகளிலும் பதினெட்டுச் சாரிகைகளிலும் அக்குதிரைகளுக்குப் பயிற்சி அளித்துள்ளமையால் தங்கள் குளம்புகள் அழுந்திய வட்டமான இடத்திலும் ஆதி என்னும் கதியில் அவை ஓடின. அவை, ஒழுங்குபட்ட பிடரியினையும், இருமயிலினையும் கொண்டவை. இத்தகைய தன்மை கொண்ட யானை மற்றும்

குதிரைகளின் வலிமையைக் கொண்டு அம்மன்னர்களின் வீரம் உரைக்கப்படுகிறது.

அறிவுரை கூறுதல்

மன்னர்களின் அரவணைப்பில் வாழ்பவர்களே புலவர்கள். எனினும் அவர்கள் மன்னர்கள் தவறு செய்தபொழுது பொறுத்துக் கொள்ளாமல் இடித்துரைக்கும் பண்பு கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதையும், மன்னனின் நலனைக் கருதி அவனுக்கு நன்மை தீமையை எடுத்துரைக்கும் இயல்புடையவர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

அருளுடைய மன்னன் செய்ய வேண்டியவை பற்றியும், அரசன் இருக்க வேண்டிய தன்மை பற்றியும் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறிவுரை வழங்குகிறார். நரிவெருஉத் தலையார்,

“..... நின் ஒன்று மொழிவல்

அருளும் அன்பும் நீங்கி, நீங்கா

நிரயம் கொள்பவரொடு ஒன்றாது காவல்

குழவி கொள்பவரின், ஒம்புமதி !

அளிதோ தானே ; அதுபெறல் அருங்குரைத்தே (புறம் 5)

என்னும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அருளையும் அன்பையும் ஒழித்துத் தீவினை புரிதலால் நரகத்தின் தீமையை அடைவர். அவரோடு சேராது உன்னால் காக்கப் பெறும் நாட்டைக் குழந்தையைப்போல நின்று காப்பாயாக என்றும் அவ்வாறு செய்யப்படும் காவலே அருளுடையது. அத்தகைய நிலை பெறுவதற்கு அரியது. மேலும், அவனது சிறப்பைக் கூறப் பசுக்கூட்டம் நிற்பதுபோல யானைக் கூட்டம்

உடையவனே என்று கூறிப்பின் அவனுக்கு அறிவுரை வழங்குகிறார் புலவர். இது புலவனுக்கு அரசனிடம் இருந்த மதிப்பையும், செல்வாக்கையும் காட்டுகின்றது.

கழைதின் யானையார் என்னும் புலவர் செய்தலின் தன்மை இன்னதென்று வல்வில் ஓரிக்கு உணர்த்திய பாடல் வழி அறியலாம்.

“ஈ என இரத்தல் இழிந்தன்று ; அதன் எதிர் ;
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
‘கொள்’ எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று ; அதன்எதிர்
‘கொள்ளேன்’ என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று
தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இமிழ்திரைப் பெருங்கடல்
உண்ணார் ஆகுப, நீர்வேட் டோரே ;
ஆவும் மாவும் சென்றுஉண, கலங்கி
சேறொடு பட்ட சிறுமைத்து ஆயினும்,
உண்நீர் மருங்கின் அதர்பல ஆகும்
புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை

(புறம் 204)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் கொடையின் தன்மையைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, எனக்கு கொடு என்று கேட்டல் இழிவு, அவ்வாறு கேட்டும் கொடேன் என்று கூறாது அதைவிட இழி குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் உயர்வு, அவ்வாறு கொடுத்தும் பெறேன் எனக் கூறுதல் அதைவிட உயர்வு என்று கூறுகிறார். மேலும் கடலில் பெருமளவு நீர் இருப்பினும் அதை யாரும் உண்ண மாட்டார். ஆனால் சிறிய தாழ்ந்த பள்ளங்களில் பசுக்களும் பிற விலங்குகளும் குடிக்கும் வண்ணம் அழுக்கடைந்த சேற்று நீர் இருக்கிறது உயிரினங்களுக்கு. ஆகையால் இல்லையென்று கூறுவோரைப் பழிக்கக் கூடாது. ஆனால் சிலர் தாம் புறப்பட்ட

நேரத்தையும் புள் நிமித்தத்தையும் பழிப்பர். ஆனால் நான் நினைப்பதைப் பழிக்க மாட்டேன். நீ எனக்குப் பரிசில் வழங்காத பொழுதும் என்று கூறுகிறார். இப்பாடலில் பசு விலங்குகள், புள் ஆகிய உயிரினங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டு கொடையின் தன்மையை அறிவுறுத்துகிறார் புலவர்.

மேலும் தமது அரசரின் போர் திறத்தையும் படை வலிமையையும் பிற மன்னர்களிடம் சென்று அறிவுறுத்திப் போரைத் தவிர்க்கும் புலவர்களின் வல்லமையையும் புறநானூற்றில் காணமுடிகிறது.

“விழுக்கடிப்பு அறைந்த முழுக்குரல் முரசம்
ஒழுக்குடை மருங்கின் ஒருமொழித்து ஆக,
அரவுஎறி உருமின் உறுபு சிலைப்ப,
ஒரு தாம் ஆகிய பெருமை யோரும்
தம் புகழ் நீறிஇச் சென்று மாய்ந்தனரே
அதனால் அறவோன் மகனே மறவோர் செம்மால்

... .. உரைப்பக் கேண்மதி (புறம் 366)

பெரிய குறுந்தடியால் அடிக்கப் பெற்ற பெரிய முழுக்கத்தை உடைய முரசம், மறவொழுக்கமுடைய வீரரிடத்தே சென்று அரசாணை என்ற குறிப்பு தோன்ற பாம்பை எறியும் இடி முழுக்கம்போல மிக முழங்க, பிறரின்றி ஒப்பற்ற தாம் ஒரு வேம் ஆகிய பெருமை உடையோரும், உலகில் தம் புகழை நிலைத்து நிற்கச் செய்து, தாம் மாண்டு மறைந்தனர். அதனால் அறவழி வேந்தன் மகனே, வீரர்களுக்குத் தலைவனே நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக என்று அறிவுரை கூறுகிறார். மேலும் நீ ஆட்டுக்கறியைச் சமைத்து வேண்டுவோருக்கு எவ்வளவு தான் கொடுத்தாலும், எமன் உயிர்களைக் கொண்டு செல்வான். ஆகையால் நின்னுடைய வலிமையைப் பிறர் அறியாமலும், பிறர் கூறிய சொற்களின் உட்பொருளைத் தெரிந்தும், காரியத்தை ஆராயவும் செய் என்று அறிவுறுத்தும் போது ஊன் உணவை வழங்கி நீ இரவலர்களைக் காப்பாற்றினாலும் எமன்

உயிர்களைக் கொண்டு செல்வது உறுதி. நீ செய்ய வேண்டியவற்றை யோசித்து சிறப்பாகச் செய் என்பதாகக் கூறுகிறார்.

போரின் துயரம்

போர் வலிமை தரும் செருக்கினாலும், செல்வத்தினாலும் மன்னர்களுக்குக் கர்வமும், தீய செய்கையும் வந்து சேர்கிறது. இதனைப் போரில் வென்ற பின் பகை நாட்டின் நிலையாகக் காட்டப்படும் செய்திகளின் மூலம் அறியலாம். பாரி நாட்டின் இயல்பைப் பாரி இருந்த பொழுது அது கொண்டிருந்த செல்வத்தையும், அவன் இறந்தபோது அந்நாடு அடைந்த அழிவையும் விளக்குகிறார் கபிலர்.

“மைம்மீன் புகையினும் தூமம் தோன்றினும்
தென்திசை மருங்கின் வெள்ளி ஓடினும்
வயலகம் நிறைய, புதல்பூ மலர
மனைத்தலை மகவை ஈன்ற அமார்க்கண்
ஆமா நெடு நிரை நன் புல் ஆர,
கோஓல் செம்மையின் சான்றோர் பல்கி
பெயல்பிழைப்பு அறியாப் புண்புலத் ததுவே
பிள்ளை வெருகின் முள்ளியிறு புரையப்
பாசில் முல்லை முகைக்கும்
ஆய்தொடி அரிவையார் தந்தை நாடே” (புறம் 117)

சனி ஆகிய விண்மீன் புகைகளோடு கூடிப் புகையினும் எல்லாத் திசைகளிலும் புகை தோன்றினாலும் தென் திசைக் கண்ணே வெள்ளி மீன் ஓடினாலும், மழை தவறாது, வயலில் விளைச்சல் நிறைந்திருக்கிறது. புதலிடத்துப் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. மனையிடத்துக்கன்றை ஈன்ற பசுக்கூட்டம் நல்ல புல்லை

மேய்ந்தது. செங்கோல் ஆட்சித் திறத்தால் சான்றோர் பலர் நிறைந்திருந்தனர். முல்லை இளையகாட்டுப் பூனையின் பல்போல மலர்ந்தது. நுண்ணிய தொழிலையுடைய வளையணிந்த மகளின் தந்தையாகிய வேள்பாரியது நாட்டில் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் என்று கூறுகிறார் கபிலர்.

இன்று இவ்வளம் எல்லாம் கெட்டுப் பசுக்கூட்டம் இன்றிக் காட்டுப் பூனையின் பல் போன்ற முல்லை பூக்களும் இல்லை என்பதாகக் கூறுகிறார் கபிலர். பாரி இதன் மூலம் தோல்வி அடைந்த மன்னனின் நாட்டு நிலையை உணர்த்துகிறார். மேலும் பசுக்கூட்டம் இல்லை என்பதையும் அங்கு முல்லை மலரவில்லை என்பது ஆங்கு மக்கள் வாழவில்லை, போரினால் அம்மக்களும் அவ்வுருமும் அந்நாடும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதையும் நமக்குக் கூறுகிறார். இத்துயர நிலையை விளக்கவே அவர் பாரி இருந்தபோது காணப்பட்ட வளங்களைச் சுட்டி அவை இன்று இல்லை என்று வருத்தம் வெளிப்படப் பாடியுள்ளார்.

மேலும் இதே உணர்வை வெளிப்படுத்தும் வகையில் யானை முகத்தின் கண் உள்ள புள்ளிபோலத் தெறுழ்மலர் பூக்கும், செம்புற்றின் ஈசலை இனிய மோரோடு கூட்டிச் சமைத்து புளிக்கறியை உடைத்துப் பாரி நாடு என்று கூறுகிறார். இங்கு யானையும் ஈசலும் பாரி நாட்டின் சிறுமை நிலையைக் காட்டுகின்றன. இதனை, யானை முகம் புள்ளி போல் மலரும் தெறுழ்மலர் பூக்கவில்லை என்றும், ஈசலுடன் மோர் சேர்ந்து சமைத்த புளிங்கறியும் இல்லை என்றும் கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதனை,

“களிற்று முகவரியின் தெறுழ் வீழ்ப்ப,

செம்புற்று ஈயலின் இன் அளைப் புளித்து” (புறம் 119)

என்னும் வரிகளின் மூலம் அறியலாம். மன்னர்கள் தோல்வியுறும்பொழுது அந்நாடும் அந்நாட்டு மக்களும் அடையும் துயரங்கள் பலவாகும். இவ்வாறு தமது தந்தையை இழந்து பாரி மகளிர் படும் துயரையும் அவர்களை மணந்து கொள்ளுமாறு மூவேந்தர்களிடம் தூது சென்ற கபிலரின் செஞ்சோற்றுக் கடனும் பல பாடல்களின் வழி உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. வெற்றி போற்றப்படுவது போன்று பல பாடல்களில் எதிரிகளின் தோல்வியும் போற்றப்படுவதையும் காணமுடிகிறது. தோல்வியுற்ற மன்னனின் நாட்டைமிக மோசமான முறையில் அழிக்கப்படுவதை வீரம் என்று கருதும் தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

இதுபோன்று புறநானூற்றுப் பாடல்களில் சில பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்களில் வெற்றி கொண்ட அரசனின் கோர புத்தி வெளிப்படுகிறது. இதைப்போர் அறம் என்றும் வீரம் என்றும் கொள்வது சரியன்று. பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடிய பாடலைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

“கடுந்தேர் குழித்த தெள்ளல் ஆங்கண்

வெள்வாய்க் கழுதைப் புல் இனம் பூட்டி,

பாழ் செய்தனை, அவர் நனந்தலை நல் எயில்

புள்ளினம் இமிழும் புகழ்சால் விளை வயல்

வெள்உளைக் கலி மான் கவிஞளம்பு உகளத்

தேர்வழங்கினை, நின்தெவ்வர் தேளத்து

துளங்கு இயலான், செறல்நோக்கின்,

ஒளிறு மருப்பின் களிறு அவர

காப்பு உடைய கயம்படியினை

அன்ன சீற்றத்து அனையை

(புறம் 15)

இப்பாடல் நின் பகைவரின் மதில்களைத் தேர் விரைந்து செல்லக் குழிந்த தெருக்களில் வெண்மையான வாயுடைய கழுதையாகிய தாழ்ந்த விலங்கினைப் பூட்டி உழுது பாழ் செய்தாய். நின் பகைவர்தம் நாட்டில் பறவைகள் ஆரவரிக்கும், புகழ் நிறைந்த விளைவயல். ஆங்கு வெண்மையான தலையாட்டத்தையுடைய செருக்குடைய குதிரைகளின் கவிந்த குளம்புகள் தாவுமாறு நின் தேரைச் செலுத்தினாய். அசையும் தன்மையுடன் பருத்த கழுத்தையும் பரந்த அடியையும் உடைய ஆண் யானைகளைப் பகைவரின் காவல் நிறைந்த நீர் நிலைகளில் படியச் செய்து கலக்கினாய். அத்தகைய சினத்திற்கேற்பச் செய்யும் வன்மை உடையவனே என்று கூறுகிறார்.

மேற்கண்ட பாடலில் தோல்வியுற்ற எதிரி மன்னனின் நாட்டைச் சீரழிப்பது கூறப்படுகிறது. அவ்வாறு அந்நாட்டை அழிக்கக் கழுதை, குதிரைகள், யானைகள் போன்ற விலங்கினங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். போர் செய்வது தர்மம் என்று கருதினாலும் கூடப் போரில் வெற்றி கண்டபின் அம்மன்னனின் ஊரை அழிப்பதைச் சரியென்று கருதமுடியாது. தாம் செய்வது நன்மையா? தீமையா? என்பது அவ்விலங்குகளுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவற்றை அவ்வாறு செய்யப் பணிக்கும் மனிதர்களுக்கே தெரியும். இங்கு விலங்குகள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வளங்களைப் பெருக்க மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்ட விலங்குகள் இங்கு வளங்களை அழிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை நோக்கும் போது போர் என்பது செல்வம் சேர்ப்பது மட்டும் இன்றித் தோற்றவர்களை இழிவுபடுத்தவும் செய்கிறது என்பதை அறியமுடிகிறது.

வழியின் அருமை

புற இலக்கியங்களான ஆற்றுப்படை நூல்களில் இந்த வழியின் அருமை கூறுதல் என்பது சிறப்பாக அமையப் பெற்றுள்ளன. பெற்ற பெரு வளம் பெறாற்கு

அறிவுறுத்தும் போது அவர்கள் செல்ல வேண்டிய வழியின் தன்மையைப் பற்றியும் கூற வேண்டியது அவசியமாகிறது. அவ்வகையில் வழியின் அருமை கூறுதல் சிறப்பாக அமையப் பெற்றுள்ளதை விலங்குகளின் வழி அறியலாம். வழி இருப்பவையாகக் கூறப்படுவற்றுள் அழகானதாகவும் பலம் ஊட்டுவனவாகவும் அமைவன உயிரினங்கள் ஆகும். அப்படியாயின் இங்கு உயிரினங்களைக் கொண்டு வழியின் அருமை கூறப்பட்டு இருத்தலை இங்கு ஆராயலாம். கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்தும் கூத்தராற்றுப்படையாகிய மலைபடுகடாம் பாடலில் கூறப்படும் வழியின் தன்மைகளை ஆயலாம்.

பரிசில் பெறப்போகும் கூத்தருக்கு விலங்குகளால் எந்தத் துன்பமும் நடைபெறக் கூடாது என்று கையில் வில்லைக் கொண்டு காவல் காக்கும் கானவர்கள். மேலும் வழியில் பன்றிகள் முற்றிய தினைப்புனத்தை உண்டு குறையச் செய்வதால் அதனைத் தடுப்பதற்காகக் கற்பொறிகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறினர். யாரும் போகத் துணியாத வழிகளில் போகாதீர். அவ்விடம் மேட்டு நிலம் பிளத்தலால் ஏற்பட்ட பரற்கற்களையுடைய பள்ளமான இடத்தில் பாம்புகள் மறைந்து கிடக்கும். விலங்குகளிடமிருந்து தப்புவதற்காக மரங்களில் ஏறிக்கொட்டிப் பார்த்துச் செறிந்த வளை உடைய விறலியர், அப்பாம்புகள் மனம் மகிழும்படி கையால் தொழுது வாழ்த்த, விலங்குகள் வதியும் வழியைச் சிறிது அகன்று போய் வலபக்கத்து வழியை நுமக்கு வழியாகக் கொண்டு செல்லுங்கள் என்று கூறுவதை

“நளிந்துபலர் வழங்காச் செப்பம் துணியின்

முரம்புகண் உடைந்த பரல் அவற் போழ்வில்

கரந்து பாம்பு ஒருங்கும் பயம்புமார் உளவே,

குறிக்கொண்டு மரங்கொட்டி நோக்கி

செறிதொடி விறலியர் கைதொழுஉப் பழிச்ச

வறிது நெறி ஓரீஇ வலம் செயாக் கழிமின்

(மலை. ப.371)

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் காடுகளில் தினைபுனம் காக்கும் குறவ மக்கள் யானைக்கு எரியும் கவண் கல்லிலிருந்து தப்பித்து கவனமாகச் செல்ல வேண்டும். அக்கல்லிலிருந்து வரும் ஓசையின் பொழுது குரங்குகள் தங்களது குட்டிகளுடன் அஞ்சி ஓடும்படி இருக்கும் என்று கூறுகின்றார். காட்டாற்று வழி மிகவும் கடினமான அவ்வாறுகள் யானையை விழுங்கும் முதலைகள் தங்கும் தன்மையுடையது. ஆகையால் மரங்களில் சுற்றிக் கிடக்கும் பரிய கொடியாகிய பெரிய பற்றுக் கோட்டினைப் பிடித்துக் கொண்டு கால் தளர்வதைத் தவிர்த்து ஒருவரை ஒருவர் பாதுகாத்த வண்ணம் அந்நெறியைக் கடந்து செல்வீராக என்று கூறுகிறார்.

சோழியைப் போன்ற வெண்மையான அடிக் குருத்தினைக் கொண்ட பீலியுடைய மயில் தான்வாழும் காட்டின்கண் ஆடுதற்கு விரிந்த கலாபத்தின் பாரத்தால் ஆடி இளைத்து நிற்பினும் நெடிய மூங்கில் கவடுகளில், கடிய பாறையுடைய கூத்தர்களின் பிள்ளைகளைப் போன்ற கடுவன் பாய்ந்திருப்பினும் அதனைக் கடுகப்பார்த்தால் வழி தவறிவிடுவீர் என்று அறிவுறுத்தி அனுப்புவர்.

பரணின் மேலிருந்து யானை முதலியவற்றுக்கு எட்டாதவன் எய்த அம்பு, காட்டுப் பன்றியின் மார்பில் பட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் அப்பன்றியை மூங்கில் தம்மில் உராய்ந்ததால் காடெங்கும் பிறந்த தீயில், செறிந்த புகை நாறாமல், அதனை வாட்டி மயிர் போகச் சீவித் தின்று மீதி உள்ள தசையை வைத்து கட்டிய பொதியை உடையவர்களாய் குகைகளில் இரவில் தங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று பலவாறு பல விலங்குகளின் தன்மைகளைக் கூறி வழியின் தன்மையை விளக்குகின்றனர்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பாலை வழியின் தன்மை அங்குள்ள விலங்குகளின் வழி உணர்த்தப்படுகிறது. மான்களின் அடிச்சுவடு பதிந்து கிடக்கும் வழிகளின் பக்கத்தில், மழை வறண்ட காலத்தில் நீர் பெறும் பொருட்டு

தோண்டப்பட்ட பல குழிகள் காணப்படும். அக்குழிகளைச் சூழக் குழி தோண்டி, அதன் அகத்தே மறைந்தொடுங்கி, நடு இரவில் அகத்திப்பூ போன்ற வளைந்த மருப்பினையுடைய பன்றிகள் நீருண்ண வரும் வருகையைப் பார்த்து நிற்பர் எயினர்.

பன்றி வேட்டையாடாவிட்டாலும் எஞ்சிய அரை நாளில் திறந்த வாயையுடைய நாய்களுடன் பசிய தூறுகளை அடித்துக் குவித்த இடத்தே வேலியில் தொடர் வலை கட்டிவிடுவர். புதர்களினின்றும் வெளிவரும் ஒத்த நெடிய செவியினையுடைய குறிய முயல்களைப் புறம் போகவிடாமல் வலையினகத்தே வளைத்து பிடிப்பர். இத்தகைய தன்மை கொண்டது அப்பாலை வழி இதனை,

“மான் அடி பொதிந்த மயங்குஅதர் மருங்கின்,

வான்மடி பொழுதில் நீர்நசைஇக் குழிந்த

அகழ்க்கும் பயம்பின் அகத்து ஒளித்து ஒடுங்கி

புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன

வளைமருப்பு ஏனம் வரவுபார்த் திருக்கும்

அரைநாள் வேட்டம் அழுங்கின் பகல்நாள்

பகுவாய் சூமலியோடு பைம்புதல் எருக்கி

தொகுவாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி,

முள்அரைத் தாமரைப் புல்லிதழ் புரையும்

நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல் போக்குஅற வளைஇ

கடுங்கண் கானவர் கடறு கூட்டுண்ணும்

அருஞ்சரம் இறந்த அம்பர்

(பெரும்பாண் ப.208)

என்னும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம். இப்பாடலில் வருதல், அப்பன்றிகளை வேட்டை ஆடுதல் இல்லையெனில் நாய்களைக் கொண்டு முயல்களை வேட்டையாடுதல் போன்ற விலங்குகள் தொடர்பு செயல்களைக் கொண்டு

அப்பாலை நிலத்தின் தன்மை எவ்வாறிருக்கும் என்பதைக் கூறுகிறது. வறட்சி காரணமாக நீரின்றி இருத்தல் வேறு உணவுகள் ஏதும் கிடைக்காததால் பன்றி மற்றும் குறுமுயல்களை வேட்டையாடி உண்ணுதல் போன்ற செய்திகள் இங்கு விலங்குகளைக் கொண்டு உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

பதிற்றுப்பத்தின் பாடல் ஒன்றில் பின்வருமாறு மலை வழியின் அருமை கூறப்படுகிறது. பிடரிமயிர் அழகு செய்யும் கழுத்தினையும் நீண்ட கூர்மையான நகங்களையும் உடைய சிங்கம் திரிகின்ற மலைகளில் யானை முதலிய பல்வேறு விலங்கினங்களின் கூட்டம் காணப்படும். மேலும் களிற்றுயானை கன்றோடு பிடியினைச் சுற்றிய வண்டுகள் சூழ திரியும். இங்குச் சிங்கம், யானை, வண்டு ஆகியவை அவ்விரவல் சென்ற வழிகண் இருந்தமையால் அவ்வழிகள் இடர் உடைத்து என்பதை உணரமுடிகிறது. மேலும் மதுரைக் காஞ்சியிலும் பாலையின் கடுமை கூறப்படுகிறது. இதில் வலியுழந்த யானை, தீப்பற்றிய மூங்கில், அருவி அற்ற மலை போன்றவற்றின் மூலம் பாலையின் அருமை கூறப்படுகிறது.

குடியிருப்புகள்

ஆற்றுப்படை நூல்களில் ஆற்றுப்படுத்துவோர் பரிசில் பெறச் செல்வோருக்கு அவ்வழிகளை மட்டும் கூறாது அவ்வழிகளில் காணப்படும் ஊர்களையும் அவ்வூரின்கண் காணப்படும் குடியிருப்புகளையும், அங்கு வாழும் மக்களைப் பற்றியும், அம்மக்கள் அளிக்கும் விருந்துகளைப் பற்றியும் கூறி அனுப்புவர்.

மதுரைக் காஞ்சியில் பெரும்பாணரது குடியிருப்பு பற்றிக் கூறும்போது வளம் மிகுந்த இடமாகவும் இயற்கை அழகு நிறைந்து காணப்படும் இடமாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆகையால் அப்பாணர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகாமல் அங்கே தங்கி மகிழ்கின்றனர் என்றும் கூறப்படுகிறது. இதனை,

“கலை தாய், உயர் சிமையத்து,
 மயில் அகவும், மலி பொங்கர்,
 மந்தி ஆட மா விசம்பு உகந்து
 முழங்குகால் பொறாத மரம்மயில் காவின்
 இயங்கு புனல் கொழித்த வெண்தலைக் குவ்வு மணற்
 கான்பொழில் தமிழிய அடைகரை தோறும்,
 தாதுகுழ் கோங்கின் பூமலர் தாஅல்
 கோதையின் ஒழுகும் விரிநீர் நல்வரல்,
 அவர்அறல், வையைத் துறைதுறை தோறும்
 பல்வேறு பூத்திரள் தண்டலை சுற்றி
 அழுந்து பட்டிருந்த பெரும்பாண் இருக்கையும் (மதுரை. ப.13)

என்னும் வரிகளின் மூலம் அறியலாம். இதில் புலவர் முசுக்கலைகள், மந்திகள், மயில்கள் போன்ற உயிரினங்கள் மூலம் மதுரைக் காஞ்சியில் பாணர் வாழும் குடியிருப்பின் சிறப்பை விளக்குகிறார். இவ்வாறு உயிரினங்கள் மூலம் பல செய்திகள் மதுரைக் காஞ்சியில் கூறப்பட்டுள்ளன என்பதையும் காணமுடிகிறது.

மலைபடுகடாம் பல்வேறு மக்களின் குடியிருப்புகளைச் சுட்டுகிறது. குறிப்பாகக் கானவர் குடியிருப்பைப் பற்றிக் கூறும்போது காந்தள் மலரைத் தசை என்று கருதி உண்ண எடுத்த பருந்து அது தசையல்ல என்பதை அறிந்தது, அதனை எறிந்தது. இதுபோன்று பாறைகள் எங்கும் காந்தள் மலர்கள் வீழ்ந்து கிடக்கும் இடத்தில் சிறுகுடிகள் காணப்பட்டன. அக்குடிகளைக் குத்தித் திரும்பும்போது அக்கானவர்கள் தேனினையும், கிழங்கினையும் சிறிய கண்ணினைக் கொண்ட பன்றியின் பழுதானவற்றை நீக்கிய தசையையும் மற்றுமுள்ள தசைகளோடு நிரம்பிய வட்டிகளைப்பனை ஓலையால் செய்யப்பட்டப் பெட்டியிலிட்டுத் தம்முள் பொறாதுபட்ட யானையின் கொம்புகளைக் காவு

மரங்களாக்கி தாம் கொண்டு வந்த பொருள்களை அவற்றில் தொங்கவிட்டும்
சுமந்து வந்தனர்.

இதனை,

“தீயின் அன்ன ஒண்செங் காந்தள்
தூவல் கலித்த புதுமுகை ஊன் செத்து,
அறியாது எடுத்த புன்புறச் சேவல்
ஊஉன் அன்மையின் உண்ணாது உகுத்தென,
நெருப்பின் அன்ன பல்இதழ் தாஅய்
வெறிக்களம் கடுக்கும் வியல் அறைதோறும்
மணஇல் கமழும் மாமலைச் சாரல்,
தேனினர், கிழங்கினர், ஊன்ஆர் வட்டியர்
சிறுகட் பன்றிப் பழுதுளி போக்கி
பொழுது தொலை யானைக் கோடு சீர்ஆக
தூவொடு மலிந்த காய கானவர்” (மலை ப.369-370)

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள
உயிரினங்களைக் காணும்போது அம்மக்களது குடியிருப்புகளில் கிடைக்கும்
உணவுப் பொருட்கள் பெரிதும் ஊண் உணவு என்பதை அறிய முடிகிறது. இங்குப்
பருந்து என்ற பறவை குறிக்கப்படுகிறது. ஊன் உணவை உண்ணும் மக்கள்
வாழும் குடியிருப்பு ஆதலின் அங்கு வீழ்ந்து கிடக்கும் காந்தள் மலர்களைக் கூடத்
தசைகள் என்று கருதி உண்ண முற்பட்டதை இப்பாடல் குறிப்பாக
உணர்த்துகிறது.

அரிய வழியில் வரும் விருந்தினர்களுக்கு வேண்டிய உணவு கொடுத்து
அவர்களது களைப்பைப் போக்கி தங்கிச்செல்ல வசதி செய்து தரும் கோவலரது

குடியிருப்பின் தன்மையை அறியலாம். புலியால் இறந்த தன்னுடைய துணையாகிய பிணையை நினைத்து வெறுத்த கலைமான் நின்று கூப்பிடும் காட்டினைக் கடந்து செல்லுங்கள். வில்லின் ஓசைக்கு அஞ்சிய சிவந்த கண்ணையுடைய மரை ஏறு தனக்கு முன்னர் தோன்றும் குறுங்காட்டில் விரைந்து ஓடும். ஏறுகளையுடைய பசுக்கூட்டங்களில் சங்கு போன்ற வெண்ணிறப் பசுக்களின் இனிய பாலை இடையர் மகளிர் மனம் மகிழும்படி கொண்டு வந்து தருவர்.

அக்குடியிருப்பில் கிடாய்களோடு, செம்மறியாடு, வெள்ளாடு ஆகியவை தம்முள் கூடிக் கல்லென்ற ஓசையையுடைய காட்டின்கண் கடல்போல் ஒலிக்கும். அங்குத் தங்கிச் செல்ல விரும்பினால் ஆடுகளின் தோலை உரித்து ஒன்றாகச் சேர்த்துத் தைத்து வாரால் இறுக்கிக் கட்டப்பட்ட தோல்படுக்கையில் கொடிய விலங்குகள் வராதபடி இடையர்கள் கொளுத்திய தீயின் துணையாகத் தங்கிச் செல்வீர் என்று கூறுவர்.

“புலிஉற வெறுத்த தன்வீழ்துணை உள்ளி
கலைநின்று விளிக்கும் கானம் ஊழ்இறந்து
சிலைஒலி வெரீஇய செங்கண் மரைவிடை
தலைஇறும்பு கதழும் நாறுகொடிப் புறவின்
வேறுபுலம் படர்ந்த ஏறுடை இனத்த
வளை ஆன் தீம்பால் மிளைசூழ் கோவலர்,
வளையோர் உவப்ப, தருவனர் சொரிதலின் (மலை ப.379)

என்ற பாடல் வரிகளில் கூறப்படும் புலி, கலைமான், பிணை மான், மரை ஏறு, ஏறுகள், பசுக் கூட்டங்கள், கிடாய், செம்மறியாடு, வெள்ளாடு, கொடிய விலங்குகள் போன்ற உயிரினங்கள் மூலம் கோவலர் குடியிருப்பின் தன்மையும்

அங்கு வழங்கப்படும் உணவு வகைகளைப் பற்றியும் உறங்குவதற்காகச் செய்து தரப்படும் வசதிகள் பற்றியும் அறியமுடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப் படை குறிப்பிடும் எயிற்றியர் குடியிருப்பு பற்றிய செய்திகளில் அவர்களது குடிசைச் சிறப்பைக் கூறும்பொழுது அவை, அக்காய் முதிர்ந்து முதுகு விரிந்து உள்ளிருக்கும் பஞ்சு தோன்றினாற் போன்ற வரியை உடைய அணில், அதனுடன் எலியும், திரியாதபடி ஆற்றின் மணலையொத்த முதுகையும் கொழுவிய மடலையும், எய்ப் பன்றியின் முதுகு போன்ற புறத்தினையுடைய குடில்கள், அக்குடிசையில் மான் தோல் படுக்கையில் தனது குழந்தையுடன் கிடக்கிறாள் எயிற்றி என்றும் அக்குடிசையின்வாசலில் பார்வை மான்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும் என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலும், ஊன் தின்பதற்காகப் பருந்துகள் வந்து படியும் அகன்ற வீடுகள் சங்கிலியால் நாய்களைக் கட்டி வைத்துள்ள காவல் அமைந்த வீடுகள், நாய்கள் கடித்துக் கொணர்ந்த அக்குமணி போன்ற முட்டையினையுடைய உடும்பின் பொறியல் மறைக்குமாறு மனைகள் தொறும் பெருகுவீர் என்று கூறுவதன் மூலம் அக்குடியிருப்பின் சிறப்பு பற்றி அறிய முடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும், கோவலரின் குடியிருப்புப் பற்றித் கூறப்படுகிறது.

“..... மறிய

குளகு அரை யாத்த குறுங்கால் குரம்பை,

செற்றை வாயில், செறிகழிக் கதவின்

கற்றை வேய்ந்த கழித்தலைச் சாம்பின்

அதனோன் துஞ்சும் காப்பின் உதள

நெடுந் தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில்

கொடுமுகத் துருவையொடு வெள்ளை சேக்கும்

இடுமுள் வேலி எருப்பரு வரைப்பின்
 நள்இருள் விடியல் புள் எழப் போகு
 புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி
 அளவிலை உணவின் கிளையுடன் அருந்தி
 நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்
 எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுஉம்
 பிடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்
 இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறுபார்ப்பு அன்ன
 பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் வெறுகுவிர்

(பெரும்பாண். ப.210)

மேற்கண்ட பாடல் வரிகளின் மூலம் ஆடுகளின் உணவு குடிசையின்
 கால்களிலேயே கட்டி வைக்கப்படும். செம்மறி ஆடுகள், வெள்ளாடுகள் நீண்ட
 கயிற்றால் கட்டி வைக்கப்படும். பறவைகள் எழும்போதே ஆயர் மகள் எழுந்து
 விடுவாள். மத்தைக் கொண்டு தயிர் கடைவது புலி உறுமுவது போன்ற
 முழக்கத்தை ஏற்படுத்தும். நெய் விறற் விலைக்குப் பசும்பொன் வாங்காமல்
 எருமையையும் நல்ல பசுக்களையும் அவற்றின் கன்றுகளையும் வாங்குகிறாள்.
 நண்டின் பார்ப்பு போன்ற பசிய தினையால் ஆக்கிய சோற்றைப் பெறுவிர் ஆகிய
 செய்திகளை அறியமுடிகிறது.

மன்னனின் கொடை, மன்னன் உள்ளிட்ட வீரர்களின் வீரம், மன்னனின்
 நாடு, நாட்டின் வளம், அதற்கான போர் ஆகியவற்றைப் புறப்பாடல்களில் பாடப்
 பெறுதற்கான பாடுபொருள்கள் என்று கூறலாம். இந்தப் பாடுபொருள்களைக் கூறப்
 பின்னணிகளான கருப்பொருள்கள் கூட அவசியமே. மேலும் முதற்
 பொருட்களான நிலமும் காலமும் கூட அவசியமே. குறிப்பிட்டு இந்தக்
 காலத்தில் நடைபெற்றது என்று கூறப்படவில்லையாயினும் அந்த நிகழ்வு ஒரு
 குறிப்பிட்ட காலத்திலேயே நடந்திருக்கும். அவ்வாறே நிலமும்.

இக்கருப்பொருள்களில் குறிப்பாக உயிரினங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு அவற்றின் வழி புறப்பாடல்கள் எவ்வாறு கூறப்படுகின்றன என்பது இங்கு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. சில பாடல்களில் திட்டமிட்டு வலிய உயிரினங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் சில பாடல்களில் உயிரினங்களைக் கட்டாயம் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையும் உள்ளன. அத்தகைய பாடல்களையும் புறப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. மனிதனின் புற உணர்வுகளை உணர்த்த இவ்வுயிரினங்கள் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

பூகோளத்தில் உயிரினங்கள் ஒரு செல்லிலிருந்து அங்கஜீவிகள் வரை படிப்படியாக பரிணமித்து வளர்ந்து வந்துள்ளன. இந்த உயிரினங்களை நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் ஆகிய ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கை தந்தது. இவற்றில் தாவரங்கள், விலங்குகள் இருபிரிவு. விலங்குகளில் மனித சமூகம் உட்பிரிவு. இம்மனித சமூகம் படைத்தளிக்கும் இலக்கியங்களில் இந்த விலங்குகள் வருகின்றன.

விலங்குகளிலிருந்து மனித சமூகம் மட்டும் வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் மனிதர்களின் தொகுதி மட்டும் சமூகம் எனப்படுகிறது. ஏனையன கூட்டம் எனவோ மந்தை எனவோ அழைக்கப்படுகின்றன. ஓர் அடிப்படையில் மனிதனும் விலங்குதான். ஆனால் சமூகமான விலங்கு. விலங்குகளால் சமூகமாக இயலாது. ஆகவே அவை விலங்குகளாகவே உள்ளன.

மனிதன் மட்டும் சமூகமானதற்கு காரணம் அவனது பகுத்தறிவா? மொழியா? எனக் கேள்விகள் வைக்கப்படுகின்றன. பகுத்தறிவும், மொழியும் மனிதன் சமூகமானதால்தான் அவனுக்குக் கிடைத்தன. எனவே மொழிக்குப் பகுத்தறிவுக்கும் அடிப்படை மனித சமூகம். சமூகத்திற்கு அடிப்படை உற்பத்தி. சமூகம் என்பதே வேலையில் சேர்ந்து கொண்ட மனிதர்கள்தான். விலங்குகளால் எந்த ஒரு பொருளையும் உற்பத்தி (Product) செய்ய இயலாததால் அவை சமூகமாகவில்லை. அவை விலங்குகளாகவே உள்ளன. எனவே மனித சமூகத்தால் படைக்கப்பட்ட சங்க இலக்கியம் முதற்கொண்டு தற்கால இலக்கியம் வரை மனித உணர்வுகளை கொணர் உதவும் கருப்பொருட்களாக நின்றுவிட்டன. எந்த விலங்கும் மனிதனை உள்ளடக்கி ஓர் கவிதையோ, காப்பியமோ படைக்கவில்லை. மனிதன்தான் விலங்குகளை உள்ளடக்கி படைத்திருக்கின்றான்.

இலக்கியத்தில் வரும் விலங்குகள் வேறு மாதிரியாக உள்ளன. அவை மண்ணில் உள்ள விலங்குகளைப் போன்ற செயல்களில் ஈடுபடவில்லை. அவை இலக்கியத்தில் வந்த உடனே தனியொரு தன்மையை அடைந்திருக்கின்றன. அவற்றின் செயல்பாடுகள் மனித நடவடிக்கையை ஒத்திருக்கின்றன. மனித உணர்வுகள் அவற்றில் தெரிகின்றன. மனிதர்களைப் போல் அன்பு கொள்கின்றன. மனிதர்களைப்போல் ஊடல் கொள்கின்றன. மனிதர்களைப்போல் எதிரியிடம் சண்டையிடுகின்றன. உண்மையில் விலங்குகள் உலகத்தில் இந்தப் பண்புகளுடன் இல்லை. இவை மனிதர்களிடம் மட்டுந்தான் இருக்கின்றன. இம்மனிதர்களிடம் உள்ள பண்புகள்தான் இலக்கியங்களில் வந்திருக்கின்றனவேயொழிய, விலங்குகளின் பண்பு இல்லை. ஏனெனில், இலக்கியத்தை படைத்தது மனிதர்கள். அவர்கள் அவர்களுடைய பண்புநல நடவடிக்கைகளோடு அவற்றைப் படைத்தனர். மேலும் இலக்கியம் என்பது மனிதர்கள் தங்களிடையே பேசிக்கொள்ளும் ஒருவித சங்கேத மொழியாகையால் அதில் மனிதர்களின் பண்புநலன்களை கடத்துகின்றனர். இன்னொன்று விலங்குகளுக்காக இலக்கியம் படைக்கப்படவில்லை. விலங்குகள் இலக்கியம் படிப்பதில்லை. ஆகவே இலக்கியங்கள் விலங்குகள் வழியாகவும் மனிதர்களையே பேசியுள்ளன.

சங்ககாலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒருபுறம் ஒரு குழு மக்கள் மறு குழுவினரை போரிட்டு அவர்கள் சேகரித்து வைத்த உணவு உள்ளிட்ட செல்வங்களை பறித்து வாழும் வாழ்க்கை. மறுபுறம் அச்செல்வங்களைக் கொண்டு ஒரு பிரிவினர் மகிழ்வாய் வாழ முயற்சித்த வாழ்க்கை. இந்த அடிப்படையிலிருந்து படைக்கப்பட்டதுதான் சங்கஇலக்கியம் என்று கூறப்படும் இலக்கியம். இவ்விலக்கியத்தின் அகம், புறம் என்னும் இருபிரிவுகளிலும் இவ்வடிப்படை உண்மை பிரதிபலிக்கின்றன. இவற்றை கவிதையில் பிரதிபலிக்கச் செய்ய அக்கவிஞர்கள் விலங்குகளையும் சேர்த்துள்ளனர். அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட சமையலில் ஒரு குறிப்பிட்டச் சுவையை கொணர்வதற்காக சமையல்காரர் உப்பு, மிளகாய் முதலிய அம்சங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் சேர்ப்பது போன்றதுதான் இது. இந்த அளவில்தான் அகப்பாடல்கள், புறப்பாடல்கள் இரண்டிலும் விலங்குகள் வந்துள்ளன. எந்த விலங்கும் தன்

விருப்பத்தின்பேரில் சுய சுதந்திரமாய் அக இலக்கியத்திலும் புற இலக்கியத்திலும் வரவில்லை. சங்க இலக்கியத்தில் வரும் மொத்த விலங்குகளும் நேரடியாகவோ அல்லது சுற்றி வளைத்து கவிதை பாணியில் அக்கால மக்களின் பண்பாட்டையே புலப்படுத்துகின்றன என்பதுவே இவ்வாய்வின் மூலம் கண்டறிந்த முடிபாகும்.

புதிய ஆய்வுக்களங்கள்

இவ்வாய்வின் தொடர்ச்சியாகப் பின்வரும் தலைப்புகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்.

விலங்குகள் மனித சமூகம் - வேறுபாடுகள்.

விலங்குகள் மனித இலக்கியம் - வேறுபாடுகள்.

வாழ்வியற் கோட்பாடுகளும் - விலங்குகளும்.

சங்ககால வாழ்க்கைமுறையும் விலங்குகளும்.

முல்லைத்திணையும் விலங்குகளை மனிதன் பழக்குதல் - தொடர்பு.

வெட்சித்திணையில் விலங்குகளை கவர்தலுக்கான காரணிகள்.

வெட்சி, கரந்தை - விலங்குகளின் பங்கு.

துணை நூற்பட்டியல்

வ. எண்.	நூல்	ஆசிரியர்	பதிப்பு	ஆண்டு
1	சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்	பி.எஸ். சாமி	கழக வெளியீடு திருநெல்வேலி	1970
2	சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்	மேலது	மேலது	1976
3	சங்க இலக்கியத்தில் விந்தைப் பூச்சி	மேலது	சேகர் பதிப்பகம், சென்னை	1981
4	சங்க இலக்கியத்தில் செடி, கொடி விளக்கம்	மேலது	கழக வெளியீடு திருநெல்வேலி	1967
5	சங்க இலக்கியத்தில் சில உயிரினங்கள்	மேலது	சேகர் பதிப்பகம், சென்னை	1991
6	சங்க இலக்கியத்தில் மீன்கள்	மேலது	மேலது	1991
7	இலக்கியத்தில் அறிவியல்	மேலது	மேலது	1981
8	சங்க இலக்கியத்தில் அறிவியற்கலை	மேலது	மேலது	1991
9	சங்க நூலாய்வும் சாமிபும்	தொகுப்பு-புலவர் ந.வெங்கடேசன்	மேலது	1991
10	பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர்வகைகள்	செ.வெங்கட்ராமன்	பாரி நிலையம், சென்னை	1960
11	அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் சங்க இலக்கிய விலங்குகள் I, II	Dr.இரா.வசந்தகுமார்	குமார் அசோசியேட்ஸ் சென்னை	2002
12	சங்க இலக்கியத்தில் மயில்	பாக்கியவதி சங்கரலிங்கம்	உலகத்தமிழ்க்கல்வி இயக்ககம், சென்னை	1989
13	இந்திய வன விலங்குகள்	ப.சி. சுப்பையன்	தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை	1965
14	சங்க இலக்கியத்தில், விலங்குகளும், பறவைகளும்	அ.திருமலை முட்சுவாமி	மேலது	1959
15	பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை	மு. வரதராசன்	பாரி நிலையம், சென்னை	1979
16	உயிரியலில் சில உண்மைகள்	இரா. இலக்குமி நாராயணன்	சேகர் பதிப்பகம், சென்னை	1976
17	இலக்கிய அறிவியல்	பொற்கோ	பும்பொழில் பதிப்பகம் சென்னை	1998
18	சங்ககாலச் சமுதாயம் (ஆய்வுக்கட்டுரைகள்)	தொகுப்பு கா. சுப்பிரமணியன்	நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை	1982
19	தமிழிலக்கியத்தில் இயற்கை ஓவியம் (உயிரிகள்)	இரா. இளங்குமரன்	கழக வெளியீடு, சென்னை	1980
20	தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்	க. காந்தி	உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை	1980
21	பரிபாடலில் இயற்கை	அன்னிமிருதல குமாரி தாமசு	ஜெயகுமாரி ஸ்டோர்ஸ் நாகர்கோயில்	1971
22.	சங்க இலக்கியத் தாவரங்கள்	கு. சீனிவாசன்	தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்	1987

வ. எண்.	நூல்	ஆசிரியர்	பதிப்பு	ஆண்டு
23.	சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல்	மு. தங்கராசு	தமிழ் மலர் பதிப்பகம் சென்னை	2000
24.	சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்நிலம்	தி.முத்துக்கண்ணப்பன்	நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை	1978
25.	சங்க இலக்கியத்தில் உயிர்கள்	இரா. காஞ்சனா	மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை	1998
26.	தமிழில் அறிவியல் கருத்துகள்	வி.எம்.ஞானப்பிரகாசம், க.ப. அறவாணன்.	அகாடமிக் ஆப் தமிழ்க்கல்சர், சென்னை	1975
27.	வள்ளுவர் கண்ட உயிரினங்கள்	பு. அமிர்தலிங்கம்	பறம்பு நிலையம், சென்னை	1963
28.	அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு	ஆ. இராமகிருட்டிணன்	சர்வோதயா இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை	1982
29.	தமிழும் பிறப்பண்பாடும்	தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரம்	நியூ செஞ்சுரி புக் அவுஸ், சென்னை	1980
30.	தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும்	அ. தட்சிணாமூர்த்தி	வெற்றிச்செல்வி வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர்	1973
31.	உயிரினங்கள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (தமிழாக்கம்)	S.S. ராமசாமி	அறிவுநிலையம், சென்னை	1960
32.	மனிதனும் மரபியலும்	ஞா. இராசராசேசுவரி	தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர்	1986
33.	இலக்கிய விளக்கம்	வ.சுப. மாணிக்கம்	மணிவாசகர் நூலகம்	1976
34.	இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல் (சங்ககாலம்)	சி. இலக்குவன்	வள்ளுவர் பதிப்பகம் புதுக்கோட்டை	1966
35.	சங்ககாலச் சமுதாயம்	தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி	முத்துக்கோவை, தமிழக புலவர்க்குழு, திருச்சி	1981
36.	சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் (தமிழாக்கம்)	பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட் நாராயணன் ஜெ. (தமிழாக்கம்)	தமிழ்வெளியீட்டுக் கழகம், திருச்சி	1964
37.	தமிழக வரலாறும், மக்கள் பண்பாடும்	கே.கே. பிள்ளை	தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை	1975
38.	சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்	கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்	தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர்	1994
39.	சங்க இலக்கியத்தில் நிமித்தங்கள்	சுசீலா கோபால கிருட்டிணன்	பாலாஜி பதிப்பகம் மதுரை	1987
40.	எளிய உரையில் மணிமேகலை	வெ. மணிசங்கர்	இளவரசி பதிப்பகம், திருவண்ணாமலை	2000
41.	பதினெண்கீழ்க்கணக்கு மூலமும் உரையும்	வெ. மணிசங்கர்	நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை	1962
42.	சுந்தரகாண்டம் (கம்பன் காவியசாரம்)	எஸ். நல்லபெருமாள்	வானதி பதிப்பகம் சென்னை	1989
43.	சீவக சிந்தாமணி மூலமும், தெளிவுரையும், இரண்டாம் தொகுதி	திருத்தக்கத் தேவர்	தமிழ்நிலையம், சென்னை	1996
44.	இந்தப்பூக்கள் விற்பனைக்கல்ல	வைரமுத்து	சூர்யா லிட்ரேச்சர் பிரைவேட் லிமிட்டெட், சென்னை	1997
45.	ஆற்றுப்படையில் இயற்கைப் பின்னணி	ஆயிஷா பேகம்	கேரளம்	1972

பின்னிணைப்புகள்

விலங்குகளின் - பழமொழிகள்

1. அகல உழுகிறதை விட ஆழ உழு
2. அகல் வட்டம் பகல் மழை
3. அசைந்து தின்கிறது யானை, அசையாமல் தின்கிறது வீடு.
4. அடியாத மாடு படியாது
5. அணில் கொம்பிலும், ஆமை கிணற்றிலும்
6. அந்தி மழை அழுதாலும் விடாது.
7. அயலூரானுக்கு ஆற்றோரம் பயம், உள்ளூரானுக்கு மரத்தடியில் பயம்
8. அருமையற்ற வீட்டில் எருமையும் குடியிருக்காது.
9. அரைக்காசுக்குக் குதிரை வாங்கவும் வேண்டும், ஆற்றைக் கடக்கப் பாயவும் வேண்டும்.
10. அழிந்த கொல்லையில் குதிரை மேய்ந்தாலென்ன, கழுதை மேய்ந்தாலென்ன.
11. அறுப்புக் காலத்தில் எலிக்கு ஐந்து பொண்சாதி
12. அன்று குடிக்கக் தண்ணீரில்லை, ஆணை மேல் அம்பாரி வேணுமாம்.
13. அன்னப்பாலுக்குச் சிங்கியடித்தவன், ஆவின்பாலுக்குச் சர்க்கரைத் தேடுகிறான்.
14. அழுகிற ஆணையும், சிரிக்கிற பெண்ணையும் நம்பக்கூடாது.
15. ஆசை இருக்கிறது தாசில் பண்ண அதிருஷ்டம் இருக்கிறது கழுதை மேய்க்க.
16. ஆடிக்கறக்கிற மாட்டை ஆடிக் கறக்க வேண்டும், பாடிக் கறக்கிற மாட்டை பாடிக் கறக்க வேண்டும்.
17. ஆடு கொடாத இடையன், ஆவைக் கொடுப்பானா?
18. ஆடு கொடுக்கிறதெல்லாம் இடையனுக்கு இலாபம்.
19. ஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய் அழுகிறதாம்.
20. ஆயிரம் காக்கைக்கு ஒரு கல்.
21. ஆயிரம் பொன் பெற்ற குதிரைக்கு அரைப்பணத்துக்குச் சவுக்கு.
22. ஆவும் தென்னையும் ஐந்து வருடத்தில் பலன் தரும்.
23. ஆனை கறுத்தால் ஆயிரம் பொன்.

24. ஆனைக்கு ஒரு காலம், பூனைக்கு ஒரு காலம்.
25. ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும்.
26. ஆனை படுத்தால் ஆள் மட்டம்.
27. ஆனை வரும்பின்னே, மணி ஓசை வரும் முன்னே.
28. இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை.
29. இங்கே தலை காட்டுகிறான், அங்கே வால் காட்டுகிறான்.
30. இளங்கன்று பயமறியாது.
31. இளைத்தவன் தலையில் ஈறும் பேனும்.
32. இனம் இனத்தோடே, வெள்ளாடு தன்னோடே.
33. ஈக்கு விடம் தலையில், தேளுக்கு விடம் கொடுக்கில்.
34. உடும்பு போனால் போகிறது, கைவந்தால் போதும்.
35. உடைந்த சங்கு ஊத்தும் பறியுமா?
36. உண்ட உடம்பிற்கு உறுதி, உழுத புலத்தில் நெல்லு.
37. உண்டு கொழுத்தால் நண்டு வளையில் இராது.
38. ஊமை ஊரைக்கெடுக்கும், ஆமை கிணற்றை கெடுக்கும், பெருச்சாவி வீட்டைக் கெடுக்கும்.
39. எச்சில் கையால் காக்கை ஓட்டாதவன், பிச்சை கொடுப்பானா?
40. உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?
41. உழுகிற நாளில் ஊருக்குப் போனால், அறுக்கிற நாளில் ஆள் தேவையில்லை.
42. உழுகிற மாடானால் உள்ளூரில் விலையாகாதா என்ன?
43. உள்ளூரிலே விலைப்படாத மாடா அயலூரிலே விலைப்படும்.
44. எடுத்துவிட்ட எருது எத்தனை நாள் உழைக்கும் ?
45. எருது நோய் காக்கைக்குத் தெரியுமா?
46. எலி அழுதால் பூனை விடுமா?
47. எலிக்குத் திண்டாட்டம், பூனைக்குக் கொண்டாட்டம்.
48. எலி வளையானாலும் தனி வளை வேண்டும்.
49. எலும்பு கடிக்கிற நாய் இரும்பைக் கடிக்குமா?
50. எழுதி வழங்கான் வாழ்க்கை கழுதைப் புரண்ட களம்.
51. எள்ளுக்கு ஏழு உழவு, கொள்ளுக்கு ஓர் உழவு.
52. எறும்பு ஊறக் கல்லுந் தேயும்.
53. எறும்புந் தன் கையால் எண் சாண்.

54. ஏருழுகிறவன் இளப்பமானால், ஏருது மச்சான்முறை கொண்டாடும்.
55. ஏர் பிடித்தவன் என்ன செய்வான்? பாணை பிடித்தவன் பாக்கியம்.
56. ஏறச்சொன்னால் ஏருதுக்குக் கோபம், இறங்கச் சொன்னால் நொண்டிக்குக் கோபம்.
57. ஒதிய மரம் தூணாமோ, ஒட்டாங் கிளிஞல் காசாமோ?
58. ஒரு காசு பேணின் இரு காசு தேறும்.
59. ஒரு குடம் பாலுக்கு ஒரு துளிப் பிரை.
60. ஒதுவார் எல்லாம் உழுவான் தலைக்கடியில்.
61. கங்கையில் மூழ்கினாலும் காக்கை அன்னம் ஆகுமா?
62. கடல் மீனுக்கு நீச்சல் பழக்க வேண்டுமா?
63. கல்லுக்குள் தேரையைக் காப்பாற்றவில்லையா?
64. கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணோம், நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணோம்.
65. கழுதைக் கெட்டால் குட்டிச்சுவர்.
66. கழுதைக்கு உபதேசம் காதிலே சொன்னாலும், அபயக்குரலே அன்றி அங்கொன்றுமில்லை
67. கழுதைக்குத் தெரியுமா கரும்பு ருசி?
68. கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பாயிற்று.
69. கள்ளிக்கு முள்வேலி இடுவானேன்.
70. கறந்த பாலைக் காய்ச்சாமற் குடித்தால் காசவியாதி தானே ஏற்படும்.
71. கரையான் புற்று பாம்புக்கு உதவுகிறது.
72. கற்பில்லாத அழகு, வாசனையில்லாத பூ.
73. கனிந்த பழம் தானே விழும்.
74. காகம் வலமானால் ஆயுசு விருத்தியாகும்.
75. காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு.
76. காசுக்கு ஒரு குதிரையும் வேண்டும், காற்றைப் போலப் பறக்கவும் வேண்டும்.
77. காராம்பசுவுக்கு புல்லுமாம், நந்தவனுக்குக் களையுமாம்.
78. காரியமாகும் வரையில் கழுதையையும் காலைப்பிடி.
79. காலமே எழுந்திருந்து காக்கை பார்க்கிறது ஆகாது.
80. காலைக் கல்லு, மாலைப் புல்லு.
81. காலைச் சுற்றின பாம்பு கடியாமல் விடாது.

82. கிணற்று தவளைக்கு நாட்டு வளப்பம் ஏன்?
83. குங்குமம் சுமந்த கழுதை மணம் அறியுமா?
84. குடல் காய்ந்தால் குதிரையும் வைக்கோல் தின்னும்.
85. குதிரை இருப்பு அறியும், கொண்ட பொண்டாட்டி குணம் அறிவாள்.
86. குதிரை ஏறாமல் கெட்டது, கடன் கேளாமல் கெட்டது.
87. குதிரை குணமறிந்தல்லவோ தம்பிரான் கொம்பு கொடுக்கவில்லை.
88. குதிரை குருடானாலும் கொள்ளு தின்கிறதில் குறையுமா?
89. குரங்கின் கைப் பூமாலை
90. குரங்குக்குப் புத்தி சொல்லித் தூக்கணாங்குருவி கூண்டு இழந்தது.
91. குரைக்கிற நாய் வேட்டை பிடிக்குமா?
92. கூரைமேல் சோறு போட்டால் ஆயிரம் காகம்.
93. கூழுக்கு மாங்காய் கொண்டாட்டம், குரங்குக்குத் தேங்காய் கொண்டாட்டம்.
94. கெண்டையைப் போட்டு வராலை இழு.
95. கைக்கோளனுக்குக் காற்புண்ணும், நாய்க்குத் தலைப்புண்ணும் ஆறா.
96. கொசுவுக்கு அஞ்சிக் குடி பெயர்ந்து போகிறதா?
97. கொட்டினால் தேள், கொட்டாவிட்டால் பிள்ளைப்பூச்சியா?
98. கொல்லைக்காட்டு நரி சலசலப்புக்கஞ்சுமா ?
99. கோட் சொல்பவை கொடுந் தேள் என நினை.
100. கோயிற் பூனை தேவர்க் கஞ்சுமா?
101. கோழி மிதித்து குஞ்சு முடம் ஆகுமா?
102. சண்டிக் குதிரைக்கு நொண்டிச் சாரதி.
103. சந்திரனைப் பார்த்து நாய் குரைத்தாவதென்ன?
104. சாட்டை அடியும், சவுக்கு அடியும் பொறுக்கலாம், மூட்டைப்பூச்சிக்கடியும், முணுமுணுப்பும் ஆகா.
105. சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது.
106. சிறிய பாம்பானாலும் பெரிய தடி கொண்டடி.
107. சிறு மீனெல்லாம் பெருமீனுக்கு இரை.
108. சும்மா கிடக்கிற சங்கை ஊதிக் கெடுத்தான் ஆண்டி.
109. சும்மா வந்த மாட்டை பல்லைப் பிடித்துப் பாராதே.
110. சுவர்க்கத்திலே தோட்டியஞ்சரி, தொண்டைமானுஞ்சரி.
111. சூடு கண்ட பூனை அடுப்பங் கரையிற் சேராது.

112. செத்த ஆடு காற்பணம், சுமைசூலி முக்காற்பணம்.
113. சேற்றிலே புதைந்த யானையைக் காக்கையுங் கொத்தும்.
114. சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை.
115. தட்டானுக்குப் பயந்தல்லவோ அணிந்தான் சிவன் சர்ப்பத்தையே.
116. தவளை தன் வாயாற் கெடும்.
117. தாயைப் பார்த்துப் பெண்ணைக் கொள்ளு, பாலைப் பார்த்து பசுவைக் கொள்ளு.
118. தாய் வார்த்தைக் கேளாத பிள்ளை நாய் வாயிற் சீலை
119. தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்.
120. துள்ளுகிற மாடு பொதி சுமக்குமா?
121. தூங்குகிற நரிக்கு இரை கிடையாது.
122. தேளுக்கு கொடுக்கில் விடம், தேவடியாளுக்கு உடம்பெங்கும் விடம்.
123. தேள் நெருப்பில் விழுந்தால் எடுத்து விட்டவனைக் கொட்டும்.
124. தேனுக்கு ஈயைப் பிடித்துவிட வேண்டுமா?
125. நண்டு கொழுத்தால் வளையில் இராது, தண்டு கொழுத்தால் தரையில் இராது.
126. நத்தையின் வயிற்றிலும் முத்து பிறக்கும்.
127. நமன் அறியாத உயிரும், நாரை அறியாத குளமும் உண்டோ?
128. நரிக்கு இடம் கொடுத்தால் கிடைக்கு இரண்டு ஆடு கேட்கும்.
129. நரிக்குக் கொண்டாட்டம் நண்டுக்குத் திண்டாட்டம்.
130. நல்ல வேளையில் நாழிப்பால் கறவாதது, கன்று செத்துக் கலப்பால் கறக்குமா?
131. நல்ல பெண்ணுக்கு ஒரு சொல் நல்ல மாட்டுக்கு ஓர் அடி.
132. நாய் இருக்கிற இடத்தில் சண்டை உண்டு.
133. நாய்க்கு வேலையும் இல்லை. நிற்க நேரமும் இல்லை.
134. நாய் விற்ப காசு குரைக்குமா?
135. நாற்பது வயதுக்குமேல் நாய்க்குணம்.
136. நீர் உள்ள மட்டும் மீன் குஞ்சு துள்ளும்.
137. நொண்டிக் குதிரைக்குச் சறுக்கினது சாக்கு.
138. பருத்திக்கு உழும் முன்னே தம்பிக்கு எட்டு முழம்.
139. பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்.
140. பனங்காட்டு நரி சலசலப்புக்கு அஞ்சுமா?

141. பன்றிக்குப் பின் போகிற கன்றும் பீ தின்னும்.
142. பன்றி பல குட்டி, சிங்கம் ஒரு குட்டி.
143. பாம்பு என்றால் படையும் நடுங்கும்.
144. பாம்புக்கு பால் வார்த்து வளர்த்தாலும் விடத்தையே கொடுக்கும்.
145. பாம்பை முட்டையிலே, புலியைக் குட்டியிலே கொல்ல வேண்டும்.
146. பார்த்தால் பூனை, பாய்ந்தால் புலி.
147. பாலுக்கும் காவல், பூனைக்கும் தோழன்.
148. பாலைப் பார்த்து பசுவைக் கொள்ளு.
149. பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது.
150. புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாய் போகுமா?
151. புலி பதுங்குவது பாய்ச்சலுக்கு அடையாளம்.
152. பெட்டைக் கோழி தட்டிக் கூவுமா?
153. போரோடு தின்கிற மாட்டுக்குப் பிடுங்கிப் போட்டுக் கட்டுமா?
154. மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கலாமா?
155. மாடு கிழமானாலும் பாலின் சுவை போகுமா?
156. மாடு கெட்டால் தேடலாம், மனிதர் கெட்டால் தேடலாமா?
157. மாடு நினைத்த இடத்தில் தொழுவம் கட்டுவார்களா?
158. மாடு மேய்க்காமல் கெட்டது, பயிர் பார்க்காமல் கெட்டது.
159. மா பழுத்தால் கிளிக்காம், வேம்பு பழுத்தால் காகக்கைக்காம்.
160. மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்போர்.
161. மிதித்தாரைக் கடியாத பாம்பு உண்டா?
162. முக்காலும் காகம் முழுகிக் குளித்தாலும் கொக்காகுமா?
163. முட்டையிடுகிற கோழிக்கு தான் வருத்தம் தெரியும்.
164. முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடா.
165. முத்தால் நத்தை பெருமைப்படும். மூடர் எத்தாலும் பெருமைப்படார்.
166. முன் ஏர் போன வழிப் பின் ஏர்.
167. மேருவைச் சார்ந்த காகமும் பொன்னிறம்.
168. யானை மிதிக்கப் பிழைப்பார்களா?
169. வீட்டுச் செல்வம் மாடு. தோட்டச் செல்வம் முருங்கை.
170. வெளவால் தின்னாத பழம் இல்லை.

தமிழில் பழமொழி இலக்கியம் எஸ். சௌந்தரபாண்டியன். ஓர் ஓலைச் சுவடியிலிருந்த அரிய பழமொழிகள்

1. மாட்டு முன்னே கன்றை அடிச்சாப்போலே.
2. மோரைப் பெருக்கிக் கூட்டு பாலைக் குறுக்கிக் கூட்டு.
3. கரும்புக்கு உழுத புழுதி காயிற பாலுக்குச் சர்க்கரை ஆகும்.
4. ஒதுவான் எல்லாம் உழுவான் தலைக் கடை நிற்க வேணும்.
5. எருமையெல்லாம் ஒரு குலமா இருக்கிறது அவனை என்ன செய்யலாம்?
6. உழுத சேறு காஞ்சால் அந்த நிலத்தில் உழுக்கு நெல் காணாது.
7. ஆறு கெட நாணல் விடு, காடு கெட ஆடு விடு. ஊரு கெட முதலி விடு.
8. ஆனை உண்ட விளங்கனிப் போல.
9. ஆனைக்குத் தேரை இட்டது போல.
10. ஆனை மதத்தால் வாழைத்தண்டு. ஆண்பிள்ளை மதத்தால் கீரைத்தண்டு.
11. ஆனையைக் குத்தி ஒரு சொல்லாலே மறைப்பாள்.
12. எலி அம்மணத்தோடே போகிறது.
13. கணக்குக் குஞ்சையும், காக்கைக் குஞ்சையும் கண்ட இடத்தில் கண்ணைக் குத்து.
14. கம்மாளை இருந்த இடமும், கழுதை இருந்த இடமும் சரி.
15. கருங்கண்ணி பட்டால் கரையான் கண்ணாலும் பாரான்.
16. கரும்பு கட்டோடே இருந்தால் ஏறும்பு தானே வரும்.
17. கரும்பு ருசி கழுதைக்குத் தெரியுமா?
18. கழுதை விட்டையானாலும் கை நிறைய வேண்டும்.
19. கனத்தைக் கனம் காக்கும் கருவாட்டைப் பூனைக்காக்கும்.
20. பூசை முகத்தில் கரடி விட்டது போல.

மருத்துவப் பழமொழிகள்

1. அரணைக் கடியை ஆற்றும் சிறுகுஞ்சான்.
2. அரவந் தீண்டில் அழுஞ்சி வேர்ப்பட்டை இடு.
3. இடுப்பு வாதத்திற்கு மா விலங்குப் பத்து.
4. காட்டில் கொல்வது புலி வீட்டில் கொல்வது புளி.
5. சிலந்திக் கடிக்கிடுக தேள் கொடுக்கிலை.
6. பாம்புக் கடிக்குச் சஞ்சீவி மருந்து, வாழைப்பட்டைச் சாறு
7. வாத நோய்களுக்கு யானைப்பால்

கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டுப் பழமொழிகள் பாடுவார் முத்தப்பர் நூலிலிருந்து தொகுத்தது

1. ஆனை நிழல் பார்க்கையிலே தவளை வந்து கலக்கிவிடும்.
2. உறவுதனைப் போலிருந்து குளவியைப் போல் கொட்டுவது
3. கம்மாளன் பசுவைக் காதறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.
4. காதமோடியும் முயல் தான் கைத்தூக்கு.
5. குதிரை நடவாவிடில் மாவத்தர் பறப்பரோ !
6. பசுத்தோல் போர்த்திய புலியது போல.
7. பிடித்தவருக்குப் பேறு வண்டாம்.
8. புண்ணியத்திற்கு உழுத எருதைப் பல்பிடித்துப் பார்த்தாற்போல்.
9. மூத்தது மோழை இளையது காளை.
10. வித்துவானும் மதயானையும் சரி.

கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுப் பழமொழிகள்

(மூன்றுறையரையனார் நூலிலிருந்து தொகுத்தது)

1. அங்காடி மேயும் பழங்கன்று ஏறாதலும் உண்டு.
2. அடுப்பின் கடைமுடங்கும் நாயைப் புலியாமெனல்.
3. அயிரையிட்டு வரால் வாங்குபவர்.
4. அம்புவிட்டு ஆக்கறக்குமாறு.
5. அயிலாலே போழ்ப அயில்.
6. அரிவாரை காட்டார் நரி.
7. அறுமோ நரி நக்கிற்றென்று கடல்.
8. ஆடு பனைப் பொய்காலே போன்று.
9. இடை நாயிற்கென்பு இடுமாறு.
10. இருதலைக் கொள்ளியென்பார்.
11. இல்லையே யானைதொடு வுண்ணின் மூடுங்கலம்.
12. இழுவென்று எருது உண்ட உப்பு.
13. உலக்கைமேல் காக்கை என்பார்.
14. எருக்கு மறைந்து யானை பாய்ச்சிவிடல்.
15. எருத்திடை வைக்கோல் தினல்.
16. எருமை எறிந்தொருவர் காய்க்குலோபிக்கும் ஆறு.
17. எழுப்புபவோ துஞ்சு புலியைத் துயில்.
18. கடித்தோடும் பாம்பின் பல் கொள்வாரோ இல்.

19. கடையடைத்து வைத்துப் புடைத்தக்கால் நாயும் உடையானைக் கவ்விவிடும்.
20. கங்கிள்ளிக் கையுய்ந்தார் இல்.
21. காக்கையைக் காப்பிட்ட சோறு.
22. குரங்கின்கைக் கொள்ளி கொடுத்து விடல்.
23. குரங்கினுள் நன்முகத்த இல்.
24. குருவி குறங்கறுப்பச் சோருங்குடர்.
25. குறுநரிக்கு நல்ல நாராயங்கொளல்.
26. இளையதென்று பாம்பிகழ்வார் இல்.
27. இளையனே ஆயினும் மூத்தானே யாடு மகன்.
28. இறக்குமையாட்டை உடம்படுத்து வெளவுண்டாரில்.
29. இன்னாதே இருவர் உடனாடல் நாய்.
30. ஓரறையுள் பாம்போடுடன் உறையும் ஆறு.
31. குளந்தொட்டுத் தேரைவழிச் சென்றார் இல்.
32. குறும்பூழ்க்குச் செய்யுளதாகு மனம்.
33. சான்றோர் அவைப்படின சாவாது பாம்பு.
34. சிறு குரங்கின் கையாற்றுழா
35. திங்களை நாய் குரைத்தற்று.
36. தீ நாய் எழுப்புமாம் எண்கு.
37. தீற்றாதோ நாய் நட்டால் நல்ல முயல்.
38. நரிக்கூடக் கடற்கு எய்தாவாறு.
39. நரியிற் கூண் நல்யாண்டும் தீயாண்டும் இல்.
40. நாய் கொண்டால் பார்ப்பாரும் திண்பர் உடும்பு.
41. நாய்க்கெளவின் பேர்த்து நாய் கெளவினார் இல்.
42. நாய்ப்பெற்ற தெங்கம்பழம்.
43. நாய் மேல் தவிசிடுமாறு.
44. நாய் வால் திருந்துதல் என்றுமோ இல்.
45. நீள் கயத்துள் யாமை நனைந்துவா என்று விடல்
46. நுணலுந் தன் வாயால் கெடும்.
47. பசிபெரிதாயினும் புன்மேயாதாகும் புலி.
48. பசுக்குத் தின குத்து வாரில்.
49. புலிப்புறத் துண்பார் உணா.
50. பாம்பறியும் பாம்பின் கால்.

51. புதற்குப் புலியும் வலியே புலிக்குப் புதலும் வலியாய் விடும்
52. புலித்தலையை நாய் மோத்தல் இல்.
53. புலி முகத்துண்ணி பறித்து விடல்.
54. புலி முன்னர்ப் புல்வாய்க்குப் போக்கில்.
55. போகாதே நாய்ப்பின்னதாகத் தகர்.
56. மயில் போலும் கள்வர் உடைத்து.
57. முடவன் பிடிப்பூணி யானையோடாடல் உறவு.
58. முயல் விட்டுக் காக்கை தினல்.
59. யாருளரோ தங்கன்று சாக்கறப்பர்.
60. யானைப்போய் வால் போகாவாறு.
61. யானையால் யானை யாந்தற்று.
62. வண்டுதா துண்டுவிடல்.
63. வாடியக் கண்ணும் பெருங்குதிரை யாப்புள வேறாகிவிடும்.
64. வில்லொடு காக்கையே போன்று.
65. வெண்ணெய் மேல் வைத்து மயில் கொள்ளுமாறு.
66. வெள்ளாடு தன்வளி தீராது அயல்வளி தீர்த்துவிடல்.
67. ஆட்டுக்கிடாய் சண்டையில் நரி செத்தது போல.
68. அதிகாரியின் வீட்டுக் கோழிமுட்டை. குடியானவன் வீட்டு அம்மியை உடைத்ததாம்.
69. ஆட்டுக்கறியும் நெல்லுச் சோறும் தம்மா கும்மா, அந்தக் கடனைக் கேட்கப் போனால் கிய்யா மிய்யா.
70. ஆட்டுக் குட்டியைத் தோளிலே வைத்துக் கொண்டு காடெங்குந் தேடின கதைபோல.
71. ஆனைக்கும் பானைக்குஞ் சரி.
72. ஓய்யாரக் கொண்டையாம் தாழம் பூவாம் உள்ளே இருக்குமாம் ஈறும் பேணும்.
73. அஞ்சினவனைக் குஞ்சும் வெருட்டும்.
74. அஞ்சக் காசுக்குக் குதிரையும் வேண்டும், அது காற்றாய்ப் பறக்கவும் வேண்டும்.
75. அடுத்த வீட்டுக்காரனுக்கு அதியோகம் வந்தால், அண்டை வீடு குதிரை லாயம்.
76. ஆயிரம் காக்கைக்குள் ஒரு அன்னம் அகப்பட்டது போல.

அறிவியல் செய்திகள்

உணர்வும் உயிரினமும்

- ❖ கார்ல்வோன் பிரிஸ் உணவுமூலங்களைச் சில வண்ணங்களுடன் தொடர்புபடுத்தித் தேனீக்களைக் கட்டுப்படுத்தினார்.
- ❖ வெளவால்கள் உணவில்லாமல் மூன்று நான்கு மாதங்கள் கூட உறங்கும், அந்நேரத்தில் அவற்றின் உடலின் வெப்பம் மிகவும் குறைந்து விடும்.
- ❖ நம்மைவிட நாயின் கேட்கும் திறன் அதிகம். நாயைவிட வெளவாலின் கேட்கும் திறன் அதிகம்.
- ❖ டால்பின்களைப் பற்றிச் செய்த பல ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாக இவை செவி கேளா ஒலி அலைகளின் மூலம் இரையைத் தாக்கி, உணர்ச்சியறச் செய்து, அதன் பின் பிடித்து உண்கின்றன என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.
- ❖ நம்முடைய கோளில் மீனினம் தான் உயர் வலுவுள்ள மின்சாரத்தை உண்டாக்குகிற துறையில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது.
- ❖ வெளவால்கள் மனிதன் செவிக்குப் புலனாகாத ஒலி அலைகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு பல மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே செவிக்குப் புலனாகாத எதிரொலிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. (1793-லாசாரோஸ்பிளான் சானி - கண்டுபிடித்தவர்)
- ❖ ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த நோபல் பரிசு பெற்றவரும், புகழ் பெற்ற விலங்குகளின் நடத்தையில் வல்லுநருமான கார்ல்வோன் பிரிஸ்ச், தேனீக்கள் வண்ணங்களைக் காண்பது மட்டுமில்லாமல், புறஊதா ஒளிக்கு எதிர்விளைவையும் அளிக்கின்றன என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்.
- ❖ பெரோமோன்ஸ் (Pheromones) ஒரு விலங்கு தன் இனத்தைச் சேர்ந்த இன்னொரு விலங்கைக் கவருவதற்கு அது வாழும் சூழலில் வெளிப்படுத்தும் வேதியியல் தூதுவர்கள் தான் பெரோமோன்ஸ். பீட்டர் கால்கர், மார்டின் லுயோஸ்சர் ஆய்ந்தவர்கள்.

- ❖ மேக்ஸ் பிளான்க் கழகத்தைச் சேர்ந்த டெட்ரிச் ஷீன்டரும், அவருடைய நண்பர்களும் ஆண்பட்டுப் பூச்சியின் இறகு அமைப்பைக் கொண்ட உணர் இழை எவ்வாறு பெரோமோனை எடுத்துக் கொள்கிறது என்பதை ஆராய்ந்தார்கள்.
- ❖ தேனீக்கள், குளவிகள், எறும்புகள், கரையான்களின் சமூக வாழ்க்கைக்காக பெரோமோன்கள் சிறந்த முறையில் பயன்படுகின்றன.
- ❖ ஆப்பிரிக்க நெசவாளி எறும்புகள் சிறிய மஞ்சள் எறும்புகளாகும். ஒரு கூட்டுக்குள் அரசி எறும்பால் இனப்பெருக்கம் செய்யப்பட்ட ஐந்து லட்சம் (5,00,000) எறும்புகள் இருக்கும்.

இயற்கை வேதியியலும்-உயிரினங்களும்

- ❖ பூச்சிகள் சில பொருட்களிலிருந்து தாங்களே நச்சுப்பொருட்களைத் தயாரித்து கொள்கின்றன.
- ❖ மெக்ஸிகோவிலும், கலிபோர்னியாவிலும் மில்லியன் கணக்கான அரச வண்ணத்துப் பூச்சிகள் குளிர்காலத்தில் அடர்ந்த கூட்டங்களாக மரங்களில் வாழ்கின்றன. இவற்றிடம் கார்டினோலைட்ஸ் என்ற கொடிய நச்சு இருக்கிறது.
- ❖ தென் அமெரிக்காவில் லப்பர் வெட்டுக்கிளி உயிர் வாழ்கிறது. இது மிகப் பெரியது. பறக்க இயலாதது. இதன் வாயிலிருந்தும், உடலிலிருந்தும் நுரை வெளிப்படுகிறது. இந்த நச்சுப்பொருள் லப்பரைத் தாக்கும் உயிரினத்தைத் துரத்தியடிக்கிறது.
- ❖ பூச்சிகளும், செடிகளும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தே வாழுகின்றன. உலகிலுள்ள எல்லா உயிரினங்களையும் வரிசையாக நிறுத்தி வைத்தோமே-யானால், எழுபத்தைந்து (75%) சதவீதம் பூச்சிகளாகவே இருக்கும்.
- ❖ அதிகமான எண்ணிக்கையில் பூச்சிகள் வெப்ப மண்டல நாடுகளில் வாழ்கின்றன.
- ❖ செடிகளில் மகரந்தச் சேர்க்கை ஏற்படுவதற்குப் பயன்படுபவை பூச்சிகளே.

❖ தேனிக்களால் மகரந்தச் சேர்க்கை அடையும் மலர்கள் மஞ்சள் வண்ணமாகவும் ஊதா வண்ணமாகவும் இருக்கும். ஏனென்றால் மற்ற வண்ணங்களைத் தேனிக்களால் காண முடியாது.

இந்தியாவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சரணாலயங்கள்

1. இமய மலைப்பகுதி - டச்சி காம் சரணாலயம் 141 ச.கி.மீ.
2. இமாசலப் பிரதேச சரணாலயம்-இமயமலை அடிவாரத்தில் அமைந்துள்ளது 100 ச.கி.மீ.
3. மணிப்பூர்-கைபூல்லாம்ஜோ தேசியப் பூங்கா
4. உத்திரப்பிரதேசம், மத்தியப்பிரதேசம், இராஜஸ்தான் சேர்ந்து இயக்கும் சம்பால் சரணாலயம்
5. வாரணாசி-சந்திரபிரபா சரணாலயம்
6. லெஷ்மிபுரி-முட்வா தேசியப் பூங்கா
7. ஹரியானா-சுல்தான்பூர் ஜில் பறவைகள் சரணாலயம்
8. பீகார்-ஹசாரி பாக் சரணாலயம் புலிகளுக்கென்றே தனியாக அமைக்கப்பட்டது.
9. கிழக்கு வங்காளம்-ஜல்தபாரா சரணாலயம்-புலிகளுக்கென்றே தனியாக அமைக்கப்பட்டது.
10. அஸ்ஸாம்-காசிரங்காள தேசியப் பூங்கா-430 ச.கி.மீ.
11. மானால்-புலிகள் சரணாலயம்-2800 ச.கி.மீ.
12. இராஜஸ்தான்-கானா பறவைகள் சரணாலயம் 29 ச.கி.மீ. - சாரிஸ்கா புலிகள் சரணாலயம்.
13. குஜராத் - நீர் தேசியப் பூங்கா 1412 ச.கி.மீ. - வேலாவடார் தேசியப் பூங்கா.

14. மத்தியப் பிரதேசம் - கன்கா புலிகள் சரணாலயம் - சிவபுரி தேசியப்பூங்கா
156 ச.கி.மீ. பன்டேல்க்ரா-105 ச.கி.மீ.
15. மகாராஷ்டிரம் - தாரோயா தேசியப் பூங்கா,
16. ஒரிஸ்ஸா - உஷ்ஹாகோத்தி சரணாலயம் - சில்கா சரணாலயம்
17. ஆந்திரப் பிரதேசம்
 - கொலிரு சரணாலயம்-600 ச.கி.மீ.
 - நெல்லப்பட்டு சரணாலயம் - 120 ச.கி.மீ.
 - காவல் சரணாலயம் - 893 ச.கி.மீ.
 - ஈட்டுர் நாகாரம் சரணாலயம் - 803 ச.கி.மீ.
 - பக்கால் சரணாலயம் - 860 ச.கி.மீ.
 - கோரின்கா சரணாலயம்.
18. கர்நாடகம்
 - பண்டிப்பூர் புலிகள் சரணாலயம் - 700 ச.கி.மீ.
 - நாகர்கோவில் சரணாலயம் - 570 ச.கி.மீ.
 - இரங்க நாதிட்டோ பறவைகள் சரணாலயம்.
19. கேரளா
 - இரவிகுளம் இராஜாமலை பூங்கா.
 - பெரியாறு புலிகள் சரணாலயம் 774 ச.கி.மீ.
20. தமிழ்நாடு
 - முதுமலை சரணாலயம் 300 ச.கி.மீ.
 - ஆனைமலை சரணாலயம்.
 - முண்டந்துரை சரணாலயம் - 567 ச.கி.மீ.
 - பாயிண்ட் காலிமியர் சரணாலயம் - 17 ச.கி.மீ.
 - வேடந்தாங்கல் பறவைகள் சரணாலயம்
 - கிண்டி தேசியப் பூங்கா - 2.71 ச.கி.மீ.
 - வண்டலூர் சரணாலயம்.

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி. இரண்டாம் பதிப்பு 2008
விரிவாக்கித் திருத்திய பதிப்பு

1. எருது : மாட்டினத்தில் ஆண் (எருமை அல்லாத), காளை - OX
2. பசு (ஆநிறை) : பாலுக்காக வீட்டில் வளர்க்கப்படும் மாட்டினம் - COW
3. எருமை : நீண்டு வளைந்த கொம்பும் கரிய நிறமும் தடித்த தோலும் கொண்ட ஒருவகை மாடு -- BUFFOLO

பெரும்பாலும் சுறுசுறுப்பில்லாத நபரைத் திட்டப் பயன்படுத்தும் சொல்
4. குதிரை : வேகமாக ஓடுவதும், பிடரியில் மயிர் உடையதும், சவாரி செய்வதற்கும், பழக்கப்படுத்தக் கூடிய விலங்கு - HORSE
5. ஆடு : (பொதுவாக) இறைச்சி, ரோமம், பால் ஆகியவற்றுக்காக வளர்க்கப்படும் வீட்டு விலங்கு (தாவர உண்ணி) - GOAT - SHEEP
6. மான் : நீண்ட கால்களை உடைய, வேகமாகத் துள்ளி ஓடும். தாவர உண்ணியாகிய ஒரு வகை விலங்கு. - DEER: ANTELOPE
7. மீன் : உடலில் அமைந்திருக்கும் துடுப்புகளாலும், வாலாலும் நீந்திச் செல்லும் (பெரும்பாலும் மனிதர்கள் உணவுக்காக பிடிக்கும்) ஒரு வகை நீர்வாழ் உயிரினம் - FISH
8. ஆமை : குஞ்சு பொரிப்பதற்காகத் தன் முட்டைகளை நிலத்தில் புதைக்கும் கடினமான ஓட்டைக் கொண்டிருக்கும் (நிலம், நன்னீர், கடல் ஆகியவற்றில் வசிக்கும் இனங்களை உள்ளடக்கிய) ஊர்வன இனத்தைச் சேர்ந்த பிராணி
9. எலி : வீடுகளிலும், வயல்களிலும் பரவலாகக் காணப்படும். சிறிய தலையும், நீண்ட வாலும் சற்றுப் பெருத்த வயிறும் உடைய பாலுரட்டி இனத்தை சேர்ந்த பிராணி - RAT
10. முயல் : நீண்ட காதுகளை உடையதும் வேகமாக ஓடக்கூடியதும், கிழங்கு முதலியவற்றை உண்டு வாழக்கூடிய சிறு விலங்கு - RABBIT

11. பல்லி : செங்குத்தான பரப்பில் கீழே விழாமல் ஊர்ந்து செல்லக்கூடியதும், பூச்சிகளைத் தின்பதும், பழுப்பு, சாம்பல் போன்ற நிறங்களில் வீடுகளில் காணப்படும் சிறுபிராணி - HOUSE LIZARD
12. கழுதை : கறுப்பு நிறத்தில் மூக்கும், நீண்ட காதுகளும் உடைய பொதுவாகச் சாம்பல் நிறத்தில் இருக்கும். குதிரை இனத்தைச் சேர்ந்த பொதி சுமப்பதற்கு பயன்படுத்தப்படும்) ஒரு விலங்கு - DONKEY
ஒருவரைத் திட்டவும், பிரியமாக அழைக்கவும் பயன்படுத்தப்படும் சொல்.
13. நரி : நீண்ட நேரம் ஊளையிடுவதும், ஒநாயை விடச் சிறியதுமான (நாய்க் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த) விலங்கு. JACKAL
14. குள்ளநரி : தரையில் குழிபறித்து வாழும். நரியைவிடச் சிறியதாக இருக்கும். (நாய் இனத்தைச் சேர்ந்த) சாம்பல் நிற விலங்கு - FOX. சாமர்த்தியமாக ஏமாற்றும் நபர் - CUNNING FOX
15. அரிமா (சிங்கம்): காட்டில் வாழும் எல்லா விலங்குகளையும் விட பலம் வாய்ந்ததாக நம்பப்படும்) செம்பழுப்பு நிற உடலையும் வால் நுனியில் குஞ்சம் போன்ற முடியையும் உடைய (பூனைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த) காட்டு விலங்கு - LION
16. குரங்கு: மரங்களில் வாழும் கிளைக்குக் கிளைத் தாவிச் செல்லும் (பெரும்பாலும்) நீண்ட வால் உடைய ஒரு வகை விலங்கு - MONKEY மிகுந்த சேட்டைகளைச் செய்யும் சிறுவர்களை கடிந்து கொள்ளப் பயன்படுத்தும் சொல்.
17. பன்றி : கொழுத்த உடலையும் குட்டையான கால்களையும் சற்று நீண்டு குவிந்த வாயையும் உடைய கறுப்பு அல்லது வெள்ளை நிறத்தில் காணப்படும் விலங்கு - PIG
18. கரடி : உடல் முழுவதும் அடர்ந்த சொர சொரப்பான ரோமமும், கால்களில் கூரிய நகங்களும் கொண்ட காட்டு விலங்கு - BEAR. 2. பங்குச்

சந்தைகளில் பங்குகளின் விலை சரியும் என்று எதிர்பார்த்துப் பங்குகளை முன்கூட்டியே விற்பர்.

19. புலி : பூனைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததும் வெளிர் பழுப்பு நிறத்தோலில் பட்டையான கருப்புக் கோடுகளை உடையதும், பாய்ந்து சென்று இரையைப் பிடிக்கக் கூடியதுமான காட்டு விலங்கு. TIGER 2. (ஒரு துறையில்) தேர்ந்த கூரிய அறிவு உடையவர் WIZARD

20. ஆளி (யாளி) : (புராணங்களில் கூறப்படுவதும் கோயில்களில் சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டிருப்பதுமான) சிங்க முகமும், யானையின் துதிக்கையும், தந்தமும் கொண்ட விசித்திர மிருகம்.

21. வருடை (வரையாடு) : (மலையில் காணப்படும்) குறுகிய விறைப்பான காதுகளையும், பின்னோக்கி வளைந்த கொம்புகளையும் கொண்ட உடல் முழுவதும் கரும்பழுப்பு நிறத்தையும், முதுகில் மங்கிய நிறத்தையும் கொண்ட ஒருவகை ஆடு. NILGIRITAGR (தமிழ் நாட்டில் நீலகிரி மலையில் வரையாடுகளைக் காணலாம்).

22. அணில் : மென்மையான மயிர் அடர்ந்த வாலையும் முதுகில் (பெரும்பாலும்) மூன்று அல்லது ஐந்து கோடுகளையும் கொண்ட மரங்களில் வாழும் (கொட்டைகள், பழங்கள் போன்றவற்றைக் கொறித்து உண்ணும்) ஒரு சிறு பிராணி. SQUIRREL (இந்தியாவில் சில அணில்களுக்கு முதுகில் கோடு இருக்காது) சுமார் அரை மீட்டர் நீளத்தில் சதைப்பற்றோடு சாம்பல் நிறத்தில் இருக்கும். (உணவாகும்) கடல்மீன் : Grey coloured, fleshing edible SEA FISH, half a metre long

23. காட்டுப்பன்றி : வாயின் இரு புறமும் வெளியே நீண்டிருக்கும் இரு பற்களைக் கொண்ட, காட்டில் வசிக்கும் ஒருவகைப் பன்றி - WILD BOAR

24. காட்டுக்கோழி : காட்டில் இருப்பதும், ஆண் இனம் ஊதா நிறத்திலும், பெண் இனம் பழுப்பு கலந்த சாம்பல் நிறத்திலும் இருப்பதுமான கோழியைப் போன்ற ஒருவகைப் பறவை (GREY JUNGLE FOWL)

25. காட்டுப்பூனை : சாம்பல் நிற உடலையும், நீண்ட கால்களையும் உடைய காட்டில் வசிக்கும் ஒரு வகைப் பூனை (JUNGLE CAT)
26. காட்டெருது : பெரிய திமிலையும், அடர்ந்த செம்பழுப்பு நிறத்தில் கனமான உடலையும், பக்கவாட்டில் வளைந்த கொம்புகளையும் கொண்ட காட்டு மாடு (BISON GAUR)
27. காட்டெருமை : கரும் சாம்பல் நிற உடலையும், மேல்நோக்கி அரைவட்டமாக வளைந்த கொம்புகளையும் கொண்ட காட்டில் வசிக்கும் ஒருவகை மாடு (WILD BUFFALO)
28. கோவேறு கழுதை : (பெரும்பாலும் பொதி சுமக்கப் பயன்படும்) பெண் குதிரைக்கும், ஆண் கழுதைக்கும் பிறந்த விலங்கு (MULE)
29. கோழி : பொதுவாக முட்டைக்காகவும், இறைச்சிக்காகவும் வளர்க்கப்படும் கொண்டை அற்ற பெண் இனத்தையும், சிவப்பு நிறக் கொண்டை உடைய ஆண் இனத்தையும் கொண்டிருக்கும். அதிக உயரம் பறக்காத பறவை (குறிப்பாக) மேற்குறிப்பிட்ட இனத்தின் பெண் பறவை. (Generally a domestic fowl; (especially) HEN)
30. பூனை : வாயின் மேற்புறம் மீசை போன்ற நீளமான முடியையும் உடல் முழுவதும் அடர்ந்த மெல்லிய ரோமத்தையும் உடைய (எலியை விரட்டிப்பிடிக்கும்) சிறிய வீட்டு விலங்கு (CAT)
31. ஒட்டகம் : நீண்ட கழுத்தும் கால்களும் முதுகில் ஒற்றை அல்லது இரட்டைத் திமிலும் உடைய (பாலைவனத்தில் போக்குவரத்துக்குப் பயன்படும்) உயரமான விலங்கு - CAMEL
32. ஒட்டகச்சிவிங்கி : மிக நீண்ட கழுத்தும், கால்களும் சிவந்த மஞ்சள் நிறத் தோலில் கரும்புள்ளிகளும் உடைய (ஆப்பிரிக்காவில் காணப்படும்) உயரமான விலங்கு (GIRAFFE)
33. ஒந்தி (ஒணான்) : தடித்த சொர சொரப்பான செதில்கள் உள்ள தோலும், கடம்பு போன்ற வாயும் நீண்ட வாலும் கொண்ட பல்லி இனத்தைச் சேர்ந்த பிராணி - Gorden Lizard.

34. பச்சோந்தி CHAMELON
35. ஓநாய் : (நாய்க் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த) கூட்டமாக வாழும் இயல்புடைய காட்டு விலங்கு - WOLF
36. உடும்பு : பிளவுபட்ட நாக்கையும், நீளமான வாலையும் கொண்ட, ஊர்வன இனத்தைச் சேர்ந்த (தான் ஊர்ந்து செல்லும் பரப்பை மிகவும் உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்வதாக நம்பப்படும்) பிராணி MONITOR LIZARD
37. வெளவால் : பறவைபோல் பறப்பதும் (இயல்பிலேயே தலை கீழாக தொங்குவதும்) இரவில் இரை தேடுவதுமான பாலூட்டி வகையைச் சேர்ந்த சிறிய பிராணி BAT
- சுமார் முப்பது செ.மீ. நீளம் கொண்டதும். கவை போன்ற வால் பகுதியைப் பெற்றிருப்பதுமான (உணவாகும் ஒருவகைக் கடல்மீன்) POMFRET
38. செம்மறியாடு : (கம்பளிக்குத் தேவையான ரோமத்தை பெறுவதற்காகவும், இறைச்சிக்காகவும் வளர்க்கப்படும்) ஒரு வகை செம்பழுப்பு நிற ஆடு COMMON BROWN SHEEP.
39. வெள்ளாடு : அடர்ந்த ரோமம் இல்லாத கருநிறத் தோல் உடையதும் சிறிய கொம்புகள் உடையதுமான ஒருவகை ஆடு GOAT
40. வெள்ளெலி : (பெரும்பாலும் சோதனைக் கூடங்களில் பரிசோதனைக்காகப் பயன்படுத்தப்படும்) வெள்ளைநிறத்தில் இருக்கும் ஒரு வகை எலி. GUINEA PIG

கழக வெளியீடு

கழகத் தமிழ் அகராதி-கழகப் புலவர் குழு 19-ஆம் பதிப்பு-2004

1. எருது : காளைமாடு, இடபராசி

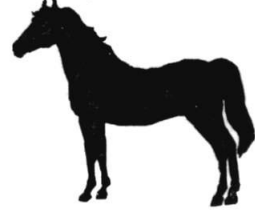


2. எருமை: எருமைமாடு

3. ஆநிரை (பசு) : ஆன், இடபவிராசி, உயிர், மிருகம், வேள்விக்குரிய ஆடு. வெள்ளாடு, பல்லாங்குழி ஆட்டத்தில் குழியில் விழுந்து ஒருங்கு சேரும் நான்கு விதை.



4. குதிரை : ஊர்க்குருவி, கயிறு முறுக்கும் கருவி, துப்பாக்கியின் ஓர் உறுப்பு, நீரை அடைக்கும் மரம் ; பர்மா ; மாமரம் ; பரி ; யாழின் ஓர் உறுப்பு, குதிரைத்தறி, பீப்பாய் முதலிய தாங்கும் சட்டம், குதிரை மரம், அதியமானுக்குரிய குதிரை மலை, அசுவம், அத்திரி, அயம், அரி, இஷளி, உத்தரி, உன்னி, கண்ணுகம், கந்தருவம், கந்துகம், கற்கி, காண்டம், கிள்ளை, குந்தம், குரகதம், கொக்கு, கொய்யுளை, கோடகம், கோடரம், கோணம், கோரம், சடிலம், சயிந்தவம், துரகதம், துரகம், துரங்கம், தூசி, தேனு, பத்திரி, பாடலம், பாய்மா, புரவி, மண்டிலம், மா.



5. ஆடு .: ஆடென்னேவல் ; ஒரு தெரிநிலை வினைப்பகுதி ; ஒரு நாற்கால் விலங்கு ; கூத்து ; கூர்மை ; கொல்லுதல் ; மறியாடு ; மேடராசி ; வெற்றி ; சமைக்கை ; காய்ச்சுகை



6. மான்: உருவகம் ; ஒரு மிருகம் ; குதிரை ; பெண் ; மகமீன் ; மகரராசி ; மானென்னேவல்; விலங்கின் பொது ; சிங்கம்; பெயர் விசுதி; மூலப்பகுதி; மானுடன் பெரியோன் ; ஒப்பு



7. மீன் : சித்திரை நாள், நெய்தற் பாறை,
மகரமீன் மற்றும் விண்மீன்.



8. ஆமை: யாமை இரா, தெற்கு : பரணி, ஆமை



9. எலி: உயிர்வகை, பெருச்சாளி, கள்ளி



10. முயல்:- போர், முசல், முயலென்னேவல்



11. பல்லி: இடம், இடையருர், கெவுளி, சிற்றூர்,
பலுகுக்கட்டை, பெரிய பல்லுடையவன்,
பூடுவகை, கஞ்சிலைப்புள்.

12. கழுதை: கழுதைப்புலி: கழுவாய், விலங்கு.

13. நரி

14. குள்ளநரி

15. அரிமா : அரிமான் ஆண்சிங்ம்

16. குரங்கு : குரங்கென்னேவல், கொளுக்கி, தொடை,
மந்தி, முசு, முசுக்கை, விலங்கின் பொது, வளைவு,
வானரம், கொக்கி, விலங்கு, கோணல், கஞ்சம், யுகம்,
தாள், இரங்கு, தொங்கு, தங்கு, அரி, கச்சகம்,
கடுவன், கலி, கவி, கள்வன், கானவன், கீழகம்,
கோகுலம், கோடரம், தோரணம், நாகம், நிரந்தரம், பிலவங்கம், மர்க்கடம்,
வலிகெம், கருங்குரங்கு, பெண்குரங்கு, மந்தி, யுகம்.



17. பன்றி : ஏனம், கொடுத்தமிழ் நாட்டில் ஒன்று.



18. கரடி: ஐவாய் மிருகம், சிலம்பம், யானை, எண்கு,
குடாவடி, கரடிப்பறை, கரடிக்கூட்டம், புரட்டு.



19. புலி: அண்ணா, ஒரு விலங்கு, சிங்கவிராசி,
வேலங்கை மரம்.



20. ஆளி (யாளி): ஆள்வோன், யாளி, சிங்கம், செடிவகை, கிளிஞ்சல் வகை: ஒரு மரம், ஒருங்கு, சிங்கராசி.



யாளி : சிங்கவிராசி, மரக்கலப்பாய்க்கு நீர் வீசாங் குருவி, யானைகள் தந்தமும் துதிக்கையும் சிங்கத்தின் முகமும் உடையதாகக் கருதப்படும் மிருகம், சிங்கம், யானை.

21. வருடை : எண்காற்புள், குறும்பாடு, மேடவராசி, வரையாடு, ஆடு, மாற்சரியம்.



22. மரையான் : காட்டுமான், உழைமான்.

23. ஆமான் (ஆமா): காட்டுப்பசு, பால் கொடுக்குந் தாய், ஆமாம்.

24. அணில்.



25. காட்டுப்பன்றி.

26. காட்டுக்கோழி

27. காட்டுப்பூனை



28. காட்டெருது

29. காட்டெருமை

30. அசுணமான் : (அசுணம்) இசையறியும் ஒருவகைப் புள்.

31. கோவேறு கழுதை

32. கோழி: உறையூர், ஒரு புள், பன்றிக் கிழங்கு, வெருகு, குக்குடம், விட்டில், கோழியவரை, கோழித் தலைக் கெந்தகம், ஆண்டலை, கலாயுதம், குருகு.



33. பூனை : பூனை

34. ஒட்டகம்



35. ஒட்டகச்சிவிங்கி



36. ஒந்தி (ஒணான்) : சாயானதம், சரடம், காமரூபி.

37. ஒநாய் : கோநாய், ஒனாய், ஒருவித நாய், தொண்டான்.



38. உடும்பு: ஒரு விலங்கு வகை, இஃது இரட்டை நாக்குடையது.

39. வெளவால் : ஒரு பறவை, இதற்கும் பல்லிலிருத்தலால் விலங்கினத்தில் ஒன்றென்பாரும் உளர்.



40. செம்மறியாடு



41. வெள்ளாடு



நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி-சாரதா பதிப்பகம், பதிப்பாசிரியர் S. கௌமாரீஸ்வரி மார்ச் 2003

1. எருது: இடபம், இடபவிராசி
2. ஆநிரை: பசுக்கூட்டம். பசு: ஆன், இடபவிராசி, உயிர், எருது, கடவுள், சீவனுடையது, பலி, மிருகம், யாகத்துக்குரிய ஆடு, வெள்ளாடு
3. எருமை: காரா
4. குதிரை:- ஊர்க்குருவி, கயிறு முறுக்குங் கருவி, துப்பாக்கியின் ஒருறுப்பு, நீரையடக்குமரம், நால்வகைக் தானையினொன்று அது பரிமா, மாமரம்.
5. ஆடு: அசம், ஆடென்னேவேல், கூத்து, கூர்மை, மறியாடு, மேடவிராசி, வெற்றி.
6. மான்: உருவம், ஒரு மிருகம்; குதிரை, பெண், மகரமீன், மகரராசி, மானென்னேவல், விலங்கின் பொது.
7. மீன் : சித்திரைநாள், நெய்தற்பறை, மகர மீன், மச்சம், விண்மீன்.
8. ஆமை:- இராசசின்னத்தொன்று, ஒரு நோய், கூர்மம், வாசனை, யாமை: இரா, தெங்கு, பரணி.

9. யாளி: சிங்கம், சிங்கவிராசி, மரக்கலப்பாய்க்கு நீர்வீசங்கருவி. ஆளி:ஆள்வோன், ஒழுங்கு, ஒருவிரை, கரைப்பொது, கிளிஞ்சல் போன்ற சிப்பி, சிங்கம், சிங்கவிராசி, மட்டியாளி, யானை.
10. எலி: கள்ளிமரம், பூரநாள், முடிகம்.
11. எருவை: உதிரம், ஒரு பூடு, கழுகு, கழுதை, கொறுக்கை, கோரை, கோரைக் கிழங்கு, செம்பு, நாணல், யானை.
12. முயல்: போர், முசல் அது வடக்கீழ்த்திசைப் பாலன் குறியுமரம், முயலென்னேவல்.
13. பல்லி: இடம், இடையமூர், ஒருடும்பு, கெவுளி, சிற்றூர்.
14. கழுதை: மூடன், வடமேற்றிசைப் பாலன் குறி, வாலேயம்.
15. நரி : ஒரு மிருகம்.
16. குள்ளநரி : ஒரு நரி.
17. அரிமா (சிங்கம்) : ஆண்சிங்கம், சிங்கவிராசி, சிங்கவேலு, அரிமான்: ஆண்சிங்கம்.
18. குரங்கு: குரங்கென்னேவல், கொளுக்கி, தொடை, மந்தி, முகமுசுக்கை, விலங்கின் பொது.
19. பன்றி: ஒரு மிருகம், கொடுத்தமிழ் நாட்டினொன்று.
20. கரடி : ஐவாய் மிருகம், சிலம்பம்.
21. புலி : அண்ணா, ஒரு மிருகம், சிங்கவிராசி, நால்வகைச் சாந்தினொன்று, வேங்கை மரம், வியாக்கிரபாதர்.
22. வருடை:-
23. வரையாடு: குறும்பாடு.
24. மரையாண் : மரை ஒருவகை மான், தவளை, தாமரை.
25. ஆமான்: ஆமா: காட்டுப்பசு, தகுதி, விபரீதம்.
26. அணில்: அணிற்பிள்ளை, அன்றில்.
27. காட்டுப்பன்றி: ஒரு பன்றி.
28. காட்டெருது:

29. காட்டெருமை : எருக்கு, ஓரெருமை, கூகை, நீறு, சதுரக்கள்ளி.
30. காட்டுக்கோழி: ஒரு கோழி.
31. காட்டுப்பூனை: ஒரு பூனை.
32. அசுணமா, அசுணம் : கேகயப்புள்.
33. கோவேறு கழுதை: கோவர கழுதை.
34. கோழி: உறையூர், முற்காலத்தில் இதிலிருந்த ஒரு கோழி யானையைப் போரில் வென்றமையால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. ஒரு புள், அது பஞ்ச பட்சியினுமொன்று, பன்றிக்கிழங்கு, வெருகு.
35. வெருகு: ஆண் பூனை, பூனை, மெருகு.
36. பூனை: பூஜை.
37. ஒட்டகம்: ஒரு மிருகம்.
38. ஒட்டகச் சிவிங்கி.
39. ஒந்தி : ஒணான்.
40. ஒநாய் : ஒருவித நாய், கோனாய்.
41. பச்சோந்தி : ஒரு வகை ஒந்தி (பச்சோணான்).
42. உடும்பு: இரண்டு நாக்குள்ள ஒரு செந்து.
43. வெளவால் : ஒரு பறவை, இதற்குப் பல்லிருத்தலால் மிருக இனத்தில் ஒன்று என்பாருமுளர்.
44. செம்மறியாடு : ஒரு வகையாடு.
45. வெள்ளாடு : வகையாடு.
46. வெள்ளெலி : ஒரேலி.

ஆங்கிலப் பெயரும், அறிவியற்பெயரும்

விலங்குகள்

தமிழ்ப்பெயர்	ஆங்கிலப் பெயர்	அறிவியற் பெயர்
1. செம்முக மந்தி	Bonnet Monkey	Macaca Radiata
2. மாமுக முசு	Common Langu	Presbytis Entellus
3. நரைமுக ஊகம்	Lion-tailed money	Macaca Silenus
4. கருங்கலை (அ) கார்	Nilgris Langur	Presbytis Johnii
5. வருடை (அ) வரையாடு	Nilgris Tahr	Hemitragus Hylocrius
6. ஆமான்	Indian Bison	Bos Gaurus
7. இரலை	Black Buck	Antilope Cervicapra
8. நவ்வி	Indian Gazelle	Gazelle Gazella
9. மரையான்	Blue Bull	Boselaphus Tragocamelus
10. கலைமான் (அ) உழை	Spotted Deer	Axis Axis
11. கடமா	Sambar	Cervus Uni Color
12. கேழல்	Indian Wild Boar	Sus Scrota
13. கணநரி	Jackal	Canis Aureus
14. கோநாய்	Wolf	Canil Lupus
15. தீநாய்	Hyena	Hyaena Hyaena
16. செந்நாய்	Indian Wild Dog	Luon Alpinus
17. எண்கு	Sloth Bear	Melursus Ursinus
18. வெருகு	Jungle Cat	Felis Chaus
19. வரிப்புலி	Tiger	Panthera Tigris
20. புள்ளிப்புலி	Pantheror Leopard	Panthera Pardus
21. யானை	Indian Elephant	Elephas Maximus
22. நீர்நாய்	Thesmooth Indianother	Lutra Perspicillata
23. இலலெலி	Common House Rat	Rattus Rattus
24. கருப்பை	Metad	Milliardia Meltada
25. வெள்ளெலி	Mole-Rat	Bandicota Bengalensis
26. அணில்	Three-stripped palm Squirrel	Funambulus Palmarum
27. வெளில்	Indian Giant Squirrel	Ratufa Indica
28. முயல்	Indian Hare	Lepus Nigricollis
29. முளவுமா	Indian Porcupine	Hysterix Indica
30. தீர்வை	The Stripe necked Mongoose	Hespestes vitticollis
31. மகண்மா (தேவாங்கு)	Slender Loris	Loris Tardigradus
32. பன்மயிர்ப் பேரெலி	Whale	Cetacea
33. பெருமீன் (அ) பனைமீன்	Indian Flying Fox	Peteropus Giganteus
34. வாவல் (வெளவால்)	Yak	Bosgrunniens
35. கவரிமா		

தமிழ்பெயர்	ஆங்கிலப் பெயர்	அறிவியற் பெயர்
36. குதிரை	Horse	Equus
37. மான்	Deer	Axis axis
38. மீன்	Shark	Scoliodon
39. ஆமை	Tortoise	Trionyx
40. எலி	Rat	Rattus rattus
41. முயல்	Rabbit	Orycholagus Cuniculus
42. பல்லி	Lizard	Hemidactylus
43. கழுதை	Donkey	Equus Gemionus
44. நரி	Fox	Vulpes
45. அரிமா (சிங்கம்)	Lion	Patherales
46. குரங்கு	Monkey	Macaca Mulatta
47. பன்றி	Pig	Sus
48. கரடி	Bear	Selenarotos
49. புலி	Tiger	Panthera tigris
50. யானை	Elephant	Elenas indicus
51. முதுலை	Crocodile	Crocodylus porosus
52. உடும்பு	Monitor Lizard	Varanus
53. தவளை	Frog	Rana Tigrina
54. நண்டு	Crab	Saylla Serrata
55. இறால் (இறவு)	Prawn	Penaeus indicus
56. நத்தை	Snail	Pila globosa
57. சங்கு	Shell Peak	Shell coin sinistral coil
58. சிப்பி (முத்து)	Oysters	Pinctada fucata
59. கிளிஞ்சல்	Mussel	unio
60. எறும்பு	Ant	Dorylus labiatus
61. பேன்	Louse	Pediculus humanus
62. மாடு	Cattle	
63. எருது	Ox	
64. பசு	Cow	
65. எருமை	Buffalo	
66. ஆடு	Goat	
67. பாம்பு	Indian Cobra	Naja Naja
68. நாய்	Dog	

பறவைகள்

தமிழ்ப் பெயர்	ஆங்கிலப் பெயர்	அறிவியற் பெயர்
1. மயில்	Peacock	Pavo Cristalus
2. கிளி	Parrot	Psittacula Krameri
3. நாரை	Heson	Ardeola grayii
4. குயில்	Koel or Kokila	Eudy nanys scolo
5. புறா	Pigeon	paceous
6. கூகை (ஆந்தை)	Owl	Columba livia
7. காகம்	Crow	Bubobubo
8. கொக்கு	Crane	Corvus Splendens
9. குருவி	Sparrow	Grus
10. தேனீ	Honey Bee	Passer domesticus
11. குளவி	Wasp	Apis indica
12. சிலம்பி (சிலந்தி)	Spider	Vespa Cenca
13. ஞிமிறு (வண்டு)	Beetle	Aranea
14. குருகு	Gry Pelican	Mylabris
15. அன்றில்	Night Heron	
16. நந்து நாரை	Open-Billstork	
17. செவ்வரி நாரை	Painted Stork	
18. செங்கால்நாரை	White Storm	
19. அன்னம்	Wild Ducks and Wild Geese	
20. சிறுவெண்காக்கை	Sea-Gulls	
21. சிரல்	King Fisher	
22. கணந்துள்	Lapwing	
23. கானக்கோழி	Grey Jungle Fowl	
24. இதல்	Red Spur-fowl	
25. குறும்பூழ்	Grey-Quail	
26. சிவல்	Grey partridge	
27. வங்கா	The Golden Oriole	
28. வானம்பாடி	The Skylark	
29. மனையுறைக்குருவி	The House Sparrow	
30. மலையுறைக்குருவி	Swifts and Munias	
31. எழால்	Falcon	
32. கழுகு	Tawny Eagle	
33. பருந்து	Black-winged kite	
34. எருவை	The Black Vulture	
35. போகில்	Imperial Green Pigeon	
36. தும்பி	Dragonfly	
37. மின்மினி	Fire fly	
38. குளவி	Wasp	
39. சிள்வீடு	Cricket	Vespa Cinca
40. கோழி	Hen	Dorylus labiatus
41. கருடன்	Vulture	
42. தூக்கணங்குருவி	Weaves Bird	

பாம்புகள்

தமிழ்ப்பெயர்	அறிவியற் பெயர்
1. நல்லரா வெள்ளை	
2. அரசரா-அராசமாநாகம்	Naja Hannah
3. பசும்பாம்பு	Dendrophis
4. பாடு நடை வழலை	
5. மாசுணம் பாந்தள் பெரும்பாம்பு	
6. மந்தன்	Typhlops
7. கடற்பாம்பு	Enhydrina – Hydrophis
8. மரவநாகம் (புல்விரியன்)	
1. அழகு சர்ப்பம்	Naja Naja
2. நல்ல பாம்பு	Naja Naja
3. நாகம்	Naja Naja
4. கட்டுவிரியன்	Bungarus
5. கண்ணாடி விரியன்	Vipera Russelli
6. சுருட்டை விரியன்	Echis Carinata
7. பவளம் பாம்பு	Micrurus Callophis
8. கண்குத்தி பாம்பு	Dryophis
9. பறக்கும் பாம்பு	Dryophis
10. நாகராசன்	Naja Hannah – Naja Bungarus
11. குழிவிரியன்	Ancistrodon
12. கொம்பேறி மூர்க்கன்	Dryophis
13. சாரைப்பாம்பு	Rat Snake – Ptyas
14. மலைப்பாம்பு	Python – Pythonmoherus
15. மண்பாம்புகள்	Eryxjohnii
16. இருதலை மணியன்	Eryx Johnii
17. வெள்ளிக்கோல் வரையன்	Lyeodon
18. ஓடுகாலி	
19. நெடுஞ்சுவை	
20. பெருஞ்சுவை	
21. கருவழலைப் பாம்பு	
22. ஓலைப்பாம்பு	Chrysopela
23. செவிட்டுப்பாம்பு	Typhlops
24. தட்டுவால் உழவன்-மலைஉழவன்	Crotalus
25. நீர்ப்பாம்புகள்	Hydrophis

கொடிப் பெயர்கள்

தமிழ்ப் பெயர்	அறிவியற் பெயர்
1. அதிரல்	DERRIS SCANDENS
2. வள்ளி	DISCREAE
3. நெய்தல்	MONO CHORIA VAGIMALIS
4. தவளம்	NELUMBIUM SPECIOSA
5. கொகுடி	JASMINIUM BIGNONACEA
6. அவரை	DOLICHOSLAB-LAB
7. பகன்றை	OPERCLUNIA TURPETHUM
8. பித்திகம்	JASMENUM ANGUSTIFOLIUM
9. நறவம்	LAVUNGA SCANDENS
10. குருக்கத்தி	HIPTAGE MADABLATA
11. பாங்கர்	HARDWICKIA PINATA
12. காயா	MAME CYLON EDULE
13. பீர்	LUFFA ACUTANGULA

செடிப் பெயர்கள்

தமிழ்ப் பெயர்	அறிவியற் பெயர்
1. சண்பகம்	MICHELIA CHAMPACA
2. கரந்தை	SPHARANTHES AMARANTHOIDES
3. குளவி	POGOSTEMON VESTITUM
4. முல்லை	JASMINIUM AURICULTUM
5. குல்லை(கஞ்சா)	CANNABIS SATIVA
6. தாழை	COCOS NDCIFERA
7. மவ்வல்	JASMINIUM OFFICINALIS
8. சேடல்	NYCTANTHUS ARBORTRISTIS
9. செம்மல்	JASMINIUM GRANDIFLORUM
10. செங்குரலி	TRAPA BISPINOSA
11. ஈங்கை	PTEROLOBIUMINDICUM
12. அடும்பு	IPOMEA PESCPRA
13. பலாசம்	BUTEA FRONDOSA
14. எள்	SESAMUM INDICUM
15. தாமரை (நீர்வாழ்)	NYMPHAEA LOTUS
16. ஆம்பல் அல்லி (நீர்வாழ்)	NE LUMBIUM SPECIOSUM
17. தும்பை	LEUCUS ASPERA
18. துழாய் (துளசி)	OLILMUM SANCTUM
19. தோன்றி(காந்தள்வகை)	GLORIOSA SUPERBA
20. நந்தி	TABERNEMONTANA CORONARIA
21. பாரம் (பருத்தி)	GOSSIPIUM HERBACEUM
22. நரந்தம் (புல்வகை)	CYMBOPOGON NARDUS
23. நள்ளிருள் நாறி (மல்லிகை)	JASMINUM SAMBAL
24. கோடல்	GLOSIOSA SUBERBA (Variety)
25. அனிச்சம்	ANAGALLIS ARAVENSIS
26. ஆம்பல்	NYMPHAEALOTUS
27. செருவிளை	CLITORIA TERNATA (white flowers)
28. எருவை (கோரை) புல்	CYPERUS ROTUNDUS
29. பிடா (பிடவம்)	RANDIA MALA BARICA
30. தளா	JASMINUM HUMILIS
31. ஆவிரை (ஆவாரம்)	CASSIA AURICULATA
32. காந்தள்	GLORIOSA SUPERBA
33. குவளை (நீர்ச்செடி)	NYMPHAEA RUBRA
34. குறிஞ்சி	STROBILANTHUS KUNTHIANUS
35. வெட்சி	IXORA COCEINIA
36. செங்கோடுவரி	PLUMBAGO ROSEA
37. மணிச்சிகை	IPOMEA SEPIARA
38. உந்தூழ்	BOMBUSO ARUNDINACEAE
39. வடவனம் (துளசி)	OCIMUM GRATISSIMUS
40. குரவம்	WEBERA CORYMBOSA
41. பசும்பிடி	GARCINIA ZANTHOCHYMUS

மரப் பெயர்கள்	
1. பாலை	WRIGHTIATIN CTOREA
2. சிறுமரோடம்	ACACIA SUNDRA
3. வாழை	MISA SUPERBA
4. ஞாழல்	HERITIARA LITTORALIS
5. கைதை	PANDANUS ORORATISSIMUS
6. வழை	OCHROCARPUS LONGIFOLIUS
7. காஞ்சி	TRAWIA NUDIFLORA
8. மராம்	SHOREATALURA
9. தணக்கு	SHOREATALURA
10. இலவம்	GYNOCARPUS COMMUNIS
11. கொன்றை	BOBAX MALABARILA
12. ஆத்தி	CASSIA FISTULA
13. பிண்டி	BAUHINIA TACEMUSU
14. வஞ்சி	POLYALTHIA LONGIFOLIA
15. புன்னாகம்	SALIX TETRASPERMA
16. சந்தனம்	COLOPYHLLUM
17. காழ்வை	SANTALUM ALBUM
18. புன்னை	DYSOZYLUM MALABARICUM
19. நாகம்	COLOPHYLLUM INOPHYLLUM
20. இருங்குருத்து	MESUA FERREA
21. வேங்கை	ATLANTIS SPINOSA
22. புழகு (அறியாத மரவகை)	PTERES CARPUS MARSUPIUM
23. தேமா	CALTROPISGIGANTIA
24. கலிமா (காட்டுமரம்)	MANGIFERA INDICA (CULTIVATED)
25. உதி (அ) ஒதி	MANGIFERA INDICA (WILD)
26. புளி	ODINAWODIER
27. ஒடு	TAMARINDUS INDICA
28. ஸ்ருமை	CLEISTANTHUS COMMUNIS
29. ஆண்	ANOGEISSUS LATIFOLIA
30. இல்லமரம் (தேற்றா)	ALANGIUM SALVOFOLIUM
	STRYCHNOS POTATORUS

31. ஆர் (ஆத்தி)	BAUHINIA RACEMOSA
32. வெதிர் (மூங்கில்)	BAMBUSA ARUNDINACEAE
33. சார்	BUCHANANIA ANGUSTIFOLIA
34. பூல்	PHYLLANTHUS RETICULATA
35. வேல்	ACACIA ARABICA
36. ஆல்	FICUS RENGALENSIS
37. குமிழ்	GEMELENA ARBOREA
38. கூவிளம்	AEGLE MARMELOS
39. சுள்ளி	BARLERIA PRIONITIS
40. கூவிரம்	CRATEAVA RELIGIOSA
41. வாகை	ALBIZZIA LEBBEK
42. குடசம்	HOLLARHENA ANIDYSENTRICA
43. மயினி	VATERIA INDICA
44. வானி	ENONYNUS DICHOTOMOUS
45. வகுளம்	MIMMOSOPS ELENGI
46. வேரல் (மூங்கில்)	ARUNDUNARIA WIGHTIANA
47. சூரல்	ZIZYPHUS OENOFOLIA
48. பூளை	AERUALANATA
49. மருதம்	LEGERSTROMIA FLOS-REGINA
50. கோங்கம்	COCHLOS PERMUM GOSSYPIUM
51. போங்கம்	OSMO SIASTRAVANCORICA
52. திலகம்	ADENANTERA PAVONONIA
53. மலைமஞ்சாடி	OSMOSIA TRAVANCORICA
54. பாதிரிப்பூ	STEREOSPH ERMUM CHELONOIDES
55. செருந்தி	OCHNA SQUERROSA

திணைகளும் பறவைகளும் I

வ. எண்	பறவையின் பெயர்	புறம்	குறிஞ்சி	மூல்லை	மருதம்	நெய்தல்	பாலை	மொ.எ.
1.	பறவை (பொது நிலையில்)	33	8	4	5	28	9	87
2.	கிளி	9	53	4	2	-	8	76
3.	குருகு	5	2	1	9	42	9	68
4.	நாரை	10	-	-	5	31	-	46
5.	பருந்து	18	1	-	1	-	17	37
6.	குயில்	5	-	1	1	-	23	30
7.	புறா	9	-	-	-	-	21	30
8.	கோழி	16	2	1	3	1	6	29
9.	அன்னம்	16	2	1	3	1	6	29
10.	எருவை	6	-	-	-	-	14	20
11.	கூகை	9	5	-	1	3	-	18
12.	சிறுவெண்காக்கை	-	-	-	-	18	-	18
13.	கொக்கு	5	1	-	5	5	-	16
14.	அன்றில்	-	2	-	-	12	1	15
15.	காகம்	4	-	3	-	1	7	15
16.	கருடன்	13	-	-	-	-	-	13
17.	குருவி	2	2	1	2	1	1	9
18.	குடினாடு	4	-	1	-	-	3	8
19.	குறும்புழை	2	2	-	1	-	2	7
20.	மணிச்சிரல்	3	1	1	2	-	-	7
21.	வாவல்	-	1	1	-	1	4	7
22.	கம்புள்	-	1	-	4	-	-	5
23.	கானக்கோழி	3	-	2	-	-	-	5
24.	இதல்	2	-	-	-	-	2	4
25.	குரால்	3	-	-	-	1	-	4
26.	ஆண்டலை	1	-	-	1	-	1	3
27.	எழால்	1	-	-	-	-	2	3
28.	போகில்	-	-	-	-	-	3	3
29.	மகன்றில்	1	-	-	-	1	1	3
30.	வானம்பாடி	-	1	-	-	1	1	3
31.	கணந்துள்	-	-	-	-	-	2	2
32.	கழுகு	-	-	-	-	-	-	2
33.	கின்னரம்	2	-	-	-	-	-	2
34.	யானையங்குருகு	1	-	-	1	-	-	2
35.	தூக்கணங்குருவி	-	1	-	-	-	-	1
36.	புதா	1	-	-	-	-	-	1
37.	வங்கா	-	-	-	-	-	-	1
38.	மயில்	58	45	17	12	5	34	171
மொத்தம்		236	129	39	58	155	177	794

திணைகளும் பறவைகளும் II

புறத்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறும் பறவைகள் : 27

கிளி, குருகு, நாரை, பருந்து, குயில், புறா, கோழி, அன்னம், எருவை, கூகை, கொக்கு, காகம், கருடன், குருவி, குடிஞை, குறும்பூழ், மணிச்சிரல், கம்புள், கானக்கோழி, இதல், குரால், ஆண்டலை, எழால், மகன்றில், கின்னரம், யானையம், குருகு, புதா.

குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறும் பறவைகள் : 14

கிளி, குருகு, பருந்து, கோழி, அன்னம், கூகை, கொக்கு, அன்றில், குருவி, குறும்பூழ், மணிச்சிரல், வாவல், வானம்பாடி, தூக்கணங்குருவி.

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறும் பறவைகள் : 11

கிளி, குருகு, குயில், கோழி, அன்னம், காகம், குருவி, குடிஞை, மணிச்சிரல், வாவல், கானக்கோழி.

மருதத்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறும் பறவைகள் : 13

கிளி, குருகு, குயில், கோழி, அன்னம், கூகை, கொக்கு, குருவி, குறும்பூழ், மணிச்சிரல், கம்புள், ஆண்டலை, யானையம், குருகு.

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறும் பறவைகள் : 14

குருகு, நாரை, கோழி, அன்னம், கூகை, சிறுவெண்காக்கை, கொக்கு, காகம், அன்றில், குருவி, வாவல், குரால், மகன்றில், வானம்பாடி.

பாலைத்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறும் பறவைகள் : 23

கிளி, குருகு, பருந்து, குயில், புறா, கோழி, அன்னம், எருவை, காகம், அன்றில், குருவி, குடிஞை, குறும்பூழ், வாவல், இதல்,, ஆண்டலை, எழால், போகில், மகன்றில், வானம்பாடி, கணந்துள், கழுகு, வங்கா.

ஐந்திணையிலும் பயின்றுவரும் பறவைகள் : 4

குருகு, கோழி, அன்னம், குருவி.

நான்கு திணைகளில் பயின்று வரும் பறவைகள் : 2

கிளி : குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை.

வாவல் : குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், பாலை.

மூன்று திணைகளில் பயின்று வரும் பறவைகள் : 7

பருந்து : குறிஞ்சி, மருதம், பாலை.

குயில் : முல்லை மருதம், பாலை.

கூகை : குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல்.

கொக்கு : குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல்.

அன்றில் : குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை.

காகம் : முல்லை, நெய்தல், பாலை.

குறும்பூழ் : குறிஞ்சி, மருதம், பாலை.

மணிச்சிரல் : குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம்.

வானம்பாடி : குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை.

இருதிணைகளில் பயின்றுவரும் பறவைகள் : 4.

நாரை : மருதம், நெய்தல்.

குடினா : முல்லை, பாலை.

ஆண்டலை : மருதம், பாலை.

மகன்றில் : நெய்தல், பாலை.

ஒரு திணையில் பயின்றுவரும் பறவைகள் : 14

பாலை : புறா, எருவை, இதல், எழால், போகில், கணந்துள், கழுகு, வங்கா.

மருதம் : கம்புள், யானையம், குருகு.

நெய்தல் : குரால், சிறுவெண்காக்கை.

குறிஞ்சி : தூக்கணங்குருவி.

முல்லை : கானக்கோழி.

புறத்திணைப் பாடல்களில் மட்டும் பயின்றுவரும் பறவைகள் : 3

கருடன், கின்னரம், புதா.

விலங்குகள் இடம் பெறும் பாடல்களின் எண்ணிக்கை

1.	எருது	58
2.	ஆநிரை (பசு)	50
3.	எருமை	44
4.	குதிரை	59
5.	ஆடு	28
6.	மான் (கவை)	77
7.	முயல்	8
8.	நாய் (ஞமலி)	31
9.	கழுதை	5
10.	நரி	13
11.	அரிமா	6
12.	குரங்கு	40
13.	பன்றி	34
14.	கரடி (உளியம்)	25
15.	புலி	40
16.	ஆளி	4
17.	யானை	718